

သတ္တမ္မန်စာပေ

အချစ်နဲ့စွန့်စားခန်း လုံးချင်းဝတ္ထုသန့်သန့်
ရွှေဘဝင်
ဤ - ခရီးအဆုံး

BURMESE
CLASSIC

www.burmeseclassic.com

၂၈၉

ပုံနှိပ်မှတ်တမ်း

- ထုတ်ဝေခြင်း - ၂၀၁၅ ခုနှစ်၊ နိုဝင်ဘာလ၊ ပထမအကြိမ်
- အုပ်စု - ၅၀၀
- တန်ဖိုး - (၅၀၀) ကျပ်
- ထုတ်ဝေသူ - ဦးသက်လွင် (သစ္စာမွန်စာပေ) (၀၀၇၇၃) အမှတ်(၃၀)၊ မလ္လာကုန်းလမ်း၊ ကျောက်မြောင်း၊ စာပေ။
- အတွင်းနှင့်ပျက်အာရုံပုံနှိပ်သူ - ဦးသက်လွင် (၀၀၆၅၁) သစ္စာမွန်ပုံနှိပ်တိုက်၊ အမှတ်(၁၀၆)၊ စာပေလမ်း၊ စာပေတိုက် (၈+၀) ရပ်ကွက်၊ စာပေဗိမ္ဗူနယ်၊ ရန်ကင်းမြို့။
- တွင်ပျူစာ - ပန်းအိမ်
- ပြန်ဆိုရေး - သစ္စာမွန်စာပေ
- အတွင်းဝလင် - တိုအောင်ကျော်
- စာအုပ်ချုပ် - သစ္စာမွန်

၀၉၅.၀၃

ရွှေဘဝင်
 ဤစာအုပ်/ရွှေဘဝင် - ရန်ကင်း
 သစ္စာမွန်စာပေ၊ ၂၀၁၅။
 ၂၀၄-စာ၊ ၁၂*၁၈ စင်တီမီ
 (၁) ဤစာအုပ်

သစ္စာမွန်စာပေတိုက်

၂၀၁၂ ဒုတိယထပ်၊ (၃၂)လမ်းအထက်

ပန်းဘဲတန်းမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့

ဖုန်း - ၀၁ - ၅၄၁၄၂၁

ဓမ္မတိလပိတြဒိန္နဒိဗ္ဗတိဗြာဟ္မိ

အခန်း(၁)

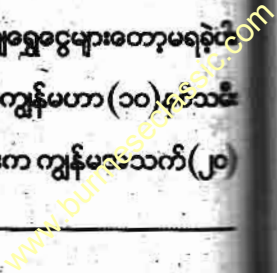
“ဒေါင်...ဒေါင်...ဒေါင်”

“ဟူး...”

မီးကင်းတဲမှခေါက်လိုက်သော ည(၁၂:၀၀)နာရီသံရောင်း
ခေါက်သံကြောင့် ကျွန်မမှေးမပျော်သေးတဲ့ အိပ်ရာပေါ်မှ ဆင်းပြီး
ပြတင်းပေါက်ဘက်သို့ လှမ်းပြန်ကြည့်တော့ လရိပ်ကလေးနဲ့ ပျက်စလေးနဲ့
အလင်းရောင်က စမ်းတမ်းဝါးဝါး... ကျွန်မထိုည၏အခွင့်အရေးကို အသုံး
မပြုရန် အချိန်ကို ရောက်နေလေပြီ။

ကျွန်မအိမ်ပြန်ရာဆက်ပြီးမနေချင်တော့ပေ။ ကျွန်မမိဘ
 တွေထံသို့ပြန်ရောက်ပိုင်း ကျွန်မတို့စောင့်ရှောက်ခဲ့ကြသော အဒေါ်
 ခင်သီတာမှာမေ့မေ့ညီမအရင်းခေါက်ခေါက်ကြီးဆိုပေမယ့် သူမ
 ခင်ပွန်းဦးလွန်းစိုးကို ကြောက်ရသူဆိုတော့ ကျွန်မဘဝကို ကာကွယ်
 ပေးဖို့မှာမဖြစ်နိုင်။ သူတို့ဆီမှာ နေသည်ဆိုပေမယ့် သူတို့လင်မယား
 နှစ်ယောက်လုံး ကျွန်မမိဘများ ကျွန်ရစ်ခဲ့သော အိမ်ခြံလယ်၊ ကျွဲတွေ
 ပေါ်မှာ အဆင်သင့်တက်ပြီး အုပ်ချုပ်ကြ၍ တခြားသူများ ရှေ့တွင် ကျွန်မ
 ပေါ်မှာ ဦးလွန်းစိုးသည် သမီးရင်းတစ်ယောက်လိုဟန်ဆောင် ဆက်ဆံ
 တတ်ပြီး... နောက်ကွယ်တွင် ကျွန်တစ်ယောက်လိုဆက်ဆံလေသည်။
 ယခုဆို ကျွန်မအသက် (၁၈) နှစ်ထဲသို့ ရောက်ခဲ့ပြီး (၁၀) တန်းထိသာ
 ပညာသင်ခွင့်ရပြီး ကျောင်းဆက်မတက်ရတော့ပါ။ အဒေါ်ဖြစ်သူမှာ
 လည်း ရုတ်တရက် အောက်ပိုင်း အကြောသေရောဂါကြောင့် အိပ်ရာထဲ
 လှဲချိန်တွင် ဦးလွန်းစိုးသည် ကျွန်မမိဘပိုင် စီးပွားရေးကို ထင်တိုင်း
 ခြယ်လှယ် လုပ်ကိုင်ပေမဲ့... သူ့စိတ်တိုင်း ကျရှေ့ငွေများတော့မရခဲ့ပေ။
 အကြောင်းမှာ ကျွန်မမိဘများတိမ်းပါးစဉ်က ကျွန်မဟာ (၁၀) နှစ်သမီး
 အရွယ်သာရှိသေးသဖြင့် ရပ်ရွာလူကြီးများက ကျွန်မဒေသက် (၂၀)

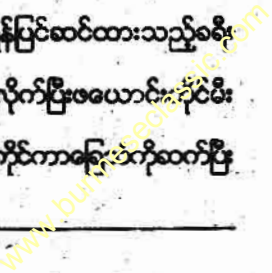
ပြည့်တဲ့အရွယ်ရောက်မှသာ လွှဲပြောင်းပေးကြမည်ဖြစ်သည်ကို အခေါ်ကသဘောတူခဲ့သော်လည်း ဦးလွန်းစိုးကသဘောမတူခဲ့ပေ။ သူကအခေါ်နှင့် ပတ်သက်မှ ဦးလေးဖြစ်ရသူမို့ဘာတစ်ခုမှဝင်ရောက် စွက်ဖက်ပိုင်ခွင့်မရခဲ့ပေ။ လယ်ယာကနစ်စဉ် ထွက်ရှိသော အကျိုး အမြတ်တွေကိုလည်း တစ်ဝက်ကိုသာ သုံးစွဲပိုင်ခွင့်ရပြီး ကျန်တစ်ဝက် တိုကျေးရွာလူကြီးတွေက သိမ်းပေးခဲ့လေသည်။

ကျွန်မငယ်ငယ်က အနိုင်ကျင့်ခဲ့သော ဦးလွန်းစိုးသည် ယခု တွန့်မအရွယ်လေးရလာတော့ကျွန်မပေါ်မှာမကောင်းကြံရန်ကြံစည်နေ သည်ကိုသတိပြုမိလိုက်သည်။ ကျွန်မဒီအိမ်ကြီးမှာဆက်ပြီးမနေချင် ခြင်းမှာအခေါ်ဖြစ်သူသည်ကျွန်မဘဝကိုကာကွယ်ပေးနိုင်သည့်အခြေအနေ တွင်မရှိတော့ခြင်းကြောင့်ဖြစ်သည်။

“ရှပ်...ရှပ်...ရှပ်”

“ဟင်...”

ကျွန်မဒီအိမ်ကြီးကနေ ထွက်သွားရန်ပြင်ဆင်ထားသည့်ခရီး ဆောင်အိတ်ကလေးကိုတံခါးကြားတွင်ခုတ်လိုက်ပြီးဖယောင်း ခိုင်မီး လေးကိုနှုတ်ကာ(၃)တောင့်ထိုးခါတ်မီးကိုဆုပ်ကိုင်ကာခြေထဲကိုဆက်ပြီး

နာထွင်နေလိုက်သည်။

“တို့...”

“အယ်...”

ကျွန်မအခန်းတံခါးကိုတွန်းဖွင့်ပြီးခဏမျှ ရပ်ကာနေသော ပုံရိပ်ကြီးကိုလရောင်အောက်တွင်တွေ့နေလိုက်ရပြီး ဘယ်သူဘယ်ဝါ ဆိုတာကိုကျွန်မသိလိုက်သည်။ ဦးလွန်းဖိုး—

ကျွန်မမျက်နှာတွင်ရွှေးစေးလေးတွေပင်ကျလာပြီး ကြောက်ရွံ့ထိတ်လန့်နေမိသည်။ ကျွန်မဒူးလေးတွေ တုန်ယင်နေပြီး အခန်းထောင့်သို့ ရောက်သွားတော့သည်။ ကျွန်မရင်တွေတလုပ်လုပ်တုန်လှုပ်လျက်ရှိစဉ် ဦးလွန်းဖိုး ကျွန်မခြင်ထောင်ကိုဆွဲဖယ်ကာ အနားသို့ ရောက်လာသည် နှင့်အရက်နဲ့ တွေ့ကိုဆိုးဆိုးဝါးဝါးရှုရှိုက် မိလိုက်သည်။

“တူ..မ..လေး ဟဲ့ဟဲ့ ဦးဦးပါကွာ ဘာမှမကြောက်နဲ့၊ တူမလေးဘဝကိုဦးဦးကတစ်သက်လုံးစောင့်ရှောက်မှာပါ နော်..နော်”

ကျွန်မအနားအတင်းတိုးကပ်လာနေသော ကြောင့် အော်ဟစ်ပို့ကြိုးစားချိန်တွင်—

“အု...ဂ...ဂ...”

ကျွန်မပါးစပ်ကိုအတင်းပိတ်ပြီးလွဲချရန်ကြိုးစားချိန်တွင်
ကျွန်မမျက်လုံးမှိုတ်ပြီးလက်ထဲမှခါတ်မီးနှင့်ရိုက်ချလိုက်တော့သည်။

“ဖြောင်း...”

“အား...ရွေး...ရွေးမ...ငါ့ကိုရိုက်တယ်”

ကျွန်မအတွက် မထူးတော့ခြင်းကြောင့် သူ့ရှင်ကိုခြေစုံပစ်
တန်လိုက်တော့သည်။ ဦးလွန်းစိုးနောက်မှန်ရံနှင့် ထပ်ရိုက်မိကာ
လုံးလုံးပြန်ပြီးမထနိုင်တော့ပေ။

“ဟင် သူ သူ သေသွားပြီလား ဘုရား ဘုရား ဘုရား...”

ကျွန်မလက်ထဲမှခါတ်မီးနှင့်ထိုးကြည့်တော့ ခါတ်မီးကမီး
လင်းတော့ပေ။ အလင်းရောင်ဈော့ဈော့ထဲတွင်ဦးလွန်းစိုးခန္ဓာကိုယ်
ပြီးကကျောက်ရုပ်ကြီးပမာ...။ ကျွန်မဘာလုပ်ရမလဲဆိုတာ တွေ့ဝေ
မနေတော့ဘဲ တံခါးကြားထဲကအထုပ်ကိုဆွဲယူပြီး အောက်ထပ်ဆီသို့
ဆင်းလာခဲ့တော့သည်။

“ငါလူသတ်သမားဖြစ်သွားပြီလား”

ကျွန်မအတွေးတွေက ကျွန်မကိုပြန်ပြီးဖြေလက်လှန်နေ

www.burmeseclassic.com

လေပြီ။ အိမ်အောက်ထပ်ကိုရောက်တော့ဒုက္ခိတာအဒေါ်ဖြစ်သူအခမ်း
ဘတ်တိုလည်ပြီးနောက်ရှိတောအိမ်ကြီးထဲမှကျွန်မထွက်လာခဲ့တော့
သည်။

ကျွန်မဘယ်ကိုသွားရမလဲကျွန်မသွားတတ်သောနေရာမှာ
သိပ်မရှိလှပေ။ (၁၀)တန်းကျောင်းသူဘဝကသူငယ်ရင်းတွေနှင့်သွား
လာသွားပေခဲ့ရုံပေတော့တစ်ခါမှမသွားခဲ့ပေ။ ခရီးဝေးဆိုလို့မှတ်မှတ်
ရရကျောင်းတက်စဉ်ကကျွန်မနှင့်သိပ်ခင်တဲ့ ညွန့်ညွန့် ဆီကိုကျွန်မ
လိုက်သွားဘူးသည်။ သူမကကျွန်မတို့မြို့လေးနှင့်တော်တော်ဝေး
သောရွာမှကျောင်းလာတက်သူ။ သူမဆီကိုရထားနှင့်သွားရသည်။
ဒါကိုတော့ကျွန်မကောင်းကောင်းမှတ်ထားသည်။ ခက်တာကကျွန်မ
အိမ်ကနေ ရထားဘူတာသို့တစ်နာရီခန့်လမ်းလျှောက်ရသည်။
ရထားက မနက် (၆:၀၀)နာရီမှရောက်မည်ဖြစ်သည်။ ခုလိုညသန်း
ခေါင်ယံကြီးတွင် ကျွန်မတစ်ဦးတည်းသွားရန်သတ္တိမရှိသော်လည်း
ကျွန်မအတွက်ရွေးချယ်ရာမရှိတော့သဖြင့်ကျွန်မနောက်ပြန်ဆက်
မဖြစ်နိုင်တော့ပေ။

လကွေးကွေးလေးအောက်မှပြန်လမ်းဆက်ပေါ်မှာကျွန်မ

ဆိုတင်စုကိုမရပ်မနားဖြတ်သန်းနေပြီဖြစ်သည်။

ဒါမှပင် ကျွန်မနောက်မှကပ်ပါလာသောအရိပ်မည်းကြီးနှင့်
ဆေးရာကိုရောက်မှာ.....

“ဂျက်ဖီးမင်းတာဝန်ကျပြီကွာ..”

“ဟဲ့..”

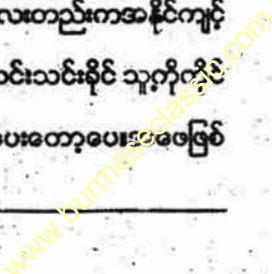
သူပြောလိုက်သောစကားကို ဂျက်ဖီးဆိုတဲ့ခွေးဖြူကြီး
နားလည်ဟန်ဖြင့်အမြီးလေးကိုလှုပ်ယမ်းပြပြီးအလင်းဖျော့ဖျော့လှောင်
အောက်တွင်ကြေကွဲဝမ်းနည်းစွာဖြင့်ကြည့်နေလေသည်။

“ငါ့ကိုယ်စားငါ့ပန်းခြံလေးကိုစောင့်ရှောက်၊ ငါဒီအိမ်ကြီးမှာ
ဆက်ပြီးနေလို့မရဘူးဂျက်ဖီး ငါဆက်ပြီးနေရင် ဒီပိန်းမကြီးကို
သတ်မိတော့မယ်..ဟင်း...”

သူနှုတ်ဖျားကစကားလုံးများနှင့် အတူဒေါသတွေက ရင်မှာ

လိုက်မိနေသည်။ သူ့ဘဝတွင် အမှန်းဆုံး အနာကျင်ဆုံး သူ့ကိုလက်ညှိုး
 ထိုးပြုပြန်ဆိုရင် သူ့စင်ဦးစင်အောင်၏ နောက်အိမ်ထောင်အိမ်သင်းသင်းခိုင်
 ဝင်ဖြစ်သည်။ ဒေါ်သင်းသင်းခိုင်မှာ လောင်းကစားလောကတွင်
 ထိပ်တန်း၊ စာရင်းဝင်သော သူတစ်ယောက်... မေမေဆုံးပါးပြီး ကလေး
 ထစ်ယောက်အဖေမုဆိုးမိကြီးကို လောင်းကစားပွဲတွေ ဆက်တိုက်ရုံး
 နေသည့် ဒေါ်သင်းသင်းခိုင်ကပစ်မှတ်ထားပြီး အပိုင်ကြံသွားခဲ့တဲ့ ထဲ
 နာသူက ကြားညှပ်ခဲ့ရသူ... မေမေဆုံးတော့ သူ့အသက် (၁၁) နှစ်သား
 အရွယ် (၅) တန်းကျောင်းသား ဒေါ်သင်းသင်းခိုင်က အဝင်လေးတော့
 တောင်းခဲ့သည်။ ဇေဇေနှင့် အိမ်ထောင်ကျပြီး (၃) နှစ်လောက်ထိ
 အားလုံးအဆင်ပြေခဲ့ပြီး (၃) နှစ်ကျော်ပြီး နောက်ပိုင်းတွင် ဘီလူးကတိရုပ်
 ဆောင်ထင်ရှားရှားပေါ်ခဲ့လေသည်။

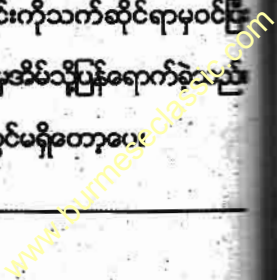
အိမ်မှလုပ်ငန်းများဖြယ်လှယ်ပိုင်ခွင့်ရသည်နှင့် သူ့ပေါ်မှာ
 ဇိတ္တူးပီပီဇာတိရုပ်ပြုလာလေသည်။ ဇေဇေက ဒေါ်သင်းသင်းခိုင်ရဲ့
 အရုပ်တစ်ရုပ်... သူ့ဆိုတဲ့ကောင်က ငယ်ငယ်လေးတည်းက အနိုင်ကျင့်
 ဘာကိုဘာတစ်ခုမှ လက်မခံ၊ ဒါကြောင့် ဒေါ်သင်းသင်းခိုင် သူ့ကို ကိုယ်
 သွယ် ခိုခက်နေသဖြင့် မုန့်ဖိုးကို ပင်မုန့်မုန့်မပေးတော့ပေ။ အဖေဖြစ်

သူကအထွတ်အမြတ်အောင်လည်းဘာမှပြောဆိုခြင်းမရှိခဲ့ပေ။

သူတလည်းဘယ်တော့မှမိထွေးမိမှာလက်ဖြန့်အညံ့မခံခဲ့။
 ဝှေ့ရနိုင်သည့်နည်းလမ်းများကိုရှာဖွေခဲ့သည်။ ကျောင်းလွတ်သည်နှင့်
 အိမ်သို့ပြန်သေးဘဲဘူတာရုံဘက်မှာကူလီဝင်ထမ်းသည်။ ထို့နောက်
 ဘူတာကကောင်တွေနဲ့ရင်းနှီးလာကာ အံ့စာလိုမ့်၊ ဖဲရိုက်စသည့်
 လောင်းကစားများပါတတ်ခဲ့ပြီး လောင်းကစားဘက်မှာပါရမိပါတဲ့သူ
 လားတော့မသိ။ အံ့စာသမားဖဲသမားကြီးတွေတောင်လက်ရှောင်ခဲ့ရတဲ့
 အဆင့်ကိုရောက်ခဲ့တယ်။ သာမန်ကြေးဝိုင်းကလေးကနေ ကြေးကြီး
 ဝိုင်းထိပါဝင်ခွင့်ရရင်းကျောင်းစာနှင့်တဖြည်းဖြည်းကင်းကွာခဲ့ရတယ်။
 မိထွေးဖြစ်သူမှာသူပညာမတတ်လေကောင်းလေပဲပေါ့။ ဖခင်ဖြစ်သူ
 မှာလည်း သားပညာရေးထက် သူ့ဇနီးငယ်အရေးသာ သူ့အာရုံထဲမှာ
 ရှိပြီး... သားဖြစ်သူမှာတကယ့်ကိုမိဘမဲ့တစ်ဦးလိုဖြစ်ခဲ့ရပြီးပျက်စီးခြင်း
 လမ်းပေါ်သို့ရောက်ခဲ့ရလေသည်။ အိမ်သို့ပြန်ချင်မှပြန်၍မပြန်သော
 ရက်ကများခဲ့ပြီ။ တစ်နေ့လောင်းကစားဝိုင်းကိုသက်ဆိုင်ရာမှဝင်ပြီး
 ဖမ်းတော့အဖမ်းခံရ၍ထောင်(၁)နှစ်ကျခဲ့ပြီးမှအိမ်သို့ပြန်ရောက်ခဲ့သည်။
 ဒီအချိန်မှာဖခင်ဖြစ်သူမှာလူ့လောကကြီးတွင်မရှိတော့ပေ။

သူ့ကိုမိထွေးလုပ်သူကလက်မခံချင်တော့ပေမယ့် နှင်ချ၍
ခြစ်နိုင်သဖြင့်မကြည်ဖြူဘဲအိမ်မှာလက်ခံခဲ့ရသည်။ သူ့ကိုကြောက်
ဘာလည်းပါမည်။ သူ့သတင်း၊ သူ့အကြောင်းထွက်အိမ်သင်းသင်းခိုင်
ကြားနေမှာပါ။ ဒုစရိုက်လောကတွင်သူက နာမည်ရလူပိုက်စာရင်းဝင်
သစ်ဦး...

သူ သတိထားရမှာက ဒေါ်သင်းသင်းခိုင်သည် ယုတ်မာ
ဘောက်ကျစ်သည့် နေရာတွင် ပီရီသေသပ်လှတဲ့မိန်းမဖြစ်၍ သူအိမ်
ထဲနေပေမယ့် တစ်ချက်လေးမှ သတိအလစ်မခံခဲ့ပေ။ ထမင်းဟင်းကို
အိမ်မှာ ဘယ်တော့မှ မစား။ အပြင်မှာပဲ စားလေသည်။ ဒီလိုအစစ
အရာရာ သတိထားလျက်မှ တစ်နေ့တွင်...

“မိုးယံ...”

“ဘာလဲဒေါ်သင်း”

သူအိမ်ရှေ့ညှော်ခန်းတွင် မိခင်၊ ဇင်ခင်မိတ်ပုံကြီးကို ငေးကြည့်
နေစဉ်ဒေါ်သင်းသင်းခိုင်လှမ်းပြီးခေါ်ရင်းသူ့ရှေ့တွင်ဝင်ပြီးထိုင်သည်။

“မင်းအပြင်မထွက်တော့ဘူးလား”

“မထွက်တော့ဘူး”

“ဘာပွဲမှမရှိဘူးလား”

“ရဲ့တယ်စိတ်ထဲမှာဘာမှအရသာမတွေ့လို့မသွားတာ”

“ဒါဆိုအန်တီအပြင်ဧကသွားဦးမယ်”

အရင်ကသူသွားရောဂိုတာကိုသွားပြီးသူမကိုအသိပေးခြင်း
မရှိ။ ထိုနည်းတူစွာပင် ဒေါ်သင်းသင်းခိုင်အပြင်သွားရင်လည်း သူ့ကို
ရလို့လာပြီးအသိပေးပြောတာမျိုးမရှိ။ ရဟာကထူးဆန်းနေသည်။

“အန်တီတူမလေးရောက်လာမယ်။ ဒါကြောင့်မိုးယံကိုမှာ
ထားခဲ့တာပါ။”

“ရပါတယ်”

“နာမည်ကမေသက်သက်ဦးတဲ့သွားမယ်နော်”

သူခေါင်းညိတ်ပြလိုက်ပြီးထမင်းစားခန်းဘက်သို့ဝင်ကာ
ရင်ထဲအေးသွားအောင်ရေခဲသေတ္တာထဲမှရေဘူးကိုထုတ်ယူစဉ်
(x x x)အမျိုးအစားအရက်တစ်လုံးကိုတွေ့လိုက်ရသဖြင့်သောက်ရင်
စိတ်ဖြစ်လာသည်နှင့်စားပွဲပေါ်တင်ကာတစ်ယောက်တည်းအပြည်
မပါသောက်နေမိသည်။

“ဒီး...ဒီး...ဒီး...”

အိမ်ရှေ့မှလူခေါ်ဘဲလဲသံကြောင့် အရက်ခွက်ကိုအပြီးသတ်
ဆော့လိုက်ပြီးထွက်လာတော့စပ်ချောချောမိန်းကလေးတစ်ဦးကိုတွေ့
သိက်ရကာတစ်ခါမှတော့မြင်ဘူးခြင်းမရှိပေ။

“ဒါ...အန်တီသင်းသင်းအိမ်ဟုတ်ပါလားအစ်ကို...”

“ဟုတ်တယ်မင်းဘယ်သူလဲ”

“ကျွန်မကသူတူမပါ”

“မေသက်သက်ဦးဆိုတာလား”

“ဟုတ်ပါတယ်အစ်ကို”

“မင်းအဒေါ်ကတော့မရှိဘူး... အပြင်ကိုဧကသွားတယ်

အာင့်လိုက်ပေါ့”

“ဟုတ်ကဲ့”

သူမကိုဧည့်ခန်းဘက်ကို သွားခိုင်းပြီးသူ့သောက်လက်စ

အရက်ပုလင်းဆီကိုပြန်လာခဲ့တော့သည်။

“ဟား...”

အရက်ကိုသူမသောက်ခဲ့တာကြာပြီ။ အရက်သောက်ပြီး

သွားတယ်ဆိုတာသိပ်ပြီးမရှိလှပေ။ သူ့ကိုယ်တိုင်ကသတိလက်လွတ်

သောတံ၊ ခုအရက်ခွက်လေး(၃)ခွက်လောက်သာသောက်ရသေးသည်။ ခေါင်းတစ်ခုလုံးမင်းခါလောက်အောင်မှူးနေလေပြီ။ သူသိလိုက်တာကတော့ အရက်ကိုဆက်ပြီးသောက်ရန် မဖြစ်နိုင်တော့ချေ။ ထိုနေရာမှ ထပြေးသူအိပ်ခန်းဆီသို့အားယူပြီးထွက်လာစဉ်...

“ဂုန်း...”

“အယ်...အစ်ကို”

သူ့ခြေထောက်တွေဟန်ချက်မညီတော့ဘဲ ရှေ့သို့ထိုးထွားသွားသည်။ ဒေါ်သင်းသင်းရိုင်၏တူမမေသက်သက်ဦး သူလဲကျနေသည့်နေရာဆီသို့အပြေးကလေးလာနေတာတော့ သိလိုက်ပေမယ့် ကိုမတွဲရန်တားမြစ်ဖို့ထိ နှုတ်ချားကစကားလုံးတွေထွက်မလာခဲ့။ အသိ အာရုံထဲမှာတော့ သူမကိုငြင်းဆန်နေရင်းနှင့် အခန်းထဲ ငိုရောက်ခဲ့ပြီ။

“ဘုန်း..”

“အမေ...”

သူနှင့်အတူသူမ စုတင်ပေါ်သို့ ဖက်ရက်သားလဲကျသွားသည်။ သူကသူမကိုမဖက်ထားပေမယ့် သူမလက်တွေမှာ သူ့ကိုလုံခြုံစေ

လွတ်ပေး

“မင်း...မင်း... သွား...သွားတော့..”

သူ့နှုတ်ဖျားဆီမှဒီစကားကိုပဲပြောနိုင်ပြီး ဘာတွေထက်ပြီးဖြစ်
သလဲဆိုတာကိုသူလုံးလုံးမသိတော့ပါ။ သူ့အာရုံထဲသို့အသိပြန်ပြီး
ဆက်ချိန်တွင်...

“ဟင်..”

သူမသူ့ကိုဖက်လျှက်အိပ်ပျော်နေသည်ကိုတွေ့လိုက်သည်။
သူ့အမှားတစ်ခုကိုကျူးလွန်ခဲ့လေပြီလား။ ဘာတွေဖြစ်ခဲ့သလဲဆိုတာ
သူ့ကိုယ်သူမသိနိုင်အောင် ဖြစ်ခဲ့ရတဲ့ပေါ်မှာတော့ စဉ်းစားလို့ မရ
အောင်ပင်။ သူ့အရက်ကိုရမှစပြီးသောက်ခဲ့သူတော့မဟုတ်။ အရက်
သောက်ခဲ့တာကြာခဲ့ပြီဖြစ်သည်။ ရလိုတစ်ခါမှမကြုံဘူး။ မဖြစ်ဘူးခဲ့ပေ။

“ဒေါက်..ဒေါက်..ဒေါက်”

“ဟင်..”

“ဟယ်”

အခန်းတံခါးကိုအပြင်မှခေါက်သံကြောင့် သူမ ပါနီးလား ခုံ

“ဘယ်ဘယ်လိုရှင်းမလဲအစ်ကို...”

“ခင်းတိုငါပေးမယ်မှန်မှန်ဖြေ”

“တုတ်ကဲ့...ဖြေပါမယ်”

“မင်းပေါ်မှာငါအမှားပြုခဲ့သလား...”

သူမကမျက်ရည်ဝိုင်းစွာနှင့်သူ့ကိုခေါင်းညိတ်ပြလိုက်သည်။

“ကောင်းပြီ၊ ဂိုက်စွငါရှင်းမယ်”

သူ့စုတင်ပေါ်မှထပြီးတံခါးဆီသို့ထွက်လာ၍ ဖွင့်ပေးလိုက်သည်။ တံခါးကို ဖွင့်လိုက်သည်နှင့် ဒေါ်သင်းသင်းခိုင်ကိုမျက်ထောင့်ကြီးဖြင့်တွေ့လိုက်ရသည်။

“မင်း...ဒါဘယ်လိုလုပ်တာလဲ...”

“ဘယ်လိုဖြစ်သွားလဲဆိုတာကို ဘယ်လိုပြောရမှန်းတောင်မသိပါဘူး။ ကျုပ်ပြောနိုင်တာတစ်ခုပဲရှိတယ်။ ကျုပ်အရက်အမှလွန်သွားတယ်... ဒေါ်သင်းသင်းခိုင်တူမပေါ်မှာမကောင်းကြုံလိုတဲ့စိတ်မရှိဘူး...”

“ဂိုက်စွကိုရောမင်းဘယ်လိုရှင်းမလဲ”

“ဒေါ်သင်းသင်းခိုင်ဖြစ်ချင်တဲ့သဘောထားကိုပြောပါ”

“ကောင်းပြီ...မင်းငါ့တူမကိုတရားဝင်လက်ထပ်ယူရမယ်”

“ကျုပ်အမှားကိုကျုပ်တာဝန်ယူမှာပါ(၃)ရက်အချိန်ပေးပါ”

“သိပ်ကောင်းတာပေါ့ကွယ်...”

သူ့အတွက်ပြောရမည့်စကား ကုန်သွားပြီဖြစ်သဖြင့် အခန်း

ဆဲကိုပြန်ဝင်လာခဲ့ပြီး...

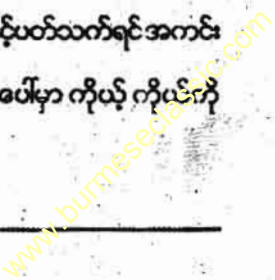
“မင်းသွားနိုင်ပြီ”

“ရှင်...”

“မင်းနဲ့ငါတရားဝင်လက်ထပ်ရသေးဘဲနဲ့တော့ငါ့ဘက်က ဘာကိုမှထပ်ပြီးအခွင့်အရေးမယူချင်ဘူး၊ မင်းလွတ်လွတ်လပ်လပ် ခုနိုင်းပါတယ်”

“ဟုတ်ကဲ့...”

သူမအခန်းပြင်သို့ထွက်သွားသည်နှင့် ခေါင်းထဲမှာ မကြည်လင်တဲ့စိတ်အာရုံတွေကို ကြည်လင်သွားအောင် ရေချိုးခန်းထဲသို့ ဝင်လာခဲ့တော့သည်။ သူ့ဘဝတွင်မိန်းကလေးနှင့်ပတ်သက်ရင် အကင်းခင်းဆုံးနေထိုင်ခဲ့သူဖြစ်ခဲ့ပြီးမှ ခုလိုအဖြစ်ဆိုပေါ့မှာ ကိုယ့် ကိုယ့်ကို ကျေနပ်နိုင်ဆုံးဖြစ်ခဲ့မိသည်။

သူ့အတွက်(၂၄၀၀)နာရီဟာ ဆုံးဖြတ်ချက်တစ်ခုအတွက်
 သူပိုင်ဆိုင်ရမည့်နောက်ဆုံးနာရီတွေပင်ဖြစ်တော့သည်။ ယောက်ျား
 ကောင်းတစ်ယောက်အတွက်ကိုယ့်အမှားပေါ်မှာတော့သတ္တိရှိရှိတာဝန်
 ယူရမည်သာ ဖြစ်သည်။

မနက်ဆိုရင်မေသက်သက်ဦးကိုတရားရုံးတွင်လက်မှတ်ထိုး
 နှစ် တရားဝင်ဇနီးအဖြစ်သတ်မှတ်ရတော့မည်။ သူ့စိတ်ထဲတွင်
 သယ်လိုမှ ခံစားချက်မပါသောလက်ထပ်ပွဲတစ်ခုပင်ဖြစ်သည်။ သူ့စား
 သောက်ဆိုင်ထဲကိုဝင်ပြီးအရက်ကိုမှာထားပေမယ့်အရက်သောက်ရမှာ
 နှစ်ပင်ကြောက်နေလေပြီ။

ဒီအရက်ကြောင့် သူ့ဘဝမှာတစ်ခါမှမစဉ်းစားခဲ့ဘူးသော
 နှစ်မတစ်ဦးကိုလက်ထပ်ရတော့မည်။ လွန်စွာစိတ်ပျက်စွယ်ကောသီး
 သောက်စွဲကြီးတစ်ရပ်ပင်။

သူ့ရှေ့တွင်ရောက်နေသော အရက်ပုလင်းနှင့်အရက်ခွက်
ကိုကြည့်ပြီးသောက်ရန်စိတ်ကူးမရ။

“မိုးကြီး”

“ကြယ်စုံ”

“အရက်ပုလင်းကိုကြည့်ပြီး ဘာတွေများတရားမှတ်နေတာ
လဲကွ”

“အရက်ကိုမှာတုန်းကမှာပြီးသောက်ချင်စိတ်မရှိတာနဲ့ကြည့်
နေတာ”

“နုမြောစရာတွေတွေ့မလုပ်နဲ့၊ မင်းမသောက်ချင်ရင်ငါ
သောက်မယ်”

“သောက်ကွ...”

“မင်းမျက်နှာကြည့်ရတာတစ်ခုခုကိုခံစားနေသလိုပဲမိုးကြီး”

“ခံစားရတဲ့အကြောင်းကိုတော့မမေးနဲ့ ငါဘယ်လိုဖြေရမယ်
တောင်မသိဘူး ဖြေလည်းမဖြေချင်ဘူး”

“မင်းမဖြေချင်ရင်လည်းမမေးပါဘူးကွာ... မင်းကိုတော့ငါ
ပြောစရာတစ်ခုရှိတယ်”

“ဘာလဲကြယ်စုံ”

“မင်းနဲ့ငါကအပြင်မှာမရုံးခွဲကြပေမယ့်ထောင်ထဲမှာအတူတူ
နေခွဲကြတဲ့သူတွေဆိုတော့ငယ်ပေါင်းတွေလိုသံယောဇဉ်နဲ့ပြောမှာ”

“ပြောမှာသာပြောစမ်းပါကြယ်စုံရာ..”

“ဒီနေ့ နေ့လည်ကမင်းအိမ်ကိုငါလာတော့ မင်းကမရှိဘူး။
နေကထဲကထွက်သွားတယ်လို့မင်းမိထွေးကပြောတယ်။ မင်းအိမ်မှာ
ခိန်းကလေးတစ်ယောက်ကိုငါတွေ့ခဲ့တယ်။ သူ့ကဗျာကိုမမှတ်မိဘူး။
နာမည်ကဖူးရိုင်ကြေးစားတစ်ဦး..”

“ဟင်... မိထွေးကသူ့တူမလို့ပြောတယ်”

“မဖြစ်နိုင်ပါဘူး၊ မိုးကြိုးရာ မင်းမိထွေးနဲ့ ဖူးရိုင်ကအဝေးကြီးမှ
အဝေးကြီး၊ ဖူးရိုင်ရာဝင်ကိုငါအသိဆုံးကွာ၊ ဒီလောက်ဆိုမင်းသဘော
ပေါက်”

ကြယ်စုံပြောသည့်စကားများကြောင့် သူ့ခေါင်းထဲအတွေး
ထစ်ခုဝင်ရောက်သွားတော့သည်။ သူ့ကိုမိထွေးဖြစ်သူက ထောင်
ချောက်ဆင်ပြီး ကြေးစားမနှင့်ဖမ်းသည့်သဘော.. ဟင်... သူ၏အတွေး
တဖြစ်နိုင်ခြေအများဆုံးရှိသည့်အတွေး..

ပထမတော့အိမ်ကို ညဉ့်နက် မှ ပြန်ဖို့စိတ်ကူးထားပေမယ့် ရှင်းစရာတွေရှင်းဖို့အတွက်အိမ်ကိုပဲ တန်းပြီးပြန်ခဲ့တော့၏။ မြင်သို့ ရောက်တော့အိမ်ရှေ့တွင်ဆိုင်ကယ် တစ်စီးရပ်ထားသည်ကို တွေ့လိုက်ရသောကြောင့်အခြေအနေကိုအကဲ ခတ်လိုက်ရာ မြိတ်ခါးနှင့် ခပ်လှမ်းလှမ်းတွင်ငနဲတစ်ကောင်က ထိုင်လျက် တွေ့လိုက်ရသည်။ အစောင့်သဘော—

သူမြို့တံခါးကမဝင်တော့ဘဲ ဘေးဘက်အပေါက်ဆီသို့ လျှောက်လာခဲ့သည်။ မြို့ကြီး၏လျှို့ဝှက်အပေါက်တွေကို ငယ်ငယ် လေးကတည်းက ရင်းနှီးထားခဲ့သူဖြစ်ပြီးအိမ်ကြီးဆီသို့ ဘယ်လိုဝင်ရမလဲဆိုတာကိုပါသိနေပြီးသားပင်။

မှောင်ရိပ်ကိုအကာအကွယ်ယူပြီးအိမ်ကြီးနားသို့ကပ်လိုက်သည်။ အိမ်ရှေ့ဧည့်ခန်းတွင်လူအရိပ်အယောင်ပင်မတွေ့ရ ပေမယ့် အခန်းဆီမှစကားသံကိုသဲ့သဲ့ကြားနေရသည်။ နောက်ဖေးတံခါးဘတ်သို့သွားပြီးတံခါးကိုစမ်းသပ်ကြည့်တော့သူ့အတွက်အသင့်ဖွင့်ပေးထားသလို—

“ကျွဲ...”

နောက်ဖေးတံခါးကိုဖြည်းညင်းစွာဖွင့်ပြီး အခန်းဘက်ထိသို့ ခြေသံလှံစွာချဉ်းကပ်လိုက်သည်။

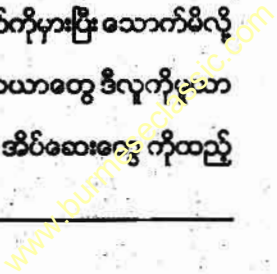
“မောင်ရာပြန်တော့ကွာတော်ကြာပြန်ရောက်တော့မှာ”

“ခဏလေးပါချစ်ရာ ဟိုကောင်ရင်ခွင်ထဲမရောက်ခင်လေး အားပါးတရချစ်ချင်လို့လာခဲ့ရတာ”

“သူ့လက်ထဲရောက်လည်း မောင်နဲ့တွေ့လို့ရတဲ့နေရာတွေ အများကြီးရှိပါတယ်။ ဒီလူကဒီဘက်ပိုင်းမှာစိတ်မသန်ဘူး။ သူ့စိတ်သန် ထာလောင်းကစားနဲ့အရက်”

“မောင်ကမသိလို့မေးပါဦးမယ်၊ ဓုကိစ္စမှာချစ်ကဘယ်လိုရ သလဲ”

“ဒေါ်သင်းသင်းခိုင်ကတော့ ဒီလူနဲ့တရားဝင်လက်ထပ်လိုက် ပြီဆိုတာနဲ့ဒီလူပိုင်တဲ့ဥစ္စာပစ္စည်းတွေတစ်ဝက်ကိုဖူးကပိုင်ဆိုင်ပြီလေ။ ဒီထဲကဖူးနဲ့သူကတစ်ဝက်စီ၊ အင်း...နောက်ပိုင်းဒီလူကိုပါ ရှင်းရင်ရှင်း ထယ်လို့ပြောတာပဲ။ ဓုတောင်ဒီလူကဟိုအရက်ကိုမှားပြီး သောက်မိလို့ ဖူးထစောစောပြီးသွားတာ၊ နို့မို့ဆိုရင်ဖူးက မာယာတွေ ဒီလူကိုမှသာ ထာထာတွေလုပ်ရဦးမှာ၊ အရက်ပုလင်းထဲမှာ အိပ်ဆေးတွေ ကိုထည့်

ထားတော့ဟိုလူဘာမှမသိဘဲအိပ်ပျော်သွားတာ၊ အိပ်သာ မပျော်ရင်
မလွယ်ဘူးမောင်ရေ အနားတောင်ပေးကပ်မှာမဟုတ်ဘူး၊ မောင်ပြန်
တော့နော်၊ နောက်တွေ့ရမယ့်အချိန်တွေရှိပါသေးတယ်... ကဲ လွတ်ပါ
တော့...

“ဝုန်း...”

“ဟာ...”

အခန်းတံခါးကိုခြေထောက်ဖြင့်ဆောင့်ကန်ဖွင့်လိုက်ပြီး
အခန်းထဲသို့ဝင်လိုက်သည်။

“တယ်လည်းဟုတ်နေကြပါလားကွ၊ မိုးယံဆိုတဲ့ကောင်တို့
ခပ်ညှံညှံထဲမှာမင်းတို့ကထည့်ထားတာကိုး ဖူးခိုင်...”

“ရှင်..”

“မင်းဇာတ်လမ်းကိုမင်းသိမှာပေါ့...”

သူမဘာမှမပြောဘဲခေါင်းငုံ့နေသည်။ ဘေးမှငနဲကထပြီ-

“မင်းကခုမှဒါကိုလွဲချပြီးရှောင်ထွက်တာလား”

“ဘာကွ သိပ်နားထောင်ကောင်းတဲ့စကားပဲ၊ ဒါပေမယ့်နားထောင်

တယ်”

“စွပ်...အီး..”

သူ့ဘယ်ဝိုက်လက်သီးထိုးချက်ကိုထိုလူရှောင်နိုင်ခြင်းမရှိဘဲ
ဤပြင်သို့လဲကျသွားသည်။

“မင်းပါးစပ်ပိတ်ပြီးနေ မနေတတ်ရင် ငါကပိတ်ပေးရ လိမ့်
အယ်... ဖိုးယံဆိုတဲ့ကောင်ကမိန်းမနဲ့ပတ်သက်ရင်မင်းမှတ်ထား။ ဘာမှ
အိတ်မဝင်စားဘူး။ မင်းဟာမကိုကျူးလွန်ဖို့မပြောနဲ့ လက်ဖျားနဲ့တောင်
အိတ်ပိတ်မရှိဘူး။ အိမ်ရှေ့မှာထွက်ပြီး(၂)ယောက်လုံးထိုင်နေကြ၊
အိမ်...မင်းကိုမေးစရာရှိတယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ မေးပါ”

အိမ်ရှေ့ညှို့ခန်းတွင်ဝင်ထိုင်ကြရင်း...

“မင်းကိုအိမ်သင်းသင်းခိုင်ကဘယ်လိုပုံစံနဲ့ခေါ်လာတာလဲ”

“သူ..သူကျွန်မကိုခေါ်လာတာအစ်ကိုနီးဖြစ်အောင်လုပ်ပြီး
အိမ်ထဲထိုင်ဆိုင်တာတွေကို သူအပိုင်ကြံ့ရင်လို့ ကျွန်မနဲ့တစ်ဝက်စီဆို
အိမ်သဘောတူခဲ့တာပါ”

“ငါ့ကိုအပြတ်ရှင်းမယ့်ထဲမှာမင်းပါဦးမှာပေါ့”

“ဟင့်အင်းမပါပါဘူးအစ်ကို၊ ကျွန်မအိမ်လောက်ထိသာထွက်မရှိ

ပါဘူး။ အစ်ကိုနဲ့တစ်လလောက်ပေါင်းသင်းပြီးတာနဲ့ ကွာရှင်းနိုင်အောင် ကြိုးစားပြီး တွန့်ပြန်ထွက်သွားဖို့ တော့စဉ်းစားထားပါတယ်။ သတ်ထိပေါ့ပါဘူး အစ်ကို”

“မြအပြင်ဘက်မှကားသံကြောင့် ဒေါ်သင်းသင်းခိုင်ပြန်ရောက်လာပြီဆိုတာကို သဘောပေါက်လိုက်သည်။

“မင်းတို့ပုံစံမပျက်စောက်ပြီး ထိုင်နေပါ”

“ဟုတ်ကဲ့”

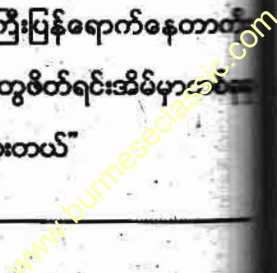
ဒေါ်သင်းသင်းခိုင်အိမ်ကြီးထဲသို့ဝင်လာပြီး ဧည့်ခန်းတွင် သူတို့(၃)ယောက်ကိုလှမ်းပြီး တွေ့လိုက်သည်နှင့်...

“မောင်ကံလှတောင်ရောက်နေတာကိုး”

“ဟင်...ဟုတ်ကဲ့”

ဒေါ်သင်းသင်းခိုင်အဖြစ်မှန်ကိုဘာမှမသိဘဲ သူပြောချင်စေ တွေ့ကိုပြောပြီးဝင်ထိုင်လိုက်သည်။

“မောင်မိုးယံတောင် အစောကြီးပြန်ရောက်နေတာကို မနက်အတွက် အသိသက်သေလူကြီးတွေဖိတ်ရင်းအိမ်မှာဘဲ ကျွေးမွေးဖို့ပါစီစဉ်နေတာနဲ့နောက်ကျသွားတယ်”

သူကတော့ဒေါ်သင်းသင်းခိုင် စကားတွေဘယ်လောက် ထိ

ပြုမလဲဆိုတာကိုဆုံးတဲ့အထိဆက်ပြီးနားထောင်နေပေးလိုက်သည်။

“ဖြစ်နိုင်ရင်ညဘက်ညှို့ခံပွဲလေးတစ်ခုလောက် တော့လုပ်

နိုင်တယ်ကွယ်၊ သမီးလေးရဲ့ ဂုဏ်သိက္ခာလေးလည်းရတာပေါ့

တောင်းဘူးလားမောင်မိုးယံ..”

“သိပ်ပြီးကောင်းတာပေါ့ နောက်ဘာများလုပ်ချင်သေးလဲ

သင်းသင်းခိုင်..”

“မင်းအမေမဂ်လာဆောင်စဉ်က ဝတ်ဆင်ခဲ့တဲ့လက်ဝတ်

အဝတ်တွေကတခြားတစ်ယောက်စီမှာအပ်ထားတာ၊ မဂ်လာညှို့ခံပွဲ

ညှို့ရင်သွားပြီးယူပေးစေချင်တယ်..”

“ယူပေးရမှာပေါ့”

“ဒါဆိုရင်ပြည့်စုံပါပြီကွယ်၊ သမီးဘက်တဖြစ်စေချင်တာတွေ

လည်းပြောလေ”

“သူ့ဘက်ကပြောသင့်တာတွေပြောပြီးပါပြီ ဒေါ်သင်းသင်းခိုင်

တပြောဖို့မကျန်တော့တာပါ”

“အန်တီဘက်ကစကားကုန်ပါပြီကွယ်”

“ကျွန်တို့သတ်ပြီး ပစ္စည်းတွေအပိုင်ကြံ့ခိုစကားတွေက
မကြားရသေးပါလား”

“ဟင်...မင်း...”

“ခင်ဗျားဘာတွေကောက်ကျစ်ခဲ့တယ် ကြံစည်နေတယ်
ဆိုတာတို့ကျွန်အားလုံးသိပြီးပြီ”

“အေး...မင်းသိပြီးပြီဆိုရင်တော့ဒါဘက်ကဆက်ပြီးလုပ်စရာ
တွေဆက်လုပ်ရမှာပေါ့”

ဒေါ်သင်းသင်းခိုင်သူ့ကိုသေနတ်နှင့်ထုတ်ပြီးပျံ့လိုက်သည်နှင့်

“ဝေါင်း...”

“အမလေး...”

“ဂျက်ဖီး”

သူငယ်စဉ်ကတည်းကမွေးခဲ့သော ဓွေးဖြူကြီးဂျက်ဖီး
အနောက်မှပြေးလာပြီး ဒေါ်သင်းသင်းခိုင်လက်ကို ခုန်၍ ကိုက်လိုက်
သဖြင့် သေနတ်လွတ်ကျပြီးဂျက်ဖီးအောက်တွင်ရောက်သွားသည်။

“ဂျက်ဖီးတော်တော့”

“ဝိုး...”

“ဒေါ်သင်းသင်းခိုင် ခင်ဗျားကိုအခွင့်အရေး (၂) ခုပေးမယ်၊
တစ်ခုကခင်ဗျားဒီအိမ်ကထွက်သွားမလား၊ အချုပ်ထဲကိုသွားမလား၊
ဦးတော်တာတစ်ခုကိုရွေးလိုက်”

“ငါထွက်..ထွက်သွားပေးပါ့မယ်”

“ကောင်းပြီမင်းတို့လည်းထွက်သွားကြတော့”

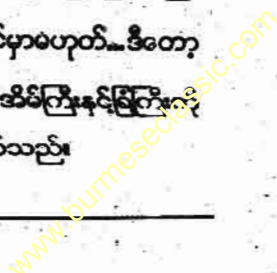
“ဟုတ်ကဲ့”

သူဌေးခန်းဆိုတာပေါ်တွင် ခြေပစ်လက်ပစ်ထိုင်ချလိုက်ပြီး
အထွက်ခရီးတစ်ခုကိုစဉ်းစားနေမိလိုက်တော့သည်။

သူတို့မြို့ကလေးတွင်တော့ ဒေါ်သင်းသင်းခိုင်တစ်ယောက်
မတရားအနိုင်ကျင့်ပြီး အိမ်ပေါ်ကနင်ချလိုက်သည်ဆိုသော
ကြောင့်တကယ်ကိုစံပြင်းမိတော့သည်။

မြေခွေးက သူ့ရဲ့ကောက်ကျစ်မှုတွေကို ဝမ်းကွယ်ချင်၍ သူ့
အပြောလှတွေအထင်အမြင်သေးအောင်သတင်းကွင်းပျံ့ပြန့်သည်။

သူတို့ခန်းမကြီးကိုဒီတစ်ခါဘယ်လိုမှခွင့်လွှတ်နိုင်မှာမဟုတ်...ဒီတော့
သူတို့ပြောရာခရီးတစ်ခုကိုထွက်ရန်ဆုံးဖြတ်ပြီး အိမ်ကြီးနှင့်ကြီးကို
ခိတ်ချရာသောသူနှင့်အပ်နှံပြီးထွက်လာခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

သူ့ဘဝအတွက်ကုန်ဆုံးခဲ့သောနေ့ရက်များကိုအစားထိုးနိုင်ရန်အတွက်အနာဂတ်ခရီးသစ်ဆိုလျှင်မမှားပေ။ သူဒီမြို့မှာဆက်ပြီးနဲ့နေရင်ဒေါ်သင်းသင်းနိုင်ကိုသူသတ်မိမှာတော့သေချာသည်။

သူထောင်ထဲသို့နောက်တစ်ကြိမ်ပြန်ပြီးမသွားချင်တော့ပေ။ သူ့ဘဝကိုအကောင်းဆုံးဖြစ်အောင်ကြိုးစားဖို့ဆုံးဖြတ်ထားခဲ့သော်လည်းဒေါ်သင်းသင်းနိုင်ကြောင့်သူ့ဆုံးဖြတ်ချက်တွေကိုအကောင်အထည်ဖော်နိုင်ခြင်းမရှိခဲ့ပေ။ ဒါကြောင့်စိတ်ပြေရာပြေကြောင်းခရီးထွက်ခွာပြီးသူ့ထံရှိက်ခတ်လာနေသောဂယက်လှိုင်းတွေငြိမ်သက်တော့မှသူ့ဘဝကိုစတင်ပြီးအကောင်အထည်ဖော်တော့မှာဖြစ်သည်။

“ဟု...”

သူလျှောက်လာခဲ့သည့်လမ်းကလေးက ဘူတာရုံဆီသို့တည်လျက်...

“ဘာမှအဓိပ္ပါယ်မရှိတဲ့ဘဝကြီးမှာမနေဘူး...သွားမယ်”

အခန်းတွင်းရှိပြတင်းပေါက်ကိုစွင့်ပြီးကြည့်လိုက်ရာလရောင်
အပိုင်းအစကလေးကြောင့်ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံးအလင်းဖျော့ဖျော့
အေးကိုတွေ့နေရသည်။

သူ့အတွက်ချမ်းသာခြင်းတွေအပေါ်အစွဲအစားတွေများစွာကြားမှာ
နေနေရပေမယ့်သူ့အတွက်အဓိပ္ပါယ်မရှိဟုခံစားခဲ့ရသည်။လွတ်လပ်
သည့်ဘဝကိုသူကမက်မောသူ...ကောင်းကင်မှာပျံသန်းနေသောငှက်
တွေတိုဝေးကြည့်ပြီးအားကျနေမိသူ...သူတို့လိုအတောင်တွေဘာ
အိုင်ကမ္ဘာကြီးအဆုံးကိုပျံသန်းသွားချင်နေသူ...ခုတော့ကျောင်းတက်

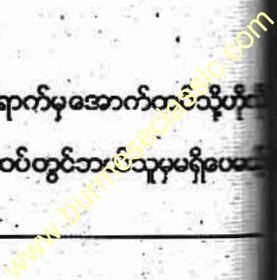
ထောင်ပြန်တ သူ့ဘေးမှာ အစောင့်အရှောက်တွေနဲ့ တကယ်တော်
အသတ်ရှုကျပ်စေခဲ့တာအမှန်။ သူ့ဒယ်ဒီနှင့်မာမိတို့မှာ စီးပွားရေး
တလွဲပြီး သားဖြစ်သူပေါ်၌နွေးထွေးစွာဆက်ဆံရန် အားနည်းခဲ့ကြ
သည်။

ရွှေအိမ်ကြီးဆောက်ပြီးထားပေးလည်း သူ့အတွက် မြူ တစ်
မှုန်မျှပျော်ရွှင်စရာမကောင်း။ ဒယ်ဒီနှင့်မာမိကသူတို့စီးပွားရေးအတွက်
ခရီးထွက်သွားကြတာ(၃)ရက်ရှိနေလေပြီ။ ဒီသုံးရက်အတွင်းမှာ
သူ့ဘာလုပ်ရမလဲဆိုတာကိုအကြိမ်ကြိမ်ဆုံးဖြတ်ချက်ချပြီး အိမ်ကြီး
ကနေသွားဖို့ပြင်ဆင်လိုက်သည်။

သူ့ခရီးဆောင်အိတ်ကြီးနှင့်အောက်ထပ်ကိုဆင်းလို့တော့
ဖြစ်နိုင်။ သူ့ကိုဘယ်သူကမှအပြင်သို့ထွက်ခွင့်ပြုမှာမဟုတ်။ သူလိုချင်
တာတွေကိုခရီးဆောင်အိတ်ထဲအပြည့်ထည့်ပြီးပြတင်းပေါက်မှအောင်
ကိုယ်ချလိုက်သည်။

“ဘုတ်”

ခရီးဆောင်အိတ်အောက်သို့ရောက်မှ အောက်ကပ်သို့ဟိုက်
လိုအိုလိုနှင့်ဆင်းလာခဲ့သည်။ အောက်ထပ်တွင်ဘယ်သူမှမရှိပေ။

အိမ်ရှေ့တွင်သူ့ကိုစောင့်ပေးနေသောလူနှစ်ယောက်တော့ရှိသည်။
သူတို့နှစ်ယောက်ကသူ့ကိုတစ်ချက်လှမ်းကြည့်ပြီး...

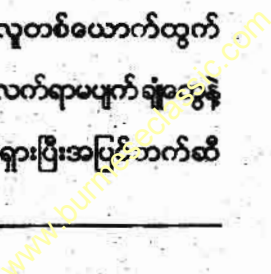
“ကိုဒီ...ဝိုက်တာလို့ဆင်းလာတာလား”

“ဟုတ်တယ်”

အရင်(၃)ရက်လောက်ကတည်းကခုလိုဆင်းပြီးမှန်စားတာ
ဆိုလုပ်ပြထားသောကြောင့်ခုလည်းသူ့ဝိုက်တာလို့မှန်ဆင်းစားသည်
ထုထင်မှတ်နေကြသည်။ သူထမင်းစားခန်းဆီသို့ရောက်သည် နှင့်
ဆီသို့ရောင်ဘက်မှတံခါးဆီသို့လျှောက်လာပြီးတံခါးကိုဖွင့်လိုက်သည်။

“ကျို.....”

တံခါးကိုသေချာစွာပြန်ပြီးပိတ်ကာအိတ်ချထားသည့်နေရာ
ဆီသို့လျှောက်လာပြီးခရီးဆောင်အိတ်ကိုပရုံးပေါ်သို့တင်လွယ်လိုက်
ပြီးသစ်ပင်ကြီးတွေနှင့် အမှောင်ကျသောနေရာဘက်ဆီသို့ အပြေး
ထလေးထွက်လာပြီးခြံကြီးနားသို့ကပ်လိုက်သည်။ ဒီနေရာကိုသူကြို
ဆင်ပြီးပြင်ဆင်ထားသောနေရာတစ်ခု... လူတစ်ယောက်ထွက်
ထလောက်အပေါက်တစ်ခုကိုရအောင်လှုပ်ပြီးလက်ရာမပျက် ချုံတွေနဲ့
ပြန်ပိတ်ထားလိုက်သည်။ ချုံတွေကိုသူဖယ်ရှားပြီးအပြင်ဘက်ဆီ

သို့တိုးထွက်ရတော့၏။

“ဟင်း...”

ခြံကြီးအပြင်ကိုရောက်မှ သက်ပြင်းရှည်ကြီးတစ်ခုကိုချဉ်း
အိတ်ထဲကခါတ်မီးလေးကိုထုတ်ကာ သူ့ကိုငယ်စဉ်ကတည်းက
အကျဉ်းရုထားသောအိမ်ကြီးကိုကျောခိုင်းထွက်လာတော့သည်။

“ဝိုး.....အိုး.....အိုး...”

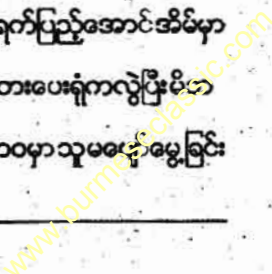
ခွေးတစ်ကောင်၏အူသံကြောင့်ကြက်သီးတွေပင်ထမိသွား
သည်။ သူ ဖြတ်ပြီးသွားရမည့်နေရာကသုသာန်ဘေးမှလမ်းဖြစ်ပြီး
ခါတ်မီးနှင့်ခွေရမ်းပြီးထိုးကြည့်ပေမယ့်ထူးထူးခြားခြားဘာကိုမှမတွေ့
သူ့အတွက်လွတ်လပ်ခြင်းကို ရယူပိုင်ဆိုင်ရင်း ကြောက်ရွံ့ခြင်းတွေ
ကိုဖယ်ရှားရမှာဖြစ်သည်။ စိတ်ကိုတင်းပြီးသုသာန်ကြီးကိုကျော်ဖြတ်
ခဲ့သည်။

သူ့လုပ်ရပ် သူ့ဆုံးဖြတ်ချက်တွေကမှားယွင်းနေပြီလားဟု
သွားရင်းပြန်စဉ်းစားမိသည်။ အရာရာပြီးပြည့်စုံစွာနေရတဲ့ဘဝကိုဘဲ
ဘာလို့မခင်တွယ်ခဲ့တာလဲ။ နောက်ဆုံးအဖြေထုတ်ကြည့်တော့ လွတ်
လပ်မှုမရှိခြင်းကြောင့်ပင်ဖြစ်သည်။

လူတစ်ယောက်အတွက် ဥစ္စာနေတွေမှာ မရှိမဖြစ်လိုအပ်
 သော်လည်း တကယ်စစ်မှန်သည့်ပျော်ရွှင်ခြင်းတွေကိုပေးနိုင်ခြင်းမရှိပါ။
 လွတ်လပ်မှုတစ်ခုသာဘဝတစ်ခုကိုသူကပိုင်ဆိုင်ချင်သူ။ လူတွေကြား
 နာဘဝတစ်ခုကိုတည်ဆောက်ပြီး ပျော်ချင်သူ၊ ဒါပေမဲ့သူ့ရောက်နေရ
 သော ဘဝမှာလူတွေနှင့်ကင်းကွာသည့်သီးခြား ကမ္ဘာတစ်ခုမှာ
 အထီးကျန်စွာနေခဲ့ရသည်။ ကျောင်းတွင် သူငယ်ချင်းဆိုတာ မရှိခဲ့ပေ။
 ကျောင်းကိုတက်ခါနီးမှပို့ ပြီးကျောင်းလွတ်သည် နှင့်ကား ပေါ်သို့
 ရောက်ခဲ့ရသူ။ ဒီတော့ သူ့ကိုဘယ်သူကမှနှုတ်ထက်ရုံကလွဲပြီး ခင်ခင်
 ခင်ခင်ပေါင်းသင်းခြင်းမရှိကြပေ။

သူ့ဘေးမှာရှိနေကြသူများမှာလည်း သူ့ကိုသံယောဇဉ်ရှိ၍
 နေနေကြတာမဟုတ်။ ငွေကြေးကြောင့်နေပေးနေကြတာ သူတို့ရဲ့ခေါ်
 ပြောဆက်ဆံရေးက အနှစ်သာရကင်းမဲ့သည့်ဆက်ဆံရေးမျိုး။ သူ
 ခေါ်ရင်လာ၍ သူ့ရိုင်းရင်လုပ်ပေးကြတယ်။

မိဘ(၂)ပါးကျတော့ တစ်လမှာ (၃)ရက်ပြည့်အောင် အိမ်မှာ
 နေကြ။ သားတစ်ယောက်ကိုပြည့်စုံအောင်ထားပေးရုံကလွဲပြီး မိဘ
 အတ္ထာဆိုသည်ကို သူမသိနိုင်တော့ပေ။ ဒီလိုဘဝမှာ သူမမေ့ဖွဲ့ဖွေ့ခြင်း

၄၀ နှစ်

ကဏ္ဍအမှတ်တော်ပေး

အဝေးစီမံမှ မီးရောင်ဖျော့ဖျော့နှင့် ဘူတာရုံလေးကိုလှမ်းပြီး

မြင်တွေ့နေရလေသည်။

အခန်း(၂)

“မနက်အတွက်လက်မှတ်ကုန်ပြီ”

“ဟာ”

ရထားဘူတာလက်မှတ်ရုံရှေ့တွင်ရေထားသောစာတန်းကို
ဖတ်လိုက်ပြီးစိတ်ပျက်သွားသည်။ စိတ်ပျက်သွားသည်မှာ သူမ
တစ်ယောက်တည်းမဟုတ်။ သူမဘေး၌ သူမနှင့်ရွယ်တူ အမျိုးသား
(၂)ယောက်... တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် မရင်းနှီးပေမယ့် တစ်
ယောက်ပျက်စာကိုတစ်ယောက်ကြည့်လိုက်ပြီး--

“မင်းတို့ကရထားလက်မှတ်လာပြီးဝယ်တာလား”

“ဟုတ်တယ်”

“ဝယ်မရရင်တော့ပြဿနာပဲကွာ”

“ဘာမှစိတ်ညစ်မနေနဲ့၊ မင်းတို့မဖြစ်မနေ သွားရမယ်ဆိုရင်
တော့ငါ့စီးသလိုလိုက်ပြီးစီးနိုင်မလား”

“ကျွန်မကတွယ်ပြီးစီးရမှာတော့မဖြစ်ဘူးနော်”

“တွယ်ပြီးတော့မစီးရဘူး ဘီးဖက်ပြီးလိုက်ရမှာ”

“အယ်..”

“ကျုပ်ကတော့ပါ..ကဲလာကျုပ်နောက်ကလိုက်ခဲ”

ထိုလူက ဦးဆောင်ပြီး ခေါ်သွားသည့်နောက်သို့ ကျွန်မနှင့်
အတူလိုက်လာသောလူကို သတိထားပြီးကြည့်တော့ လူရည်က သန်
သန်လေး။

ဝတ်ထားသော အဝတ်အစားကိုတွေ့သည်နှင့် လူချမ်းသာ
အသိုင်းအဝိုင်းထဲကဆိုတာ သိသာနေသည်။ ရှေ့ကခေါ်သွားသော
လူမှာတော့ လူ့လောကကြီးကိုဘာတစ်ခုမှ ဂရုမစိုက်တတ်သည့် ရှစ်
ရည်မျိုး...

“ဟိုမှာတွေ့တဲ့တွဲပဲ”

ဖရဲသီးတွေနှင့် ဆန်အိတ်တွေ တင်ဆောင်လာတဲ့ ရထား

အဲဒါကိုလှမ်းပြီးပြန်လိုက်သည်။

“လိုက်လို့ရပါ့မလား”

“လိုက်လို့ရအောင်လိုက်ရမယ်...မင်းတို့မလိုက်ရဲရင် နေခဲ့ပါ
အတော့ဒီတွဲကနေလိုက်ရမှာပဲ”

“လိုက်မယ်ကွာ”

“မင်းဧရာ...”

“လိုက်ရမှာပေါ့”

“စဉ်းစားဦး”

“ဘာကိုလဲ”

“ငါတို့က ယောက်ျားလေး (၂)ယောက် မင်းက မိန်းကလေး

တစ်ရဲရဲလား၊ သေသေချာချာ စဉ်းစားဦး”

“ကျွန်မအတွက် အန္တရာယ်ဆိုတာကို တွေးပြီး ကြောက်မနေ
ဆင်သူး၊ ရှင်တို့မကောင်းကြံတာကို ရင်ဆိုင်နိုင်သလောက်ကိုတော့
ဆင်ဆိုင်သွားမှာပဲ၊ မတတ်သာတဲ့အဆုံးတော့ကိုယ့်ကိုကိုယ်ပဲ...”

“ဟား...ဟား...ဟား...”

“ရှင်ဘာရယ်တာလဲ...”

“မင်းစကားက သိပ်ကိုသဘောကျဖို့ကောင်းတယ်... စိတ်ချ
ပြီးသာလိုက်ခဲ့ မင်းကို မှဲ့တစ်ပေါက်မစွန်းစေရဘူး .. ရထားထွက်ဖို့က
စောသေးတယ်၊ မင်းတို့ဘယ်သွားစရာရှိသေးလဲ”

“မရှိပါဘူး”

“တစ်ခုခုသွားစားရင်း နေ့လည်စာကိုပါ ဝယ်ထားကြ ရထား
ကညနေ(၃:၀၀)နာရီလောက်မှဘူတာတစ်ခုကိုဆိုက်ကပ်မှာ”

“ဒါဆိုသွားဝယ်ရအောင်နော်”

“အင်း...”

(၃)ယောက်သာဘူတာဆိုင်တန်းဘက်ကိုထွက်လာကြပြီး
စားစရာရှိတာကိုစားပြီး ဝယ်စရာရှိတာတွေကို ဝယ်ပြီးပြန်လာခဲ့ကြ
သည်။

“ရကတည်းကအပေါ်ကိုတက်ထားမယ်ရထားထွက်မှဆိုရင်
မလွယ်ဘူး”

“လက်မှတ်စစ်တွေဘာတွေမလာဘူးလား”

“ဘယ်သူမှမလာဘူး”

ထိုလူကအရင်တက်သွားပြီးအပေါ်ကနေတန်းယောက်ရှင်း

ဆွဲတင်ပေးသည်။

“ရထားကအပေါ်အစိုးမပါတော့ ရှမ်းမှာပဲဟေ့...ဟိုတာလ
ထပ်ကြီးအောက်မှာနေကြတာပေါ့”

ရထားတွဲပေါ်သို့တက်ပြီးသိပ်မကြာ ရထားဥသြဆွဲသံ ကြား
လိုက်ရသည်။

“ဘော်ဘူး...ဘော်ဘူး...”

ရထားဘီးကြီးစတင်ပြီး လိုင့်ချိန်မှာ ကျွန်မတို့ (၃)ယောက်
ထစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် စကားမပြောကြဘဲ အတွေးကိုယ်စီနှင့်
လိုက်ပါလာခဲ့ကြသည်။

“အေးလာပြီနော် အနွေးအကျီပါရင်ဝတ်ထားပါလား”

ကျွန်မကို လှမ်းပြီးပြောသဖြင့် ကျွန်မက ခေါင်းကိုခါပြလိုက်
သည်။

“နေနေ... ငိုစီမှာ ဆွယ်တာခေါင်းစွပ်ကလေးတစ်ထည် ပါ
ထယ်၊ အသစ်စက်စက်ပါ၊ မင်းဝတ်ထားလိုက်”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ်”

“ကျေးဇူးစကားတွေပြောမနေပါနဲ့ကွာ ငါတို့က ခရီးသွားတွေ

ပဲ၊ လိုအပ်တာကူညီပေးရမှာပေါ့

ကျွန်မကို သူဌေးသားလိုလူက သူ့ခရီးဆောင်အိတ်ထဲမှ ဆွယ်တာလေးကို ထုတ်ပေးသဖြင့် ဝတ်ထားလိုက်သည်။

ကောင်းကင်ယံတွင် အလင်းရောင် လေးက လင်းရိပ်သန်းလာသလို ဆီးနှင်းလေးတွေက မိုးဖွားကလေးများ အလား တပေါက်ပေါက်ကျနေသည်။ ဆန်အိတ်များကို အုပ်ထားသည့် တာလပတ်ကို ရထားဘောင်တွင် ချည်ထားသောကြောင့် အောက်တွင် (၃)ယောက် သားကောင်းကောင်းနေလို့ရသည်။

“ငါတို့ (၃)ယောက်က ရထားတွဲထဲမှာ အတူတူခရီးသွားနေကြပေမယ့် တစ်ယောက်နာမည်တောင် တစ်ယောက်မသိဖြစ်နေတာတော့ မကောင်းဘူး”

“ဟုတ်တယ်... ငါ့နာမည်ညီညီဒီလိုခေါ်တယ်”

“ကျွန်မက သုန်သုန်”

“ငါက မိုးယံဦး”

အလင်းရောင် အပိုင်းစလေးအောက်တွင် တစ်သားတစ်မျက်နှာကို တစ်ယောက်ကြည့်ပြီး ပြီးလိုက်ကြသည်။

“သုန်သုန်”

“ရှင်..”

“မင်းတစ်ညလုံး မအိပ်ရသေးဘူး မဟုတ်လား အိပ်လိုက်ဦး”

“နင်တို့ရော မအိပ်ဘူးလား”

“ငါတို့က ဆန်အိတ်လေးကို မှီပြီး အိပ်လို့ရတယ် မင်းသာ

အိပ်လွတ်လပ်လပ်အိပ်ပါ..”

ကျွန်မကိုယ်တိုင်က တစ်ညလုံး မအိပ်ခဲ့ရသေးသဖြင့် အိပ်

မိတ်တွေက ပြင်းပြနေသည်။ ဒါကြောင့် ခရီးစေတနာအိတ်ကလေးကို

မင်းပြုပြီး စိတ်ချစွာ အိပ်ပစ်လိုက်တော့သည်။

သူတို့နှစ်ယောက်လည်း ဘေးမှ ဆန်အိတ်ကို ခေါင်းမှီပြီး လိုက်

လာခဲ့ကြတော့၏။ ရထားကြီးက ဘယ်စီကိုသွားနေသည်ကို ကျွန်မ

သိသလို ကျွန်မကိုယ်တိုင်က ဘယ်စီကိုသွားပြီး ဘာတွေလုပ်ရမလဲ

သိတာတွေကိုပင် မသိ။ ကျွန်မဘေးမှာရှိနေကြတဲ့ မိုးယံဦးနှင့်ညီညီဒီ

ဘေးရော ဘယ်ခရီးကိုဆက်ကြမှာလဲ.....

“ဘော်ဘူး...ဘော်ဘူး...”

“ဟင်”

ရထားကြီးရဲ့ ဥဒါဆွဲသံကြောင့် ကျွန်မ မျက်လုံးကလေးဖွင့်ပြီး

ကြည့်မိလိုက်သည်။

“သုန်သုန်နီပြီလား”

“ဟုတ်ကဲ့”

“မျက်နှာသစ်လိုက်ဦး”

“ခုဘယ်ဘူတာကိုရောက်နေတာလဲ”

“ဘယ်ဘူတာမှရောက်တာမဟုတ်ဘူးလို့ကံခေါင်းထဲဝင်မှာ

အချက်ပေးဥသြခွဲတာ”

ကျွန်မ ဘေးဘက်ကို သတိထားပြီး ကြည့်တော့ နေ့ခင်း

ထောင်ရောက်နေလေပြီ။ ကျွန်မတော်တော်ကို နှစ်ခြိုက်စွာ အိပ်ပျော်

သွားဟန် ရှိသည်။ ရထား လိုက်ခေါင်း ကြီးထဲ စတင်ဝင်ရောက်နေပြီ

ဖြစ်သောကြောင့် အမှောင်ထုထဲကို ရောက်ရှိသွားတော့သည်။

ခေပိုင်းလောက်သာ ကြာမြင့်ကာ လိုက်ခေါင်းတစ်ဖက်ကို ရထားကြီး

လည်ထွက်လာခဲ့တော့သည်။

“ငါတို့(၂)ယောက်ကတော့ စားပြီးပြီ မင်းစားဖို့ပဲ ကျန်တော့

စားလိုက်ဦး”

ဘူတာမှဝယ်လာသော ထမင်းကြော်ထုပ်လေးကို ကျွန်မ

ထမ်းယူလိုက်ပြီး ဆာဆာနှင့်စားလိုက်မိသည်။ သူတို့ (၂)ယောက်

ကတော့ ရထားဘောင်ပေါ်တွင်ထိုင်လျက် စကားပြောနေကြသည်။

ကျွန်မ စားသောက်ပြီးလို့ လက်စေးကြောကာ သူတို့ (၂)

ဘက်နားကို သွားမိလိုက်သည်။

“သုန်သုန်...မင်းကဘယ်ကိုသွားမှာလဲ”

“ဟင်...အဲ..”

ကျွန်မအတွက် ဘယ်လိုမှ ခြေလှမ်းရနိုင်သော စကားကို
လိုက်ခြင်း ဖြစ်နေလေသည်။

“သုန်သုန် ငါမေးတာကိုတော့ ကြားမှာပါ”

“ဟုတ်ကဲ့...ကြားပါတယ် ကျွန်မအတွက် ဒီအမေးစကားကို
ဖြေဖို့အတွက်တော့ အရမ်းကိုခက်နေတယ်”

“ဘာလို့လဲ သုန်သုန်”

“ကျွန်မ ဘယ်ကိုသွားရမယ်ဆိုတာ မသိလို့”

“ဟေ...”

“ဟာ...”

ကျွန်မကို အံ့သြစွာဖြင့် (၂)ယောက်လုံး ကြည့်နေကြတော့
သည်။ ပြီးတော့မှ မိုးယံဦးက...

“တကယ့်ကိုတိုက်ဆိုင်မှုကြီး တစ်ခုပဲဟေ့”

“ဘာတိုက်ဆိုင်တာလဲဟင်”

“ငါတို့(၂)ယောက်ကလည်း မင်းလိုပဲဦးတည်ရာမဲ့...ဘူးတစ်
ကိုထွက်လာကြတဲ့သူတွေဖြစ်နေကြလို့လေ...”

“ရှင်...”

ကျွန်မ တစ်ယောက်တည်းက ဘာမှန်းမသိသည့် ခရီးကို ထွက်လာသည်ဟုမှတ်ခဲ့ပေမယ့် ခုတော့ အားငယ်စရာမလိုတော့ပေ။
ကျွန်မလိုပင်(၂)ယောက်တောင်ရှိနေပြီ။

“မင်းနောက်ကြောင်းကိုပြောပြလို့ရမလား?”

“ရပါတယ်”

“တစ်ခုတော့ ပြောထားမယ် ငါတို့(၃)ယောက်ဟာ အတူတူ
ခန့်သွားကြမယ်ဆိုရင် တစ်ယောက်ပေါ်တစ်ယောက်ရိုးသားပွင့်လင်း
ဆုံစိတ်ဓာတ်တော့ရှိရမယ်”

“စိတ်ချပါ... ကျွန်မ ဘာကြောင့်အိမ်က ထွက်ပြေးခဲ့ရသလဲ

ဆိုရင် x

x x”

ကျွန်မနောက်ကြောင်းလေးကို မထိန်မချန်ဘဲ ပြောပြလိုက်
တော့သည်။

“ငါတို့(၃)ယောက်မှာ မင်းက အဆိုးဆုံးလူသားပဲ ပြီးလာ”

“နန်းကလေးဆိုတော့... ဒီနေ့ကစပြီး ငါတို့(၂)ယောက်ရဲ့ ညီမလေး

www.burmeseclassic.com

အဖြစ်နဲ့သာနေပေတော့...”

“ကျွန်မကိုမွေးစားလိုက်ပြီပေါ့”

“သိပ်ပြီးသေရာတာပေါ့”

“တစ်ခုတော့ ကြီးပြီးပြောထားမယ်”

“ဘာများလဲဟင်”

“အစ်ကိုတွေကစိတ်တိုလွယ်တယ်နော်၊ မကြိုက်တာတွေ

ကတော့မလွယ်ဘူးမှတ်”

“အစ်ကိုတွေ ဆုံးမတာပဲခံရမှာပေါ့”

“ကိုမိုး...”

“ဘာလဲ ဒီ”

“စုရထားက ဘယ်ဘက်ကို သွားနေတာလဲ”

“ငါလည်း မသိဘူး၊ ငါသိတာ စုရပ်မယ့် ဘူတာကိုပဲ ..အင်း

ကြားဖူးတာတော့ ရထားကြီးခရီးဆုံးသွားရင် မြစ်တစ်ခုကို ဖြတ်ထွ

လိုက်တာနဲ့ နယ်စပ်ဒေသ တစ်ခုကို ရောက်တယ်လို့ပြောတာပဲ၊ ငါ

အတွက်တော့ ဘယ်အရပ်ကိုရောက်ရောက်ခြေကုတ်တစ်ခုရယူ

ဖို့တော့ အရေးကြီးတယ်”

“ကိုမိုး...ငါ့မှာ ပိုက်ဆံတွေ တော်တော်များများပါတယ်၊
ဗြိတိသျှရွှေဆွဲကြီးလက်စွပ်တွေလည်းပါတယ်”

“သုန်ဆီမှာလည်းငွေနည်းနည်းတော့ပါတယ်”

“ကိုယ့်မှာရှိတဲ့ ပစ္စည်းတွေနဲ့ ငွေတွေကို လိုအပ်မှသုံးမယ်၊
သိမ်းထားကြနောက်နှစ်နာရီလောက်ဆိုဘူတာတစ်ရက်ကိုရထားဆိုက်
ဗြိ အဲဒီမှာ တစ်ခါတလေ ညအိပ်တယ်၊ မအိပ်ချင်လည်း မအိပ်ဘူး...
ရောက်တော့မှသိရမှာပဲ”

“နောက်နှစ်နာရီလောက်မှရောက်မှာဆိုတော့ညနေစောင်း
နေပြီပေါ့”

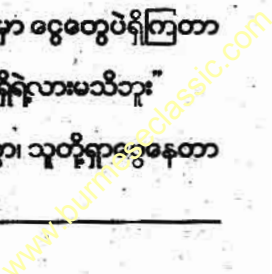
“ဟုတ်တယ်...ဘူတာရောက်မှပဲထမင်းစားကြတာပေါ့”

သုန်သုန်ကို ညီညီဒီက သူ့အိမ်ကနေထွက်လာရသည့်
အကြောင်းလေးကိုပြောပြနေသည်။

“ဒီမိဘတွေစိတ်ပူမှာပေါ့”

“ပူမှာမဟုတ်ပါဘူး သူတို့ခေါင်းထဲမှာ ငွေတွေပဲရှိကြတာ
သားပေါ်မှာထားရမယ့်မေတ္တာတရားရှိတောင်ရှိရဲ့လားမသိဘူး”

“ဒီလိုတော့ ပုံသေကြီးမတွက်ပါနဲ့ကွာ၊ သူတို့ရှာတွေ့နေတာ

တွေက မင်းအတွက် မဟုတ်လား... သူတို့မှာ သားတစ်ယောက်တည်း ရှိတာပဲကွာ၊ မင်းမပြန်ချင်တောင် မင်းလွေလောကကြီးမှာ အသက်ရှင် လျက်ရှိနေတယ်ဆိုတာတော့ အသိပေးရမယ်ဒီ”

“အေးပါကွာ၊ နောက်တော့တစ်မျိုး စဉ်းစားတာပေါ့၊ စုနေ တော့ ငါ့ရင်ထဲမှာ မိဘတွေပေါ်မှာ ခံစားချက်ကမ်းသက်နေတယ်၊ ငါ့ကို ကျတော့ ပြောပြီး မင်းတို့ကျတော့ရော... ကိုယ့်အိမ်ကိုယ့်ခြံကိုယ့်စီးဖွား ရေးနဲ့ မနေဘဲ ဘာလို့ထွက်လာခဲ့ရတာလဲ”

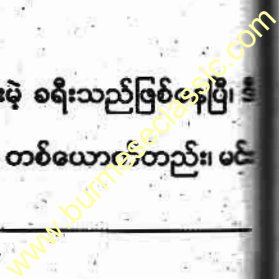
“ငါ့ပတ်ဝန်းကျင်မှာ ငါ့ဘဝကို မကောင်းကြံနေမှာကို သိ နေ တယ်၊ ဒါကြောင့် ရှောင်ထွက်လာခဲ့တာပဲ”

“တစ်နေ့နေတော့ ပြန်မယ်ပေါ့”

“ခရီးဆုံးသွားတဲ့အခါ ဆက်စရာ ခရီးမရှိတော့တဲ့အခါ ပြန် လှည့်သင့်ပြီလို့ ထင်တဲ့အခါ ကျရင်တော့ အိမ်ကို ပြန်ပြီး ရောက်မှာပေါ့ ကွ”

“ခက်နေတာက သုန်”

“ဟုတ်တယ်... သူက ပြန်လမ်းမဲ့ ခရီးသည် ဖြစ်နေပြီ၊ ဒီ အတွက် သုန် ဘာမှစိတ်မပူနဲ့ ငါ့ဘဝက တစ်ယောက်တည်း၊ မင်း

အိမ်ထောင်မပြုမချင်းငါ့ဆီမှာနေလို့ရတယ်”

“အိမ်ထောင်ပြုရင်ဆက်ပြီးလက်မခံဘူးပေါ့”

“သိပ်သေချာတာပေါ့၊ ငါသံယောဇဉ်ရှိတာ တစ်ယောက်ပဲ
နောက်တစ်ယောက်အပိုတော့လက်မခံနိုင်ဘူး”

“သုန်ကလည်းတစ်သက်လုံးအပျိုကြီးပဲလုပ်မှာပါ”

“ကဲ...ကဲ...စရီးကဖြင့်ရှေ့ကိုမရောက်သေးဘူး နောက်
ကြောင်းကိစ္စတွေပြောမနေနဲ့တော့ နောက်ကြိုလာရမယ့်အရေးတွေ
တိုနောက်မှပဲ ဆုံးဖြတ်ကြမယ် ခုအရေးကြီးတာက ငါတို့(၃)ယောက်
အင်အားသစ်တွေနဲ့ဖြေလှမ်း...”

“ဘော်ဘူး...ဘော်ဘူး...”

ရထားကြီးဥဆွဲသံနှင့်အတူ ဘူတာရုံလေးကို လှမ်းပြီး
မြင်တွေ့လိုက်ရသည်။ ကြားဘူတာလေးဖြစ်ပေမယ့် လူစည်ကား
နေသည်ကိုတွေ့မြင်နေရသည်။ ရထားပေါ်ကဆင်းသည်နှင့်...

“သုန်...ဒီနံ့ကပ်ပြီးလိုက်ခဲ့ဒီနယ်မြေကအရောင်သမားတွေ
ကြမ်းတယ်၊ ငါနောက်ကကပ်ပြီးလိုက်မယ်”

“အင်း..”

ဘူတာရုံအပြင်ဘက်သို့လူတွေကြားမှတိုးဝေ့ပြီးထွက်ခဲ့စဉ်

“အို...”

“ဟာ...”

လူတစ်ယောက်က သုန်သုန်လက်ထဲက အိတ်ကို အနီးကပ်
ဆွဲပြီး လုယူကာ ပြေးထွက်ပေမယ့် အနောက်မှ မိုးယံနှင့် မျက်နှာရှင်
ဆိုင်တွေပြီး...

“ဖြောင်း...ခွပ်...အီး...အား...”

မိုးယံ၏ လက်သီး(၂) ဆင့်အောက်တွင် ငနဲသား ဖင်ထိုင်
ကျသွားသည်နှင့်ညီညီအိက သုန်သုန်အိတ်ကိုကောက်ယူပြီး မျက်နှာကို
ကန်မည်အပြု...

“ဒီမလုပ်နဲ့ ဒီလောက်ဆိုရပါပြီ ဟေ့ကောင် သွားတော့”

“ဟုတ်...ဟုတ်ကဲ့”

“တကယ်အတင့်ရဲလိုက်တာနော်”

“ဒါ ဝပ်နနလေးပဲ ရှိသေးတာ ဒီနယ်ဘက်က စရိုက်တွေ...”

ကြမ်းတယ်၊ ကြားဘူတာဆိုပေမယ့် မှောင်ခိုဘူတာ တစ်ခုရှိဖြစ်နေ
တာ”

“ဟူး...ကြောက်ဖို့ကောင်းလိုက်တာနော်”

“သုန်သုန်ရေအပြင်လောကကြီးကိုရင်ဆိုင်တော့မယ်ဆိုရင် ခုလိုကြောက်စရာအများကြီးကိုရင်ဆိုင်ရမယ်ဆိုတာကိုခုကတည်းက ကြိုပြီးတွေးထားပေတော့၊ ငါတို့ကိုအားကိုးသလို ကိုယ်ကိုယ်တိုင် တလည်းသတ္တိတွေရှိအောင်လုပ်ရမယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ...”

“ရှေ့နားကထမင်းဆိုင်လေးမှာဝင်ပြီးစားကြတာပေါ့”

ဘူတာရုံနှင့်ခပ်လှမ်းလှမ်းထမင်းဆိုင်လေးထဲသို့ဝင်လာကြ တော့သည်။

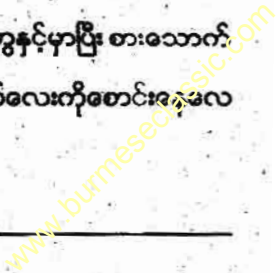
ဆိုင်လေးထဲသို့ဝင်လိုက်သည်နှင့်...

“ဆရာတို့ထမင်းသက်သက်ပဲလားတခြားဘာမှာဦးမလဲ”

“ထမင်းသက်သက်ပဲကွာ”

“ဟုတ်ကဲ့”

သုန်သုန်တို့ စားချင်သည့် ဟင်းတွေနှင့်မှာပြီး စားသောက် ကာ အပြင်ကိုထွက်တော့ ညနေက အတော်လေးကိုစောင်းနေမလ သည်။

“ရထားကဘာပြောလဲ”

“ဒီည (၁၀:၀၀) နာရီလောက်မှ ထွက်မယ်တဲ့”

“ဒါဆို အချိန်တွေအများကြီးရတာပေါ့”

“အချိန်တွေ ရလည်းသိပ်အဝေးကြီးကို မသွားနဲ့၊ ဒီနယ်ခြေက မှောင်လာလေလေ အန္တရာယ်များလေလေပဲ.... ဘူတာရုံနားမှာ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ကလေးရှိတယ် ...လက်ဖက်ရည်တော့ မရဘူး ကော်ဖီမစ်၊ တီးမစ် လောက်တော့ရတယ်၊ မှာပြီးထိုင်ရင်း စောင့်ကြတာပေါ့”

“ဟေ့ကောင်တွေရပ်စမ်း”

“ဟင်”

“ဟာ”

သုန်သုန်တို့နောက်တွင် လူ(၅)ယောက် လက်ထဲမှာ တုတ်ခါးပြောင်ကိုယ်စီနှင့် လျှောက်လာကြသည်။

“ဒီ...သုန်ကိုခေါ်ထား”

“အင်း”

ညီညီဒီ...သုန်သုန်ကိုလက်ဆွဲပြီး မိုးယံဦး သေဖွဲ့တွင်ရပ်နေ

လိုက်သည်။

“ဘာကိစ္စလဲ”

“မင်းနဲ့ စာရင်းရှင်းချင်လို့”

“ဒီနယ်မှာ ငါစာရင်းအရှုပ်အထွေး ဘာမှ မရှိဘူး”

“သိပ်ရှိတာပေါ့ကွာ မင်းက ငါ့ကောင်ကို ဆော်လွတ်လိုက်
တာလေ”

“ဒါလား... ကိုယ့်ဆီက ပစ္စည်းကိုဝင်ပြီး လုတာကိုး၊ ဘာလဲ
ငါတို့က ရပ်ပြီးကြည့်နေရမှာလား ဒီလိုမှန်းသိရင် ဒီထက်မက ဆုံးမပြီး
လွတ်လိုက်တယ်”

“မင်းကိုယ်မင်း လူစွမ်းကောင်းကြီးပေါ့”

“မင်းထင်ချင်သလို ထင်လို့ရတယ်...အေး တစ်ခုတော့ မင်းနဲ့
ပြောချင်တယ် မင်းတို့(၅)ယောက်လုံး ငါနဲ့ရှင်းလို့ရတယ် ငါ့ညီနဲ့ ငါ့ညီမ
တို့မပတ်သက်နဲ့”

“ဒါဆို လွယ်ပါတယ်... သူတို့နဲ့ မပတ်သက်ချင်ရင် ငွေပေးခဲ့
လေ”

“ဘာကွ...မင်းတို့လုပ်ရပ်တွေက မင်းဆွဲစရိုက်နယ် မြေဖြစ်နေ

ပြီနော်၊ ဒါ...အမဲရောင်နယ်မြေ မဟုတ်ဘူး၊ မင်းတို့ ထင်တိုင်းလုပ်လို့ ရမယ်များမှတ်နေလား”

“ဒါဆိုရင်တော့ ငါတို့က ရှင်းရမှာပဲ”

“ဒီသတိထား”

“စိတ်ချ”

သုန်သုန်ရှေ့မှာ (၂)ယောက်သားပိတ်ကာထားလိုက်ပြီး တဖက် အခြေအနေနှင့် ရင်ဆိုင်ဖို့က မလွယ်ကူနိုင်ပေ။ အထူးသဖြင့် သုန်သုန် ပါနေသောကြောင့် အခက်တွေ့နေသည်။

“ဟေ့ကောင်တွေ ကြာတယ် အပြတ်ရှင်းကွာ”

“ဝို...ဒုတ် အား...”

သုန်သုန်ဆီကို ပြေးဝင်လာသူ (၅)ယောက်ထဲမှ ရှေ့ဆုံးမှ ခေါင်းဆောင်လုပ်သည့် လူ၏ပေါင်ဆီသို့ မီးမြှောင်တစ်ချောင်း စိုက် ဝင်သွားသည်နှင့် ကျန်လူများ မြေလှမ်းတွေ့ရပ်တန့်သွားတော့သည်။

“ကို မင်းစေ”

“မင်းတို့ ပထွေးကို မှတ်မိသားပဲ၊ ဓွေးမသားတွေ မင်းဘို့ကို ဘူတာရုံနားမှာ မကျက်စားပါနဲ့လို့ ပြောထားတာကို ငါ့မစိုက်တဲ့

လို့ သဘောလား...ပြောစမ်း...ကျီးကန်း”

“မ...မဟုတ်ရပါဘူး...ကိုမင်းဇေရယ် ဒီကောင်တွေက ခွက်
ကျလို့ ဆုံးမနေတာပါ”

“ဘာကွ...ဖြောင်း...အိ...”

မင်းဇေရယ်တို့ လူက ကျီးကန်းပျက်မှာကို ခြေဖြင့်တန်လိုက်

ပြီး
သည်။

“ဒါနဲ့များလှိုက်လှုပ်စားနေသေးတယ်၊ ဘူတာရုံမှာ ဘာတွေ
ဖြစ်သလဲ ဆိုတာကို ငါအကုန်သိတယ်၊ ဈေးမသားမင်းကို အရှင် မထား
အာပဲကောင်းမယ်”

“မ...မလုပ်ပါနဲ့ ကိုမင်းဇေရယ်...နောက်ဒါမျိုး မဖြစ်စေရပါ

ဘူး ရှိကြီးရိုးပါတယ်ဗျာ”

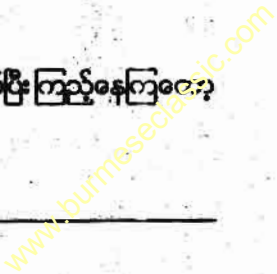
“ဈေးကောင်တွေ...ဒီကောင်ကို ဆွဲခေါ်သွားတော့ ကြာရင်

သတ်မိမယ်”

“ဟုတ်...ဟုတ်ကဲ့”

သုန်သုန်တို့(၃)ယောက်ကတော့ ရပ်ပြီး ကြည့်နေကြတော့

သည်။ ကိုမင်းဇေရယ်အနားသို့ လျှောက်လာပြီး...

“ကိုယ့်နယ်မြေမှာ ခုလို ရမ်းကားခံရတာကို တောင်းပန်မိ
တယ်၊ ငါ့ညီနဲ့ ငါ့ညီမ”

“ရပါတယ် အစ်ကို”

“မင်းတို့ရထားနဲ့ ပြန်ကြမှာ မဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပါတယ် အစ်ကို ခုလို ဝင်ပြီး ကူညီတာကိုလည်း အရမ်း
ကျေးဇူးတင်ပါတယ်”

“အစ်ကို ကူညီတယ် ဆိုတာ အစ်ကိုတာဝန်လေ၊ အစ်ကိုတ
ဒီနယ်မြေကို လုံခြုံရေး တာဝန်ယူထားရတဲ့ ငြိမ်းချမ်းရေး တပ်ဖွဲ့ဝင်
တစ်ဦးပါ၊ မင်းတွေ လို့ခေါ်တယ် မှတ်ထားပေါ့ လိုအပ်တာရှိ ပြောပါ”

“မရှိသေးပါဘူး အစ်ကို သွားခွင့်ပြုပါဦး”

“ကောင်းပါပြီ”

ဘူတာရုံလေးဘက်ဆီသို့ ခပ်သွက်သွက်လေး ထွက်လာခဲ့
ကြတော့သည်။ သုန်သုန် လက်ဖျားခြေဖျား ပင် အေးစက်လျက် သူ
ဘဝမှာ ခုလို မြင်ကွင်းမျိုးကို တွေ့ဖူးတာ ပထမဦးဆုံးပင် ဖြစ်သည်။

ဘူတာရုံရှေ့၌ ဖွင့် ထားသော လက်ဖက်ရည်ဆိုင်လေးတွင်
(၃)ယောက်သား ဝင်ထိုင်ရင်း ရထားထွက်ချိန်ကို စောင့်နေကြသည်။

“လူ့လောကအပြင်ဘက်ကြီးက ပျော်စရာကောင်းသလိုပဲ
ဗုဒ္ဓတ်လုပ်ခြင်းရဲ့အရသာဆိုတာ ဒါပဲဖြစ်မယ်”

“မင်းဘဝက လှောင်အိမ်စံ မင်းသားဆိုတော့ ခုလိုအခြေ
အနေမျိုးကို ဒီလိုပဲပြောမှာပေါ့ကွာ၊ တစ်ခုတော့ မင်းသိထား “ဒီ” လွတ်
သပ်ခြင်းတွေရဲ့နောက်ကွယ်မှာ အန္တရာယ်တွေက ကပ်လျက်ရှိတယ်၊
သူတွေဟာ ခင်တွယ်စရာကောင်းသလောက် ကြောက်စရာလည်း
အောင်းတယ်၊ ဒါတွေကို မင်းတို့ငါတို့တွေ့လာရမှာပါ”

“မိုးယံ မင်းက တို့(၃) ယောက်ထဲမှာ လောကအတွေ့အကြုံ
တွေအများကြီးရထားတဲ့သူဆိုတော့ ငါတို့ရဲ့အစ်ကိုကြီးပေါ့ကွာ”

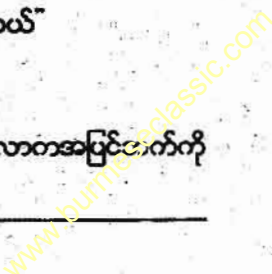
“ဟုတ်တယ်...ကိုမိုးယံဦးက သုန်တို့ရဲ့အစ်ကိုအကြီးဆုံး”

“ငါ့ရင်ထဲမှာလည်းဆုံးဖြတ်ထားပါတယ်၊ မင်းတို့(၂)ယောက်
နဲ့စတ်သက်ပြီး အစ်ကိုရင်းတစ်ယောက်လို စောင့်ရှောက်သွားမှာပါ
ဦး”

“သုန်ကတော့ အရမ်းကိုကံကောင်းတယ်”

“ဘာလို့”

“ယုတ်မာကောက်ကျစ်တဲ့လူဆီက လောကအပြင်ဘက်ကို

ဘာမှန်းမသိဘဲ ထွက်လာချိန်မှာ ဒီက အစ်ကို (၂) ယောက်နဲ့ တွေ့ရ
ပေါ့

“ငါလည်း နှင့်လိုပဲ သူနဲ့ မိုးယံဦး ဆိုတဲ့ အစ်ကိုတစ်ယောက်
မိုးကောင်းကင်ကြီးကနေ ပစ်ချပေးလိုက်သလိုပါပဲဟာ”

“ပစ်ချတာ နောက်ထား၊ ရထားထွက်တော့မယ်”

ဆိုင်ကလေးထဲမှ ရထားဆီသို့ ထွက်လာခဲ့ကြသည်။ ရထား
ပေါ်သို့ရောက်သည်နှင့်...

“ငါတို့... တစ်ခုခုမရှိပြီ”

“ဘာကိုလဲ မိုးယံ”

“ဒီဘူတာကနေ ထွက်သွားပြီ ဆိုရင် ရထားက တစ်ညထဲ
ရက်ခရီးကို မရပ်ဘဲ မောင်းတာ လို့ ကြားတယ်၊ ငါတို့လမ်းမှာ စားဖို့ရုံ
လိုအပ်တယ်... မင်းတို့ ဒီမှာပဲနေကြ ငါဆင်းပြီး သွားဝယ်လိုက်မယ်”

“ကိုမိုး... သိပ်မကြာနဲ့နော်”

“အေးပါဟာ”

မိုးယံဦး ရထားပေါ်မှ ရန်ဆင်းပြီး ဘူတာရုံဘက်ဆီသို့ အကြွ
ကလေးထွက်သွားတော့သည်။

“ဘော်ဘူး...ဘော်ဘူး...”

“ဟင်”

“ဟယ်”

ရထားကြီးထွက်ဖို့ အချက်ပေး ဥသြဆွဲသံကြောင့် ပြန်
ရောက်လာသေးသည့်မိုးယံဦးအတွက်စိတ်ပူမိသွားသည်။

“ဂျိုး...ဂျိုး...ဂျိုး...”

ရထားကြီးမှာ စတင်ပြီး ဘူတာမှ ထွက်ခွာနေပြီ ဖြစ်ပေမယ့်
သံဦးအရိပ်အယောင်ကိုပင် မတွေ့ရသေးပေ။

“ဒီဘယ်လိုလုပ်မလဲ”

“မိုးယံမိအောင်လိုက်လာမှာပါဟာ စိတ်မပူပါနဲ့”

သုန် ဘေးဘက်တွေကို မျက်လုံးကလေး ဝှေ့ကာ ကြည့်ပေ
သည့်မိုးယံကိုလုံးလုံးမတွေ့ရပေ။ ရထားကြီးမှာအရှိန်ပြင်းစွာ ရုတ် မောင်း
နေလေတော့သည်။

“မိုးယံကျန်ခဲ့ပြီနဲ့ တူပါတယ်ဟာ”

“ငါကတော့ မထင်ဘူး မိုးယံ ငါတို့နောက်ကို လိုက်ကို လိုက်
ဘရမယ်”

“တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက်ဘယ်မှာပြန်ပြီး ဆုံမယ်ဆိုတာကို ချိန်းဆိုထားတာမှ မဟုတ်တာဘဲဟာ၊ ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ပြန်ဆုံတော့မှာလဲ”

“သုန်ရယ်... ခေါင်းအေးအေးထားပါ ဟာ.....ငါလည်း စိတ်နေတာပဲ၊ ခက်တာက ဘယ်လိုမှ လိုက်ပြီး ရှာလို့မရတဲ့ အခြေအနေရောက်နေတာ ဆိုတော့ ကံတရားပေါ့ဟာ”

(၂)ယောက်သား စိတ်ပျက်လက်ပျက်နှင့် ဆန်အိတ်တွေ သို့တိုင်ချလိုက်ကြတော့သည်။

“ဘုရားရှင် တပည့်တော်တို့ (၃)ယောက်ကို ခုချိန်မှာ မခွဲပါနဲ့ဦး... ပြန်ပြီး ဆုံစည်းပါရစေ...”

သုန်ပျက်လုံးကလေးကိုမှိတ်ပြီး ဆုတောင်းနေမိတော့သည်။ သူတတ်နိုင်တာအိတ်ခဲပဲရှိလေသည်။ ညီညီဒီကတော့ သုန်စိတ်ခဲကျမှာစိုးသဖြင့် အားငယ်စိတ်ကိုဖျောက်ပြီး နေပေးနေသည်။

“ဟေ့... သုန်နဲ့ဒီ.....အိတ်တွေလာယူဦး”

“ဟာ.....မှီးယံ”

“ဟယ်”

နောက်ဘက်ရထားတွဲမှ သုန်တို့တွဲဆီကို ကူးလာသော မိုးယံ
တို့က တွေ့လိုက်ရမှ ရင်ထဲက မွန်းကျပ်မှုတွေ ပြေလျော့သွားသည်။ ညီညီဒီ
မိုးယံဦး လက်ထဲမှ အထုပ်တွေနှင့် အိတ်တွေကို လှမ်းပြီး ယူလိုက်
တို့သည်။

“ဟူး... ဝိုးရိမ်လိုက်ရတာကွာ”

“ငါလည်း ဝယ်ပြီး တာနဲ့ အားရင်း ပြေးခဲ့ရတာ၊ ကံကောင်းလို့

နောက်ဆုံးတွဲကို ကပ်ပြီး မိလိုက်တာ၊ သုန် ဒီစားစရာတွေကို လုံလုံမြဲ
ရထားဦး”

“အင်းပါ... ကိုမိုး သုန်ဖြင့် ပြန်ပြီး မဆုံတော့ဘူးလို့ တောင်ထင်

နမိတာ”

“ဒီရထားမမိလည်း သုန်တို့ နောက်ကို ငါရောက်အောင်

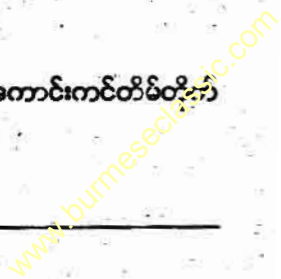
လိုက်ခဲ့မယ်ဆိုတာတော့ယုံ”

“ငါမပြောဘူးလား မိုးယံက ငါတို့နောက်ကို ရောက်အောင်

လိုက်မှာပါလို့”

“လပြည့်ဖို့ ရက်တောင်နီးလာပြီပဲ၊ ကောင်းကင်တိမ်တို့မှာ

တွေကြားမှာ လမင်းကြီးက ပြည့်တော့မယ်”

“ရင်ခွာရောတွေကို မေ့ထားပြီး ရလို့ လရိပ်အောက်မှာ
ကြည့်နေရလေတွေကို အရသာခံကြရအောင်”

“မင်းတစ်ယောက်တည်းပဲ အရသာခံတော့ ငါနဲ့ သူနဲ့ ကတော့
အိပ်ရေးပျက် မခံနိုင်ဘူး အိပ်မယ်”

“အိပ်ကြစေဗျာ..”

ညီညီဒီ ဓနိအိတ်တွေပေါ်တွင် ပက်လက်လှန်ပြီး သိချင်
အော်ဟစ်ဆိုနေလေတော့သည်။

“ဒီ...”

“ဘာလဲကွာ”

“မင်းအရသာခံတာ ဘေးကလူတွေကို ဒုက္ခပေးနေကွာ အသံ
ဆိုးကြီးနဲ့ ကြားရတာ စိတ်မချမ်းသာဘူး”

“ဒီလောက်ကောင်းတဲ့ အသံကိုများ မင်းက ပြောရတယ်လို့
သူနဲ့...ကောင်းတယ် မဟုတ်လား”

“မကောင်းဘူး”

“မင်းတို့မောင်နှမနှစ်ယောက်က ညီညွတ်နေတယ်... နှစ်
ယောက်တစ်ယောက်ဆိုတော့ မဆိုတော့ပါဘူးကွာ”

“ဒီရယ်...ငါတို့ကစတာပါမင်းသီချင်းသံလေးကိုကြားရတာ
တယ်ကိုလွမ်းလောက်ပါတယ်”

“ဟုတ်တယ်ဒီ...သုန်ကသီချင်းသီပ်ကြိုက်တာမဟုတ်ဘူး၊ ခု
ဒီဆိုတာလေးကိုနားထောင်လို့ကောင်းနေတာ”

“အလဲ့... တယ်ပြီးဟုတ်နေပါလား ဒါဆိုရင်တော့ ထပ်ပြီးဟဲ
ဆိုတာပေါ့”

“ကြည့်လည်းဟဲ့၊ တော်ကြာရထားဂါတ်ဖိုတွဲက ကြားသွားပြီး
တတ်မှတ်လာစစ်မှဟုတ်ပေ့ဖြစ်နေမယ်”

ပျော်ရွှင်ကြည်နူးခြင်း ညကလေးတစ်ညကို ရထားကြီးပေါ်
တွင်မျှဝေခံစားလျက်.....

အခန်း(၃)

“ဂိုဏ်း”

“ဟင်”

“ဟာ”

ရထားတွဲ တစ်ခုလုံး တုန်ခါသွားပြီး ဘေးသို့ယိမ်းသလို ဖြစ်သွားသောကြောင့် သူနု ဦးယံကို လှမ်းပြီး ဆွဲထားလိုက်ရသည်။ ရထားတွဲကြီးမှာ မှောက်သွားခြင်းတော့ မရှိပေမယ့် ဘေးသို့ယိမ်းပြီး ကျနေလေသည်။

“ဘာဖြစ်တာလဲ မိုးယံ”

“ငါ့စိတ်ထင်တော့ သောင်းကျန်းသူတွေ မိုင်းသောင်ပြီး ရထား

“ဒါပဲပြတိုက်မယ့်ပုံပဲကွ”

“ဟာ”

“ဟယ်”

“ဧကနေဦးငါအခြေအနေကိုအကဲခတ်လိုက်ဦးမယ်”

မိုးယံဦးရထားတွဲဘေးသို့ဆင်းပြီးကြည့်တော့ဘောင်းကျန်း
သူခါးပြဲတွေကိုတွေ့လိုက်ရသည်။ ရက်ချင်းရထားတွဲပေါ်ပြန်ပြီးတက်
ဘကာ...

“အောက်ကိုအမြန်ဆင်းကြငါတို့တွဲဘက်ဆီကိုပါလာနေပြီ
အကောင်တွေရိက္ခာတွေပါယူမယ့်အနေအထားရှိတယ်”

သုန်တို့ရထားတွဲပေါ်မှဆင်းရုံကြပြီးဘေးဘက်တောတန်း
ဆီသို့ပြေးထွက်ချိန်တွင်...

“ဒိုင်း... ဒိုင်း... ဒိုင်း...”

“အမေ”

အဝေးမှသေနတ်ဖြင့်လှမ်းပြီးပစ်သောကြောင့်မြေပြင်တွင်
ဆဲလိုက်ကြရသည်။ ဧကနေပြီးမှသုန်လက်ကိုမိုးယံဦးဆွဲပြီးပြေးလာ
သည်။

“ဒိုင်း”

သေနတ်နှင့်လှမ်းပြီးပစ်ပေမယ့်ထိရောက်မှုတော့မရှိလှပေ
ဒါပေမဲ့ သူတို့နောက်ကို (၂)ယောက် ကတော့အတင်းပြေးလိုက်နေ
သည်။

“ဒီနဲ့ သုန်မင်းတို့က ဒီဘက်မှာနေ ငါနောက်ဘက်သစ်ပင်ထဲ
နေဒီကောင်(၂)ကောင်ကိုစော်မယ်”

“မိုးယံဒီကောင်တွေလက်ထဲမှာ သေနတ်နဲ့နော်”

“အေးပါကွာ”

မိုးယံဦးနှင့်လမ်းခွဲပြီး သုန်နှင့်ဒီက သစ်ပင်ကြီးဘေးတွင်ထိုင်
ကာနေလိုက်ကြသည်။

“ဒီနားတင်ပျောက်သွားတာကွ”

“တွေ့လို့ကတော့မလွယ်ဘူးမှတ်”

“ဆင်ကြီးအံ့ရေမပါရင်ရှာမနေနဲ့ကွာ ပြန်လှည့်မယ်”

“ဗိုလ်မဲလုံးက ရအောင်ခေါ်ခွဲလို့ ပြောတာမကြားဘူးလား”

အားလုံးဖမ်းပြီး ခါးစာခံလုပ်မလို့ကွာ ပြီးရင် အစိုးရနဲ့ အပေးပေးယူ လုပ်
မလို့ပြင်ဆင်ထားတာ”

“ဒါဆိုရှာကွာ”

“ဖျောက်”

“ဟာ... ဟိုဘက်မှာ ခြေသံကြားတယ် မင်းသွားကြည့်၊ ငါ ဒီ

ဘက်ကိုရှာမယ်”

“အေး”

တစ်ယောက်က ဒီ တို့နားကို လျှောက်လာစဉ် ဒီက သုန်ကို သစ်ပင်ခြေရင်းတွင်ထားပြီး သစ်ပင်ဘေးသို့ ကပ်လိုက်သည်။ လက် ဆဲမှာသစ်ကိုင်းခြောက်တစ်ခုကို ကျစ်ကျစ်ပါအောင်ဆုပ်ကိုင်ထား သည်။

“ဟေ့...ထစမ်း”

“ကျွန်...ကျွန်မ”

သုန်က ရှေ့ကနေ ကြောက်သလိုလို လုပ်ပြပြီး နေချိန်တွင် ဤဒီမှ သစ်ကိုင်းခြောက်နှင့်ခေါင်းကိုရိုက်ချလိုက်သည်။

“ဖြောင်း...အား...”

တစ်ချက်တည်းနှင့်ပြန်ပြီးမထနိုင်သောကြောင့်နောက်သစ် ကိုပင်ဆက်ပြီးမရိုက်လိုက်ရ။ ထိုအတူမိုးယံဦးဘက်ကို ဖွားသော

သေနတ်သမားကိုလည်း မိုးယံဦးက ဝါးပိုင်းနှင့် မြေပြင်တွင် သိပ်ထား
လိုက်လေသည်။

“ဒီ...သုန်”

“မိုးယံ”

(၃)ယောက်သားပြန်ဆုံကြပြီး သူတို့စီက သေနတ်များနှင့်
ကျည်ကတ်တွေကိုယူခဲ့ကြသည်။

“သေနတ်ကြီးကိုပေးပြီး သေနတ်မှ မပစ်တတ်တာ ဘယ်လို
လုပ်မလဲ မိုးယံ”

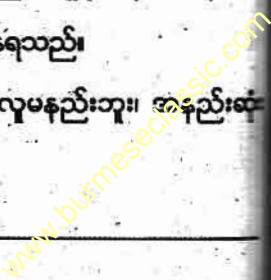
“ငါသင်ပေးပါ့မယ်၊ လောလောဆယ် ရထားက လူတွေထဲ
ကယ်ဖို့က ငါတို့(၃)ယောက်တည်းနဲ့ ဘယ်လိုမှ မဖြစ်နိုင်ဘူး”

“ဒါဆို ဘယ်လိုလုပ်မလဲ ဒီအတိုင်းပဲ ကြည့်နေမှာလား”

“ရထားနားကိုသွားပြီး တစ်စုစုတော့ ကြံကြတာပေါ့”

ရထားတွဲ တစ်စုပေါ်သို့ ခရီးသည်တစ်ချို့နှင့် ရထားဝန်ထမ်း
တွေကိုတက်ခိုင်းနေသည်ကိုတွေ့မြင်နေရသည်။

“မိုးယံ ဒီကောင်တွေ အဖွဲ့က လူမနည်းဘူး၊ အနည်းဆုံး
အယောက်(၂၀)လောက်ရှိမယ်”

“သုန်...မင်းလက်ထဲကဆွဲလာတာဘာကြီးလဲ”

“မသိဘူးဟိုလူဆိုးဘေးကအိတ်ကိုဆွဲယူလာတာ”

မိုးယံ...သုန်ဆွဲယူလာသည့်အိတ်ကိုလှမ်းယူပြီးကြည့်လိုက်
ရာ အသံတိတ်ကိရိယာတစ်ခု၊ အဝေးကြည့်မှန်ပြောင်းနှင့် လက်ပစ်
ဗုံး(၃) လုံးကိုတွေ့လိုက်သဖြင့်...

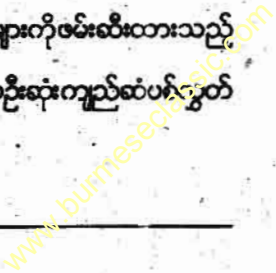
“သုန် ရေ တကယ်ကို အဆင်ပြေသွားပြီ၊ ဒီ မင်းလက်ထဲက
ဆေနတ်ငိုကိုပေး”

“ရော့”

မိုးယံဦး...ညီညီဒီ လက်ထဲက ဆေနတ်ကိုလှမ်းယူပြီး
ဆေနတ်ပြောင်းတွင်အသံတိတ်ကိရိယာနှင့်ပြောင်းပေါ်တွင် အဝေး
ကြည့်မှန်ပြောင်းကိုတပ်ဆင်လိုက်လေသည်။

“ရှောက်”

မိုးယံဦးတစ်ယောက်ချင်းကိုပစ်ခတ်ရန် မောင်းတင်၍
ခပ်မှတ်ကိုစတင်ရှာဖွေလေသည်။ ခရီးသည်များကိုဖမ်းဆီးထားသည့်
တွဲပေါက်ဝတွင်စောင့်နေသောလူဆိုးကိုပထမဦးဆုံးကျည်ဆံပစ်ခတ်
လိုက်သည်။

“ဒုတ်...အား...”

“သုန်နဲ့ဒီ...ဟိုဘက်ကိုသွားမယ် မြန်မြန်လာ”

မီးရောင်ပွင့်သွားသည့်နေရာဆီကို တစ်ဖက်မှသေနတ်ကျည်ဆံတွေ စုပုံရောက်လာကြသည်။ နောက်ပစ်မှတ်တစ်ခုရထားခေါင်းတွဲတွင် မီးထောက်ပြီးရပ်နေသော ခေါင်းဆောင်ဆီထိ ဖြစ်သည်။

“ကဲကွာ...”

“ဒုတ်...အိ...”

ခေါင်းဆောင်လုပ်သူ သေနတ်ထိမှန်သွားသည်နှင့် ကျန်သူများတွန့်ဆုတ်ကုန်သွားကြသည်။ မိုးယံဦး လက်ပစ်ခုံးတစ်လုံးထပ်ပြီး ထုတ်ယူကာ ရထားနှင့် မနီးမဝေးဆီသို့ ပစ်ချလိုက်သည်။

“ဝုန်း...”

“ဟာစစ်တပ်လာပြီ...ဆုတ်...ဆုတ်...”

မိုးယံဦးပြထားသည့် အတိုင်း ညီညီဒီက မျက်လုံးစုံမှိတ်ပြပစ်ခတ်လေသည်။ တစ်ဖက်မှသူပုန်များမှာတပ်မတော်စစ်ကြောင်းရောက်ပြီထင်မှတ်ကာ ပြန်ပြီးဆုတ်သွားလေတော့သည်။

“ဒီ...ရပြီမင်းပစ်တာအကုန်နီးပါးကျကုန်ပြီကွ”

“ဟာ...တကယ်”

“သူပုန်တွေတော့ မဟုတ်ဘူး သစ်ပင်ပေါ်က ငှက်တွေ၊ မင်း
သစ်တာအပေါ်ဆိုတော့ ငှက်ပဲထိမှာပေါ့ကွ၊ တစ်ခုတော့ကောင်းတယ်
ဆိုကောင်တွေကစစ်တပ်ကပစ်ခတ်နေတယ်လို့ထင်ပြီး ပြန်ဆုတ်သွား
ကြပြီ၊ သုန်ရေသွားကြရအောင်”

“အင်း”

တောတန်းကုန်းမြင့်လေးပေါ်မှ (၃)ယောက်သားဆင်းလာခဲ့
ကြတော့သည်။

“မင်းတို့(၃)ယောက်တည်းနဲ့ဆော်ပစ်တာ”

“ဟုတ်တယ်...ဟိုကောင်တွေ အကြောက်လွန်ပြီးပြေးလို့
နို့ဆိုရင်မလွယ်ဘူးနော်”

“ဟူ...တော်ပါသေးရဲ့ကွယ် မင်းတို့(၃)ယောက်ဝင်ပြီးကယ်
သို့မနို့သို့မလွယ်လှဘူး”

“ရထားက ဆက်ပြီးသွားလို့မရတော့ဘူးလား”

“သွားလို့ရပါတယ် ဘေးကိုယိမ်းသလို ဖြစ်နေတဲ့ဘွဲ့တွေကို”

ဝိုင်းပြီးတွန်းလိုက်ရင်ရပါပြီ။ ခွေးကောင်တွေထောင်တဲ့ပုံးက အညံ့စား
ပုံးမို့လို့ပေါ့ကွာ။ နို့မို့ဆိုရင် သံလမ်းပါပြတ်ထွက်သွားမှာ ရဟာက ဇလီအ
တုံးပဲရွေ့သွားတယ်”

“ဒီကောင်တွေက ကြုံပြီးထွက်တာတားတာလား”

“ဟုတ်တယ် မီးရောင်ပြပြီး ရထားကို ရပ်ခိုင်းတာနဲ့ ငါလည်း
ရပ်ပေးလိုက်တာ။ မိုင်းနေရာနဲ့က သိပ်တော့မကွာဘူး သူကအပေါ်က
ရထားကအရပ်နဲ့ နောက်တွဲတွေဘေးကိုယိမ်းကျသွားတာ”

“ဒါဆိုလည်း အချိန်ရှိတုန်း တွဲတွေကိုဝိုင်းပြီးတွန်းကြတာပေါ့”

“မောင်ကိုကိုရေကြိုးတွေပါယူခဲ့ကွာ တစ်ဖက်က ကြိုးနဲ့ဆွဲ
မယ်”

“ဟုတ်...ဟုတ်ကဲ့ဆရာ”

မိုးယံဦး...ညီညီဒီတို့ပါခရီးသည်တွေနဲ့အတူ ဝိုင်းပြီးလုပ်ကို
ကြသဖြင့် (၂၀၀) နာရီလောက်မှာအားလုံးပြီးဆုံးခဲ့ကြသည်။

“မင်းတို့ (၃) ယောက်က ခုံမဲ့လိုက်လာကြတာလား”

“ခုံမဲ့တင်မကဘူး လက်မှတ်ပါမဝယ်ခဲ့ရပါဘူး။ ဒဏ်ချိုက်မယ်
ဆိုရင် ရိုက်ပါ”

“မင်းတို့(၃)ယောက်ကို ဒဏ်ရှိက်ရင် ငါတို့ ကျေးဇူးမသိ
ဘဲတောင်တွေဖြစ်သွားမှာပေါ့ကွာ၊ ဆန်တွဲက အမိုးမရှိဘူး ငါတို့ခေါင်း
ညှောက်က အခန်းကနေလိုက်ခဲ့ကြ၊ လမ်းမှာစားသောက်ဖို့ပါ မပူနဲ့
ကျေးဇူးရှင်တွေကို ကျေးဇူးပြန်ပြီးဆပ်ရတာပေါ့၊ ဟေ့...သွားကြမယ်
သေ”

“ဘော်ဘူး...”

ရထားကြီးမှာ ဆက်၍ထွက်ခွာခဲ့တော့သည်။

မီးရထားကြီး၏ ခရီးအဆုံးကို ရောက်ရှိခဲ့ကြပြီဖြစ်သည်။

သုန်တို့(၃)ယောက်ကို မီးရထားတာဝန်ရှိသူများက ဂုဏ်ပြုပွဲ
ကလေးလုပ်ဖို့ ပြောကြပေမယ့် လက်မခံဘဲ ခရီးဆက်ခဲ့ကြသည်။
ဘူတာရုံကြီးထဲမှ ထွက်တော့ ညနေနေဝင်လုလု.....

“မိုးယံ...တို့ဘယ်ကို ခရီးဆက်မလဲ”

“ငါက ဒီနယ်မြေကို တစ်ခါမှ ရောက်ဖူးတာမဟုတ်ဘူး
ကြားဖူးရုံ လောက်ပဲရှိတာကွ။ ဒီကနေ မြစ်တစ်ခုကို ကူးရင် နယ်စပ်
တိုင်းရင်းသား ရွာလေးတစ်ရွာကို ရောက်မယ်တဲ့။ ဒီရွာကလေးမှာ
စီးပွားရေးအခြေချဖို့ နေရာကောင်းတစ်ခုလို့တော့ ပြောကြားသလို
ရောက်မှပဲ အခြေအုံနေကို သိရမှာပေါ့”

“ငါတို့ဒီဘက်မှာညအိပ်မလားတစ်ခါတည်းဟိုဘက်ကိုကူး

“ညနေ စောင်းနေပြီဆိုတော့ ငါတော့မကူးချင်ဘူးကွာ၊ ဟို
ဘက်ကိုရောက်ရင် မိုးချုပ်နေမှာ ကိုယ်သိကျွမ်းတဲ့သူ ရှိတာမဟုတ်
ဘူးအခက်အခဲတွေရှိနိုင်တယ်၊ ဒီဘက်မှာပဲ ညအိပ်ပြီး မှ မနက်ကူး
တာပေါ့”

“အဲ့ဒါလဲ ကောင်းတာပဲ၊ ညအိပ်ဖို့ အခက်အခဲရှိရင် ဘူတာရုံ
ပြန်ပြီး အကူအညီတောင်းတာပေါ့”

“နောက်ဆုံး နေရာရှာမတွေ့ရင်တော့ ဘူတာရုံကိုပဲ အကူ
အညီတောင်းတာပေါ့ကွာ”

“ကိုမိုး”

“ဘာလဲ သုန်”

“ဒီနယ်မြေက လူတွေက တစ်မျိုးပဲနော်”

“သုန်က ဘာကိုဆိုလိုပြီးပြောတာလဲ”

“သုန်တို့ကို ကြည့်နေတဲ့ မျက်လုံးတွေက ကြောက်စရာကြီး
တော့ဝါးတော့မလိုဘဲ”

“ဟုတ်တယ်သုန် ဒီနယ်မြေထဲကို လူစိမ်းဝင်ခဲတယ်၊ ဒါကြောင့် လူစိမ်းဝင်ပြီဆိုရင် သူတို့ကို ရန်မှမယ့်သူလို့ ထင်နေတာမျိုး ဖြစ်မှာပေါ့လေ၊ ငါတို့ ခုရောက်နေတဲ့နေရာနဲ့ ဆက်ပြီးသွားရမယ် နေရာတွေက အန္တရာယ်ကိုစိန်ခေါ်ပြီး သွားရမယ့်နေရာတွေပဲ သုန်ရေ”

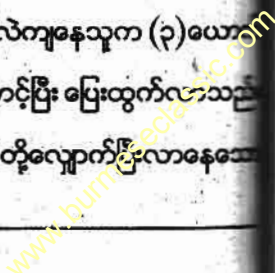
“ဒီနယ်မြေတွေကို အစိုးရအုပ်ချုပ်ရေး မရှိဘူးလား”

“ရှိပါတယ် ဒါပေမယ့် မြို့တွေနဲ့ အရမ်းဝေးတာရယ် နယ်စပ်ဘက်ကို ကပ်နေတာရယ်ကြောင့် ဒုစရိုက်ကောင်တွေ အခွင့်အလမ်း ရနေတာပေါ့”

သုံးယောက်သားစကားပြောကာလျှောက်လာကြသည်။

“ဟင်”

လူတစ်ယောက်ကိုဆိုင်ကယ်တစ်စီးက ဘေးရှင်းပွတ်ဆွဲပြီး လှည့်ပစ်မကြည့်ဘဲ နောက်တစ်ကြိမ်ပြန်ပြီး ကွေ့လာကာ လမ်းပေါ်တွင် လဲကျနေသော လူကို ဆိုင်ကယ်ပေါ်မှ (၃) ယောက်ခြေစုံ ရပ်ပြီး ထပ်မံ ယောက်တစ်ချက် ကန်နေသည့်ကြားမှ လဲကျနေသူက (၃)ယောက်ထဲမှ တစ်ယောက်ကို ခေါင်းနှင့်ပြေးဆောင့်ပြီး ပြေးထွက်လာသည်။ ထိုလူပြေးထွက်လာသည့်နေရာက သုန် တို့လျှောက်ပြီး လာနေသော

ရာထီ...

“အစ်ကို...ကျွန်တော့်ကို...ကယ်ပါ”

ထိုလူငယ်မှာ အသက်က ခပ်ငယ်ငယ်အရွယ်သာ ရှိသေး
ည်။ သူနဲ့တို့ (၃)ယောက်နောက်တွင်ဝင်ရပ်ပြီး အကူအညီတောင်း
တာက သနားစရာ သူနဲ့တို့ (၃)ယောက်တွင် ဆုံးဖြတ်ချက်ပေး
သူက ဦးယံဦးဖြစ်သဖြင့် သူ့ဆုံးဖြတ်ချက်ကိုပဲနားစွင့်နေလိုက်သည်။

“ဟေ့ကောင်တွေ မင်းတို့ ဇယ်စမ်း... မဖယ်ရင်မင်းတို့ပါ
ဆစ်ပါသွားမယ်”

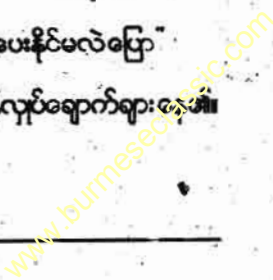
“ကိုပေါက် မင်းစကားပြောရင် ဆင်ဆင်ခြင်ခြင်ပြောစမ်း။
သူတို့ဆီမှာ မဒီရောကလေးပါတယ်။ ကိုယ်တို့အတွက် အဆင်ပြေနိုင်
သယ်ခွေးမသားကိစ္စက နောက်မှရှင်းတောင်ရတယ်”

“မင်းသိပ်ကိုတော်တဲ့ကောင်ပဲ...ဟဲ့ဟဲ့ ကဲ ငါ့လူတို့ မင်းတို့
တတ်ထဲကပစ္စည်းလေးကိုဈေးကောင်းပေးမယ်ဘယ်လိုလဲ”

“သိပ်ကိုရတာပေါ့...ဘယ်လောက်ပေးနိုင်မလဲပြော”

သူနဲ့ကတော့ ကြားကနေရင်တွေတုန်လှုပ်ချောက်ချားနေတာ။

“မင်းပြောကြည့်လေ...”

“ငါတောင်းချင်တဲ့ဈေးကဒီလောက်”

“ဖြောင်း...ခွပ်...ခတ်”

ညီညီဒီကမိုးယံဦးနှင့်အတူလက်ခြေတွေကိုခပ်သွက်သွက်
လေးလှုပ်ရှားတတ်နေလေပြီ။ မိုးယံဦးစပြီးတိုက်ခိုက်သည်နှင့်ညီ
ကဘေးကကောင်ကိုဝင်ပြီးဆော်တော့သည်။ ပွဲကသိပ်ပြီးမကြာလို့
ငနဲ(၃) ယောက်လုံးမှောက်သွားပေမယ့် တစ်ယောက်က ထပြီး
သည်ကိုမိုးယံဦးကုတ်ကိုဆွဲပြီး...

“သုန်”

“ရှင်”

“မင်းရှေ့ကတုတ်နဲ့တစ်ချက်လောက်ရိုက်လိုက်စမ်း”

“ဟင်”

သုန်...တုတ်ကိုကောက်ယူပြီး ဘာမှမစဉ်းစားတော့ဘဲ
ခေါင်းကိုရိုက်ချလိုက်သည်။

“ဖြောင်း...အား...သေပါပြီ”

ရိုက်ချက်ကအားပါပေမယ့်ရိုက်သည့်တုတ်က...ဆွေးနေကြ
ကြောင့်ငနဲသားခေါင်းမကွဲပေမယ့်ပြေပြင်မှာစိုက်လျှာသွားတော့သည်

“ငါ့ညီမကဟုတ်သားပဲကွဘူတာရုံဘက်ကိုပြန်ပြီးလှည့်တာ
ပဲကောင်းမယ်”

“ကောင်းတယ်မိုးယံ”

သုန်တို့ပြန်မည်အပြု...

“နေပါဦးအစ်ကိုတို့ရယ်”

“မင်းအတွက်အန္တရာယ်တွေကရှင်းသွားပြီလေ”

“ကျေးဇူးတင်စကားဆိုပြောမနေနဲ့၊ ကြံကြိုက်လို့ကူညီတာ
လိုသဘောထားလိုက်”

“ကျွန်တော့်ကိုဆက်ပြီးကူညီပါဦး”

“ဟေ”

“ငါတို့ကဘာဆက်ပြီးကူညီရမှာလဲ၊ မင်းသိအောင်တော့ပြော
ထားရမယ်၊ ငါတို့ကဒီနယ်သားမဟုတ်ဘူးနော်”

“အစ်ကိုတို့ ဒီနယ်သားမဟုတ်ဘူးဆိုတာကိုကျွန်တော်သိ
ပါတယ်”

“သိရင်ဘာအကူအညီတောင်းဦးမှာလဲ”

“အစ်ကိုတို့နဲ့ဒီညတစ်ညလောက်အတူနေပါစေ”

ထိုလူငယ်ကကားကိုမိုးယံဦးကနားထောင်ပြီး

“မင်းငါတို့နဲ့ အတူနေတာပြဿနာ မရှိပါဘူး ဒါပေမယ့် မင်း
ကိုငါတို့ကဘယ်လိုယုံကြည်ရမှာလဲ၊ ဥပမာကွာမင်းကဥပဒေနဲ့မလွတ်
ကင်းတာတွေကိုလုပ်လာပြီး ငါတို့ကိုအသုံးပြုမယ်ဆိုရင်မခက်ဘူးလား”

“ကျွန်တော့် မှာဒီလိုမျိုး မကောင်းတဲ့ စိတ်မျိုးမရှိပါဘူး
ကျွန်တော် အစ်ကိုတို့နဲ့ နေဖို့ အကူအညီတောင်းရတာ ဝန်က ကောင်း
တွေရန်ကြောင့်ပါ”

“မင်းကဒီနယ်သားမဟုတ်ဘူးလား”

“မဟုတ်ပါဘူး ကျွန်တော်ကဟိုဘက်ကမ်းကပါ”

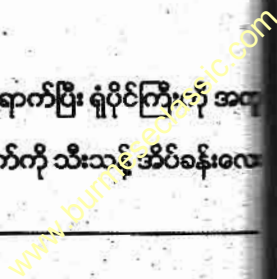
“ကောင်းပြီမင်းဘက်ကမကောင်းတဲ့စိတ်မရှိဘူးဆိုရင် ငါတို့
နဲ့လိုက်ခဲ့လို့ရတယ်”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ်အစ်ကိုတို့ရယ်”

“မင်းနာမည်”

“စောထူးသာ”

မီးရထား ဘူတာရုံဆီသို့ ပြန်ရောက်ပြီး ရုံပိုင်ကြီးတို့ အထူ
အညီတောင်းသဖြင့်... သုန်တို့(၄)ယောက်ကို သီးသင့် အိပ်ခန်းလေး

တစ်ခုကိုစိစဉ်ပေးလေသည်။

“ကဲ...စောထူးသာစိတ်ချလက်ချအိပ်တော့မင်းကောင်တွေ
ချတာရုံထဲထိဝင်လာပြီးမကြမ်းရဲပါဘူး”

“သေချာတာပေါ့အစ်ကိုရယ်ဝင်ကြမ်းတာနဲ့သူပထွေးတွေက
ဆောင်းကောင်းဆုံးမမှာပေါ့”

မီးရထားဘူတာရုံတွင်စစ်တပ်နှင့်ပြည်သူ့စစ်တွေကအလှည့်
ချတာဝန်ယူပြီးလုံခြုံရေးတာဝန်ကိုယူထားကြသည်။

“စကားမစပ်အစ်ကိုတို့ကဘယ်ကိုသွားကြမှာလဲ”

“ဟိုဘက်ကမ်းကိုကူးမလို့”

“ဟာ”

ညီညီဒီစကားကြောင့်စောထူးသာအံ့အားသင့်စွာနှင့်သုန်တို့

၁) ယောက်လုံးကိုကြည့်နေလေသည်။

“ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲကွဟိုဘက်ကမ်းကိုကူးတာငရဲပြည်ကို
သွားရတာကျနေတာပဲ”

“အစ်ကိုရေ ငရဲပြည်ကမှသက်သက်သာသာရှိဦးမယ်၊
ဆတယ်ဆိုးဝါးတဲ့နေရာ တစ်ခုပါဗျာ၊ အရင်အဲ့ဒီဘက်ကမ်းက ဒီ

လောက်ဆိုသွားရတာတော့မှ အခြေအနေအရမ်းကို ဆိုးဝါးနေတာ

“ဥပဒေမဲ့နေရာပေါ့”

“ဥပဒေတော့ရှိတယ်၊ ငွေနှံလုပ်ကိုင်နေကြတာ၊ အစ်ကိုတို့
ဘာသွားပြီးလုပ်ကြမှာလဲ”

“စီးပွားရေးတစ်ခုခုလုပ်မလို့”

“ဟိုမှာလုပ်ကိုင်တဲ့ စီးပွားရေးက မှောင်ခိုလှိုင်းနဲ့ လော
ကုစားလှိုင်းပဲရှိတာ၊ ရိုးရိုးသားသားလုပ်ကိုင်စားသောက်ဖို့တော့ သိ
မဖြစ်နိုင်ဘူး”

“လူမိုက်တွေပေါ်တယ်ဆိုဟုတ်လား”

“အလကားကောင်တွေပါ အစ်ကိုရာ၊ ပုလိပ်တွေနဲ့ ပေါင်း
ဝိုက်ကျနေတာ တကယ်သတ္တိရှိတဲ့ကောင်မရှိဘူး၊ လက်ထဲသေန
လေးကိုင်ရပြီဆိုတာနဲ့ လက်သရမ်းတော့တာပဲ၊ ဒီနေရာမျိုးမှာ အစ်
ကိုစီးပွားသွားပြီးရှာချင်တယ်ဗျာ”

“ငါတို့က ဒီလိုနေရာမျိုးမှ အလုပ်လုပ်ချင်တာ၊ စောလှူ
မင်းငါတို့ကို ဘာကူညီပေးနိုင်မလဲ”

“အစ်ကိုတို့လိုချင်တဲ့ အကူအညီကို ပြောပါ”

“ငါတို့နေထိုင်ဖို့နေရာကောင်းကောင်းတစ်နေရာရှာပေးနိုင်လား”

“အစ်ကိုတို့မှာငွေပါတယ်မဟုတ်လား၊ ကျွန်တော်မေးတာ ခိုရိုးသားသားသဘောနဲ့မေးတာနော်”

“အေးပါကွာ ပါသင့်သလောက်တော့ ပါပါတယ်၊ မင်းဘာ လုပ်ချင်လို့လဲ”

“ဟိုဘက်ကမ်းမှာမြန်မာငွေကိုမသုံးဘူး၊ သူတို့နိုင်ငံငွေကိုပဲ သုံးတာဆိုတော့ အစ်ကိုတို့ငွေတော့လဲရမယ်”

“လဲဖို့လွယ်ကူပါ့မလား”

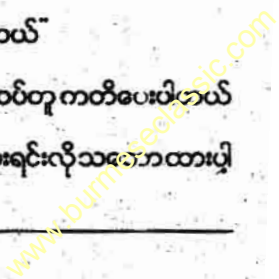
“ကျွန်တော့်တာဝန်ထားပါ”

“စောထူးသာ”

“ပြောပါ အစ်ကို”

“မင်းကိုငါတို့(၃)ယောက်လုံးကရိုးသားစွာနဲ့ဆက်ဆံသလို ငါတို့ပေါ်မှာ မင်းရိုးသားစွာနဲ့ဆက်ဆံစေချင်တယ်”

“ဒီအတွက် ကျွန်တော် အသက်နဲ့ထပ်တူ ကတိပေးပါမယ် အစ်ကိုတို့(၃)ယောက်ပေါ်မှာ ကိုယ့်သွေးသားရင်းလိုသဘောထားပါ”

မယ်”

“ကြားရတဲ့စကားက သိပ်ကိုကောင်းတဲ့စကားပါပဲကွာ၊ မနာခရီးစဉ်ကိုမင်းပဲစီစဉ်တော့ကွာ”

“အပေါ်လိုင်းက မဝင်နဲ့ အစ်ကို”

“အပေါ်လိုင်းက ဝင်ရင် ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“အပေါ်လိုင်းက ဝင်ရင် ဟိုမှာရှိတဲ့ကောင်တွေက လူစိမ်းဆီရင် ပစ်မှတ်ထားပြီး အန္တရာယ်ပေးတယ်၊ ယောက်ျားလေးတွေရဲ့ညှဉ်းပဲဆို ကိစ္စမရှိဘူး၊ ဒီကမမ ပါနေတော့ အောက်လမ်းက ဝင်ပြီး နောက်အပြင်ကို ထွက်ပေါ့”

“ဟိုဘက်ကမ်းကိစ္စတွေမှာ မင်းက ငါတို့ရဲ့ဆရာပဲစောထူးသဒါနဲ့ မင်းမှာ မိသားစု မရှိဘူးလား”

“မရှိဘူး အစ်ကို တစ်ယောက်တည်း အပေါင်းအသင်းတောင် မထားဘူး၊ ဟိုဘက်ကမ်းမှာ ကသစွာရှိတဲ့ကောင်မရှိဘူး အားလုံးက ဆေးသမားတွေရဲ့ညှဉ်းပဲ အစ်ကို”

သုန်နဲ့ညီညီ ဒီကတော့ ဟိုဘက်ကမ်းက အခြေအားနဲ့တွေ့နားထောင်ရင်း တကယ့် အန္တရာယ် နယ်ကြီးတစ်ခုလို့ မြင်ယောင်

ဆရာသည်။

“စောထူးသာဟိုဘက်မှာဒါလွယ်လား”

မိုးယံဦးကလက်ကလေးကိုကွေးပြလိုက်ပြီးသေနတ်ရလား

သမေးခြင်းဖြစ်သည်။

“ကျွန်တော်ပြောသလိုပဲ အစ်ကို ငွေသာရှိရင် အားလုံးရ

သယ်”

“အဲဒီဘက်ကမ်းမှာစိုးစိုးနေတာဘယ်သူလဲ”

“ပုလိပ်အရာရှိ ဂျင်စူဒါး ... သူက ထောင်ထွက် ကနူးဆိုတဲ့

အောင်ကိုမွေးထားပြီးလုပ်စားနေတာ... ဖိုက်ခိုင်းတယ်၊ ရက်စက်တယ်၊

အောက်ကျစ်တယ်၊ သူတို့နဲ့တော့လွတ်အောင်တော့နေရမယ် အစ်ကို

သူတို့မှာကလက်နက်ရှိတယ်၊ လူအင်အားကောင်းတယ်၊ သတ္တိရှိတာ

ဆရာမဟုတ်ဘူး”

“အင်းလေရောက်တော့မှကြိုသလိုစီစဉ်ကြတာပေါ့ကွာ”

“ကဲ... အိပ်ကြတော့ညဉ့်နက်ပြီ”

သုန်တို့(၄)ယောက်တန်းစီပြီး အိပ်လိုက်ကြတော့သည်။

www.burmeseclassic.com

အခန်း(၄)

နှင်းကလေးတွေကတဖွဲ့ကုန်နေသည့်လမ်းကလေးပေါ်တွင်
သုန်တို့လေးယောက် ဘူတာရုံကြီးကိုကျောခိုင်းပြီး ထွက်လာခဲ့ကြ
သည်။

“စောထူးသာမင်းဘယ်လိုကူးမယ်လို့စဉ်းစားထားလဲ”

“စက်လှေငှားပြီးကူးရင်တော့ရတယ်၊ ဒါပေမဲ့စက်လှေသမား
တွေက သစ္စာရှိတဲ့ကောင်တွေမဟုတ်ဘူး၊ လူစိမ်းလာတာကို သိတာနဲ့
သူပုထွေးတွေကို မျက်နှာလိုမျက်နှာရသွားပြီးသတင်းပေးမှာ”

“ဒါဆိုဘယ်လိုကူးမလဲ”

“အစ်ကိုနဲ့အစ်မကဒီကစောင့်နေ၊ ကိုဒီကကျွန်တော်နဲ့လိုက်ခဲ”

“စောထူးသာမင်းငါတို့ကိုသေဖော်ညှိနေပြီလား”

“ဘာမှမဖြစ်ဘူးလိုက်သာလိုက်ခဲ”

“ဒီမင်း သုန်နဲ့နေခဲလေ”

“ရပါတယ်မိုးယံရယ်ဒီကောင်ကိုတမင်စနေတာပါ၊ သွားကြ

စောထူးသာ”

ညီညီဒီ နှင့် စောထူးသာ ထွက်သွားပြီး မိုးယံဦးနှင့်သုန်တို့

ဆင်းကလေးဘေးရှိသစ်ပင်ကြီး၏အပြစ်ပေါ်တွင်ထိုင်နေကြသည်။

“လူတွေရဲ့ကံကြမ္မာက အံ့သြဖို့ကောင်းတယ်နော်”

“သုန်ကဘာကိုပြောချင်တာလဲ”

“တခြားမဟုတ်ပါဘူး သုန်တို့ခုဆို (၄)ယောက်ဆုံခဲကြတာ

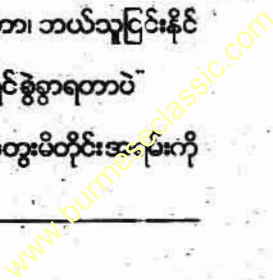
တွေ့ပြီးအံ့သြမိလို့ပါ”

“ဟုတ်တယ်သုန် လူဆိုတာ ကံကြမ္မာရဲ့သားကောင်တွေပဲ

သူ့စေညွှန်ရာအတိုင်း အားလုံးလိုက်နာရတာ၊ ဘယ်သူငြင်းနိုင်

လဲသူကဆုံခွင့်ပေးရင်ဆုံရမယ်၊ သူကခွဲခွာခဲရင်ခွဲခွာရတာပဲ”

“သုန်လေကိုမိုး၊ ကိုဒီတို့နဲ့ခွဲခွာရမှာကိုတွေ့မိတိုင်း အရမ်းကို

အားငယ်ပြီးကြောက်လည်းနေမိတယ်”

“ငါ့သုန်ကိုစကားလေးတစ်ခွန်းပြောထားချင်တယ်”

“ပြောပါ အစ်ကို”

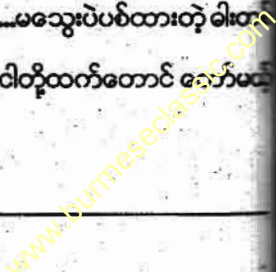
“ငါ့ရပြောတဲ့စကားဟာ သုန်နဲ့ခွဲခွာချင်လို့ပြောတဲ့စကားပေး
မဟုတ်ဘူး။ ကံကြမ္မာကြောင့်ခွဲခွာခဲ့ရရင် သုန်ကိုယ်တိုင်လောကကြီးထဲ
ရင်ဆိုင်ရဲတဲ့ သတ္တိတွေ အားအင်တွေကိုမွေးထားဖို့ လိုအပ်တယ်။ ထို
လောကကြီးမှာ ရက်စက်သင့်သူကို ရက်စက်ပြီး၊ သနားသင့် သူထံ
သနား။ ကယ်သင့်သူကို ကယ်ရမယ်သုန်”

“သုန် ကြိုးစားမှာပါ သုန်ဘဝက ခုမှ အပြင်လောကကိုစဉ်း
ထွက်ခဲ့တဲ့သူဆိုတော့ တဖြည်းဖြည်းချင်းတော့ ကြိုးစားသွားရမှာပဲ
အစ်ကို”

“သုန်ကထက်မြတ်တဲ့မိန်းကလေးတစ်ဦးပါ”

“မောင်နှမချင်းမြှောက်နေပြန်ပြီ”

“တကယ်ပြောတာ ညီမလေး... မသွေးပဲပစ်ထားတဲ့ မါးတံ
ချောင်းလို ဖြစ်နေတာ... သွေးလိုက်ရင် ငါတို့ထက်တောင် ချော်မည်
ကောင်မလေးဖြစ်မှာ”

“ဟေ့...မြန်မြန်လာကြ”

“ဟင်..”

စက်လှေတစ်စင်းကိုစောထူးသာနဲ့ညီညီဒီတိုလှော်ပြီးထွက်

လာသည်ကိုတွေ့လိုက်ရပြီးသူတို့သစ်ပင်ကြီးနားသို့တိုးကပ်လိုက်ပြီး

လှေပေါ်သို့အမြန်တက်ခိုင်းလေသည်။ ရောင်းရိုးလေးအတိုင်းစက်ကို

နီးသဲလှော်ခတ်ကာထွက်လာခဲ့ကြပြီးရောင်းဝယ်ခံသို့ရောက်မှ...

“ဒုတ်...ဂူး...ဂူး...”

စက်ကိုနိုးကာမောင်ထွက်ခဲ့ကြလေသည်။

“စောထူးသာဘယ်ကစက်လှေကြီးကိုမလာတာလဲကွ”

“တကယ့်ရုတ်တီးကောင်ရဲ့စက်လှေကိုမလာတာကိုမိုး၊လူ

တွေကိုမတရားအတိုးတွေနဲ့အပေါင်ခံ၊အရက်ပုန်းရောင်းပြီးကြီးပွား

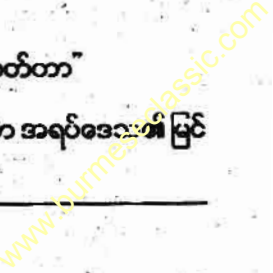
နေတာ...ဟိုဘက်ကမ်းကိုရောက်တာနဲ့မြစ်ထဲမှာတစ်ခါတည်းမြှုပ်

ခစ်လိုက်မှာဒါမှလက်စပြတ်မှာ”

“နပြောစရာကြီးစောထူးသာရာ”

“နပြောမနေနဲ့ကိုဒီကိုယ့်ပစ္စည်းမှမဟုတ်တာ”

သုန်ကတော့ကိုယ်မရောက်ဘူးသော အရပ်ဒေသ၏မြင်

ကွင်းများကိုငေးမောကြည့်ရင်းလိုက်ပါလာတော့သည်။ သူနဲ့ဘဝတွင်
နောက်ကြောင်းမရှိတော့တဲ့ လူတစ်ယောက်အတွက် ရှေ့ဆက်ခံ
များသည်အနာဂတ်သစ်တွေပဲပင်။

စောထူးသာ တစ်နာရီနီးပါးလောက် မောင်းခဲ့ပြီး တစ်ဖက်
ကမ်း၏ရောင်းလေးတစ်ခုထဲသို့မောင်းဝင်လာခဲ့သည်။

“ကိုဒီရေရှေ့ကမ်းပေါ်ကိုတက်ပြီး ကြီးတက်ရည်ဗျာ”

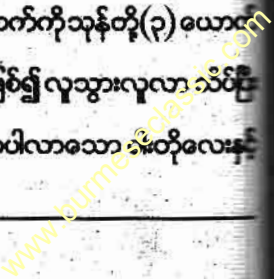
“အေး ...”

စက်လှေစက်ကို အရှိန်သတ်ပြီး ကမ်းနားသို့ တိုးကပ် လိုက်
ကာကမ်းပေါ်သို့တက်ခဲ့ကြတော့သည်။

“စောထူးသာ ဒါတောလမ်းတစ်ခုနဲ့တူတယ်”

“ဟုတ်တယ်ကိုမိုး ဒါတောလမ်းပဲ၊ ဒီကောင်တွေကိုရှောင်လွှဲ
ပြီး သွားလို့ရတဲ့ နေရာက ဒီနေရာပဲရှိတာ... သွားကြမယ် ... နာရီဝတ်
လောက်လျှောက်ရင်ရောက်ပါပြီ”

စောထူးသာ ဦးဆောင်သည့်နောက်ကို သုန်တို(၃) ယောက်
လိုက်ခဲ့ကြ တော့၏။ တောလမ်းကလေးဖြစ်၍ လူသွားလူလာ သိပ်ဦး
မရှိသည့် နေရာလေးမို့ စောထူးသာ သူ့မှာပါလာသော အိတ်တိုလေးနှင့်

လင်းပြီးသွားနေရသည်။

“သုန်...အောက်ကိုသတိထားပြီးနင်းနော်၊ ဆူးတွေရှိတယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ကိုမိုး...”

သုန်တို့ လျှောက်လာကြရင်း ဝါးတံတားလေး တစ်ခုကို

ဆက်ခဲ့ကြသည်။

ဝါးတံတားလေးမှာ ဝါးလုံးတစ်လုံးတည်း နှင့်ပြုလုပ်ထား

သောဝါးတံတားဖြစ်သောကြောင့် သုန်ဘယ်လိုမှမကူးတတ်။

“သုန်...ငါ့လက်မောင်းကိုမြဲမြဲ ဆုပ်ကိုင်ပြီးလိုက်ခဲ့”

“ဟုတ်ကဲ့”

မိုးယံဦး လက်မောင်းကို လက်တစ်ဖက်က ဆုပ်ကိုင်ပြီး

တစ်ဖက်က ဝါးတန်းလေးကို ဆုပ်ကိုင်လျက် ကူးခဲ့ကြသည်။

“ဟူး...”

တစ်ဖက်ကမ်းဆီသို့ရောက်မှ သက်ပြင်းချနိုင်တော့သည်။

“စောထူးသာ...”

“ဘာများလဲမေ”

“နင့်ခရီးဆုံးဖို့နောက်ထပ်တံတားဘယ်နှခုဖြတ်ဦးမလဲ”

“သိပ်မများပါဘူးနောက်ထပ်တံတား(၁၀)ခုလောက်ပါပဲ”

“ပြန်လှည့်လို့မရတဲ့ဘဝဆိုတော့ နင်ခေါ်တဲ့နောက်ကိုဆင်
ပြီးလိုက်ရဦးမှာပေါ့”

“အလကားစတာပါမမသုန်ရယ်ရှေ့ကွေ့ဆိုရင်ရောက်ပါပြီ
သုန်ကိုကိုမိုးယံဦးက တွဲလိုက် ညီညီဒီက တွဲပြီးခေါ်လိုက်နင်
ခြေတံရှည်အိမ်လေးဆီသို့ရောက်ခဲ့ကြသည်။

“ဗူး...ရေ...ဟေ့...ဗူး”

“ဟေ...ဘယ်သူလဲ...”

“ဖိုးစောပါ...ဧည့်သည်တွေပါလာတယ်”

“ဝေး...အိမ်ပေါ်ကိုတက်ကြ...တက်ကြ...”

အသက်(၅၀)ဝန်းကျင်လောက်ရှိတဲ့ကရင်လူမျိုးကြီးဗူးထံ
သုန်တို့(၃)ယောက်နှင့်မိတ်ဆက်ပေးပြီး လာခဲ့ရသည့်အကြောင်းကို
ပြောပြလိုက်သည်။

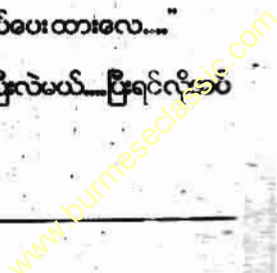
“ဝေး...ခက်တာပဲကွာ ဒီနယ်မှာက စီးပွားရေးလုပ်ကိုင်
သောက်လို့ရတဲ့နေရာမဟုတ်ဘူး...ရိုးသားတဲ့သူဆိုတာ ငို...မရှိတာ
ကောင်လေးတွေစဉ်းစားကြဦး”

“ကျွန်တော်တို့ကတစ်သက်လုံး ခြေချဖို့ထိတော့ မဟုတ်ဘူး
ဘိုလှ်ဘက်ကလုပ်နိုင်သလောက်ထိ လုပ်ကိုင်ကြည့်မယ်၊ နောက်ဆုံး
သယ်လိုမှ မဖြစ်နိုင်တော့ဘူးဆိုရင် နောက်ကြောင်း ပြန်ပြီး လှည့်မှာပါ”

“ရောက်လာပြီးမှတော့ ချက်ချင်း ကြီးတော့ မပြန်ချင်ဘူး...
ဒါနဲ့”

“အေးပါကွာ... မင်းတို့ဆုံးဖြတ်ချက်နဲ့ မင်းတို့လာကြတာဆို
တော့ ငါဆက်ပြီး မပြောချင်တော့ဘူး၊ ဝါဘက်က ကူညီလို့ရတာတွေကို
ကူညီပေးမှာပါ။ ဒီဘက်မှာက ငါတို့ပြန်မာတွေရှိပေမယ့် ကုလားကောင်
တွေနဲ့ပေါင်းပြီး အကျင့်ပျက်နေကြပြီ။ ကိုယ့်လူမျိုး အချင်းချင်း ရိုင်းပင်း
ဘူညီမှု မရှိကြတော့ဘူး။ မင်းတို့က ငါတို့လူမျိုးတွေဆိုတော့ သွေး
ချင်းသားရင်းတွေလို သဘောထားပြီး ကူညီပေးရမှာပေါ့... မင်းတို့
ချက်ချင်း အပြင်ကို မထွက်ကြနဲ့ဦး။ အထူးသဖြင့် ဒီကကောင်မလေးကို
အခဲတွဲမခံနဲ့၊ ဓွေးမသားတွေက တကုာဘီလူးကောင်တွေ... စောထူးသာ
ခင်းက နယ်ခံဆိုတော့ လိုအပ်တာတွေကို လုပ်ပေး ထားလေ...”

“ဒီညကိုမှ ယံနဲ့ ကျွန်တော် ငွေထွက်ပြီး လဲမယ်... ပြီးရင် လိုအပ်
တာတွေကို ဝယ်ကြတာပေါ့”

“ငါ့အိမ်မှာ ပျော်သလောက်နေကြ ငါက တောထဲ အဖေ
တာနဲ့ အချိန်ကုန်နေတာ၊ စုတောင် တောထဲဝင်ခါနီး ဆဲဆဲ မင်း
ရောက်လာတာ၊ အခန်းထဲမှာ ကောင်မလေးအိပ်ပေါ့၊ မင်းတို့
ယောက်အပြင်မှာအိပ်...စောင်တွေက ဟိုသေတ္တာထဲမှာရှိတယ်...
ရောက်ရင်ကျောကွဲမတတ်ပဲရမ်းတာ၊ စောင်ထူထူကို ယူပြီး ပြန်ကြရမယ်”

“ဟုတ်ကဲ့”

ဦးဗဒူးဝါး သူမှာစရာရှိတာတွေကို မှာခဲ့ပြီး ဒူးလေးကိုတော့
တွင်သိုင်းလွယ်ပြီး ထွက်သွားတော့သည်။

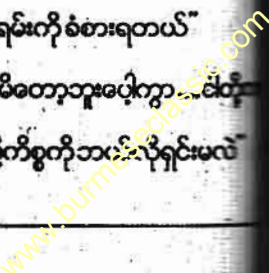
“စောထူးသာ..”

“ဗျာ...ကိုမိုး”

“ဗဒူးဝါးမှာ မိသားစု မရှိဘူးလား”

“ရှိတယ်ကိုမိုး... ဒီအကြောင်းတွေပြောရင် စိတ်မကောင်းစေ
ပါဗျာ... နောက်မှ ပြောပြမယ်၊ ဗဒူးဝါးကို သွားပြီး မမေးနဲ့နော် သူ
အကြောင်းကို ပြန်ပြီး သတိရတိုင်း သူ့အရမ်းကို ခံစားရတယ်”

“မင်းရလို့ပြောထားတော့ မမေးမိတော့ဘူးပေါ့ကွာ... ငါတို့
ညမှ ထွက်မှာဆိုတော့ ဒီနေ့စားသောက်ဖို့ကိစ္စကို ဘယ်လိုရှင်းမလဲ”

“ဗူးမီးဖိုချောင်မှာ (၄)ယောက်စာလောက်တော့ ဖုလုံလုံရှိ
အိတ်ထယ်များ... မပူပါနဲ့၊ ကျွန်တော်ရပ်ဝင်ပြီးစိစဉ်လိုက်မယ်”

“ငါ့ပါလုပ်ပါ့မယ်စောထူးသာရယ်”

သုန်...စောထူးသာနှင့်အတူ မီးဖိုချောင်ထဲသို့ ဝင်ရုံကြတော့

သည်။

စောထူးသာနှင့်ငွေလဲပြီးပြန်ထွက်လာသောရွာကလေးထဲ
မီးစက်ကြီးဖြင့်ပေးသောမီးတွေကလင်းနေလေပြီ။ လျှပ်စစ်မီးမရသ
သော နယ်စပ်ဒေသတစ်ခုဖြစ်သဖြင့် မီးစက်ကြီးဖြင့်သာ လမ်းဖိနပ်
ထွန်းထားခြင်းဖြစ်သည်။

“စောထူးသာ...ဟိုဆိုင်တွေကလူတွေစည်လှရည်လား”

“ဒါလောင်းကစားဆိုင်းတွေကိုလွတ်လွတ်လပ်လပ်လုပ်
နေကြတဲ့နေရာလေ”

“စောထူးသာ...တစ်ချက်လောက်ဝင်ကြည့်ရအောင်”

“ကိုမိုးကဝါသနာပါတယ်ပေါ့”

“ငါသနာပါလို့မဟုတ်ဘူးနယ်မြေအခြေအနေကိုအကဲခတ်
ကြည့်ချင်လို့”

“ဒါဆိုဝင်ကြမယ်”

နှစ်ယောက်သားဆိုင်ကလေးထဲသို့ ဝင်ခဲ့ကြပြီး စားပွဲလွတ်
အစ်ခုတွင် အရက်တစ်လုံးကိုမှာကာ ထိုင်ရင်း မိုးယံဦးအခြေအနေကို
အလှလာနေမိ၏။ လောင်းကစားဝိုင်းတွေက (၃)ဝိုင်း၊ (၄)ဝိုင်း လောက်
တွေ့ပြီး (၆)ကောင်ဂျင်၊ ဖဲဝိုင်း၊ အန်စာဝိုင်းတွေကိုတွေ့မြင်နေရသည်။

“အောင်ဘု...မင်းမျက်နှာကြီးက ဝိုင်းမလိုပါလားကွ”

“စောထူးသာ”

မိုးယံဦးတို့ ဝိုင်းကုလားထိုင်တွင် ဝင်ပြီးထိုင်ကာ အောင်ဘု
ဇနီးနှစ်ယောက်တွင် ရွေးစေးများပါကျနေသည်။

“မင်းဖဲရှုံးလာတာလား”

“အန်စာရှုံးလာတာ စောထူးသာ... ငါတော့ဒီနယ်က လစ်ရ
ဆွဲကိန်းဆိုက်နေပြီ”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“အလုပ်ရှင်က ငါ့ကိုငွေသွားပြီး ယူခိုင်းတဲ့ငွေတွေကို ဝင်ပြီး

တစားလိုက်လို့

“ဘယ်လောက်တောင်လဲ”

“သုံးသိန်းထဲပါ၊ ပြန်ပြီးဆပ်ဖို့ကမလွယ်ဘူး... ပြေးရင်လည်း မိန်းမနဲ့ကလေးတွေကို ခေါ်သွားဖို့က သူဌေးခြံဝန်းထဲမှာဆိုတော့ ဘယ်လိုမှ ခေါ်လို့မရဘူး... ကိုယ့်ကိုယ်ကိုသာ သတ်ပြီး သေလိုက်ရင် တယ်”

မိုးယံဦးနားထောင်နေပြီး တစ်ခွန်းမှ ဝင်မပြောဘဲ အောင်ကိုသာ ကြည့်နေသည်။ ပြီးမှ...

“ဒိုင်တွေက... ကုလားကောင်တွေလား”

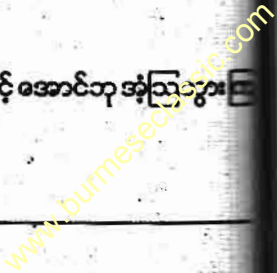
“ဟုတ်တယ်ကိုမိုး”

“ကိုအောင်ဘု... ခင်ဗျားနဲ့ ကျွန်က ဓမ္မတွေဘူးပေမယ့် ကိုယ်လူမျိုးတစ်ဦး ဒုက္ခဖြစ်နေတာကို ကူညီပါမယ်”

“ဗျာ”

“ဟင်”

မိုးယံဦးစကားကို စောထူးသာနှင့် အောင်ဘု အံ့သြသွားကြသည်။

“စောထူးသာ... အောင်ဘုကို ငွေတစ်ထပ် ထုတ်ပေးလိုက်၊
အငွေကတစ်သောင်းလောက်ပဲရှိမယ်၊ ကျုပ်ပြောတဲ့အတိုင်း ခင်ဗျားက
ဆိုးဘယ်လိုလဲ... ဖြစ်နိုင်မလား”

“ဖြစ်... ဖြစ်ပါတယ်”

“ကဲ... လာ သွားကြမယ်”

စားပွဲဝိုင်းမှ ထလာပြီး အန်စာဝိုင်းဆီသို့ လာခဲ့ကြသည်။

“ကလောက်... ကလောက်... ကလောက်”

အန်စာဝိုင်းသမားက သူ့အန်စာတုံးခွက်ကို (၃)ကြိမ်လှုပ်ပြီး

စားပွဲပေါ်တွင် အုပ်ထားကာ...

“ထိုးလို့ရပြီ”

အောင်ဘု... မိုးယံဦးကို ကြည့်ပြီး...

“ဘယ်လိုင်းကို ထိုးရမလဲ”

“အလယ် လိုင်းကို ထိုးချလိုက်”

အောင်ဘု သူ့လက်ထဲမှ ငွေစက္ကူ တစ်ထပ်ကို ထိုးချလိုက်
သည်။ ဘေးမှ ထိုးသူတွေက ကိုယ်စိတ်သန်ရာ လိုင်းတွေကို တိုးကြ
တာသည်။

“ကဲ...အားလုံးလက်ရှောင်...ဖွင့်ပြီ”

“ဟင်...ဟာ...ဟိုက်..”

အန်စာတုံးက (၆)သုံးလုံး၊ (၂) နှစ်လုံးပေါ်နေသောကြောင့် အောင်ဘု ထိုးသောလှိုင်းပေါ်တွင် အဆ(၁၀)ဆ နှင့် ရလှိုက်သည် နောက်ထပ်တစ်ပွဲ၊ နှစ်ပွဲ၊ သုံးပွဲမြောက်ထိအောင်ဘုအလျော်ခံရသဖြင့် သူရှုံးထားသောငွေနှင့်တောင် ပိုပြီးရနေလေပြီ။

ဒိုင်လုပ်သူက အောင်ဘုနှင့် မိုးယံဦးတို့ကို စူးရှသောမျက်နှာနှင့် ကြည့်နေသည်။

“အောင်ဘု”

“ဘာလဲ...ကျော့”

“မင်းဒီတစ်ခါ မှန်အောင်ထိုးနိုင်ရင် အပြတ်ငွေနှစ်သိန်းပေးမယ်”

“မမှန်ဘူးဆိုရင်”

“မင်းလက်ထဲက ဝိုက်ဆံတွေထားခဲ့”

“ဘာကွ...ငါနိုင်လို့ငါယူတာ...မင်းတို့ဝိုက်မကျနဲ့နော်”

“ဒါဆို မှန်အောင်ထိုးလေ..”

ကျော့တပည့်တွေက မိုးယံဦးတို့နောက်တွင် ပိတ်ဆို့ထား
ဆိတ်သည်။

“လောင်းကစားလုပ်တယ်ဆိုတာ နိုင်ချင်လို့လုပ်ကြတာပဲ၊
အဲဒါတို့လည်း နိုင်ချင်လို့ခိုင်လုပ်တာ သူတော်ချင်တဲ့အချိန်တော်မှာပေါ့”

“မင်းဘာကောင်မို့ဝင်ပြီးပြောတာလဲ”

“ငါက ဘာကောင်မှမဟုတ်ဘူး အောင်ဘု သူငယ်ချင်းပါ”

မိုးယံဦးက စပ်အေးအေးပဲပြောနေသည်။ ကျော့အထိနာတာ
အောင်ဘု ထိုးသည့်လိုင်းပေါ်မှာ အခြားလူတွေပါ ဝင်ပြီးထိုးသဖြင့်
အူရုံးပွဲများနေခြင်းကြောင့် အောင်ဘုကိုမဲနေခြင်းဖြစ်သည်။

“အပိုစကားတွေပြော မနေနဲ့ ထိုးမလား၊ မထိုးဘူးလား...”

“ကောင်းပြီ မင်းဘက်ကသိပ်ပြီး ဆန္ဒရှိနေရင် ထိုးမယ် ဒါပေ
မည် မင်းဘက်က ရုံးခွဲရင် ဘာမှရန်မလုပ်ဘူးဆိုတာကို တာဝန်ယူ
လား”

“မောင်ရင်ပြောတဲ့စကားကမှန်တယ်၊ ကျော့...မင်းသူကြောသ
ဆိုတာဝန်ယူနိုင်မလား”

“ယူနိုင်တယ်”

“သေချာလားကျေ၊ ငါ့အကြောင်းကိုမင်းသိတယ်နော်၊ မင်းလို အဆင့်မဆိုထားနဲ့ ဂျင်ရှူးဒါးတောင်ဂရုစိုက်တာ မဟုတ်ဘူးနော် မောင်ရင်စိတ်ချပြီးကစား”

“မင်းနဲ့ ငါက တစ်ယောက်ချင်း ယှဉ်ကြမှာဆိုတော့ မင်းအန်စာကိုင်မလား...ငါကိုင်ရမလား”

“မင်းကိုင်မယ်ဆို သိပ်ပြီးကောင်းတာပေါ့”

“အောင်ဘုမင်းငွေတွေအားလုံးအောက်မှာပုံချလိုက်”

“ဟုတ်ကဲ့”

အောင်ဘု ငွေစက္ကူတွေကို တစ်ရွက်မကျန် အောက်တွင် ပုံချလိုက်တော့သည်။ ကျန်တဲ့လူတွေက စိတ်ဝင်စားစွာ ကြည့်နေကြသည်။

“မင်းထိုးကွက် မှန်တာနဲ့ ငါတို့ငွေတွေအားလုံးကို ယူသွား၊ မင်းမှားရင် အောက်မှာရှိသလောက် လျော်ရမယ်၊ ဘယ်လိုလဲ”

“သိပ်ပြီးကြိုက်တာပေါ့ကွာ”

“ကဲ...စပြီ”

မိုးယံဦးအန်စာတုံးတွေကိုသပ်သပ်ရပ်ရပ်ကလေးကိုင်တွယ်
ခွက်ထဲမှာထည့်ကာ စလောက်ပြုလိုက်သည်။ စားပွဲပေါ် ရှုလိုက်ပြီး
ညှပ်နှင့်...

“မင်းထိုးနိုင်ပြီ”

ရှေ့ အန်စာသံကို နားစွင့်ပြီး သူစိတ်တိုင်းကျ ပြုလုပ်ထား
သာအန်စာတုံးအသံကိုကောင်းကောင်းမှတ်မိနေသောကြောင့်...

“ဒီလိုင်းကထိုးတယ်”

“သေရာသွားပြီလား”

“သေရာတယ်... ဖွင့်ကွာ...”

မိုးယံဦးတစ်ချက်ပြီးလိုက်ပြီး အန်စာခွက်ကိုဖွင့်ပြုလိုက်တော့

“ဟာ...”

“ဟိုက်...”

ရှေ့ထိုးထားသည့်လိုင်းမဟုတ်ဘဲ တခြားလိုင်းတွင်ဖြစ်နေ

သည်။

“ဒီလောက်ဆို... ရလောက်ပါပြီ”

“လျော်ပေးစမ်း... တောက်”

ရော့သူအန်စာတုံးများကိုမကျေနပ်စွာကိုင်ကြည့်ပြီးဘေးနံ
 ကိုပစ်ပေါက်လိုက်သည်။မိုးယံဦးတို့က ငွေတွေကိုယူကာ ဆိုင်ထဲ
 ထွက်လာခဲ့ကြတော့သည်။သူတို့နောက်ကိုဘယ်သူမှလိုက်လာခြင်း
 မရှိသည်မှာ ဆိုင်ထဲမှလူကြီးကြောင့်ပင်ဖြစ်နိုင်သည်။

အခန်း(၅)

သုန်တို့(၄)ယောက် အိပ်ရာထပြီး အဆာပြေစားနေကြ
ည့်ကောက်ညှင်းပေါင်းနှင့် ဗူးဝါးဆတ်သားခြောက်ကိုစားနေကြ
ဖြစ်သည်။

“စောထူးသာညကတို့ဘက်ကဝင်ပြီး ပြောတာဘယ်သူလဲ
ညွှန်မာလူမျိုးတော့မဟုတ်ဘူး”

“ဘင်္ဂလားပေါက်ပါ၊ ဒီမှာရှိတဲ့ ဘင်္ဂလားကောင်တွေထဲမှာ
စိတ်ထားကောင်းတာရှိတယ်၊ သူနာမည်ကဲ့သို့။

ဘာသာရေးသမားတစ်ဦး၊ သူ့ဘာသာသူနေတယ်... ဂျင်စူးဒါးတို့ ကံ
 တွေမှာ ဝင်လည်းမပါဘူး၊ ပြောလည်းမပြောဘူး၊ ဒါပေမယ့် သူနဲ့ ထိ
 တိုက်တွေ့ရမယ့်ကိစ္စတွေရှိလာရင် ဘာကိုမှ ဂရုမစိုက်ဘူး၊ သူ့
 ဂျင်စူးဒါးတို့ရောင်းပြီးလုပ်ကြံဘူးတယ်။ သေနတ်တွေနဲ့ဝိုင်းပြီးပစ်ထ
 တောင်တစ်ချက်လေးမှမထိဘဲ ဂျင်စူးဒါးကောင် (၅) ကောင်လော
 ပွဲသိမ်းသွားတယ်။ ဒီကတည်းက မူသီးကိုကြောက်သွားပုံရတယ်။
 ဂျင်စူးဒါး တပည့် ကနူး ဆိုတဲ့ကောင်က မူသီးကို သွေးတိုးသွားပြီး
 တာ... သူ့ဆရာတောင်မူသီးလက်ချက်နဲ့မသေတာ”

“အင်း... ခုလိုနယ်မြေ ဆိုးမှာ ဒီလိုလူတစ်ယောက်လော
 ရှိဦးမှပဲ။ မိုးယံမင်းဘာဆက်ပြီးလုပ်မယ်လို့ စဉ်းစားထားလဲ”

“ငါတို့ဒီနယ်မြေမှာ ရေရှည်နေဖို့ဆိုတာ မလွယ်ဘူး နေထ
 ဆိုရင်တော့ မဖြစ်မနေ လုပ်ရမှာ တစ်ခုပဲရှိတယ်”

“ဘာလဲ... ဟင်”

“သူတို့ထက်ပိုပြီးမိုက်ရဲတဲ့ လူမိုက်ဖြစ်အောင် လုပ်ရုံ
 ဒီလိုမှမလုပ်ရင် ဒီကောင်တွေ သေနတ် ကျည်ဆံက ရှေ့ကနေ နေ
 လာမှာမဟုတ်ဘူး နောက်ကနေရောက်လာမှာ”

“သေရာတယ်ကိုမိုး”

“ဒီမင်းဘယ်လိုသဘောရလဲ”

“မင်းဆုံးဖြတ်တာတွေကိုငြင်းစရာမရှိဘူး”

“ကိုမိုးတို့နဲ့ကျွန်တော်ပါလက်တွဲမယ်နော်”

“တွဲရမှာပေါ့စောထူးသာရယ်”

“စောထူးသာ...စောထူးသာ...”

“ဟင်”

ခြံမှခေါ်သံကြောင့်စောထူးသာထွက်ပြီကြည့်တော့အောင်ဘု

အတွဲလိုက်ရသည်။

“အောင်ဘု...ဘာတွေဖြစ်လာတာလဲ...အိမ်ပေါ်တက်ခဲ့”

အောင်ဘုအိမ်ပေါ်သို့ဝပ်သွက်သွက်လေးတက်ခဲ့ပြီး...

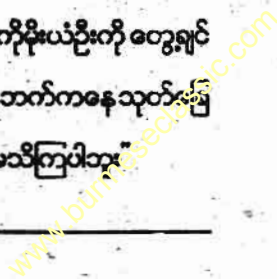
“ကနူးရဲ့ညီကနူးကမင်းကိုလိုက်ရှာနေကြပြီ”

“ဟင်...ဘာလို့”

“ဂျော့လက်ချက်ပေါ့မင်းနဲ့ပါလာတဲ့ကိုမိုးယံဦးကိုတွေ့ရှင်

ကြတာ၊ ငါ့ကိုလာပြီးရှာတာငါကနောက်ဖေးဘက်ကနေသုတ်မိပြီ

အပြီးထွက်လာတာ၊ ဒီမှာနေတာတော့သူတို့မသိကြပါဘူး”

“ကိုမိုးဘယ်လိုလုပ်မလဲ”

“စောထူးသာဒီနေရာထက်စိတ်ချရတဲ့နေရာမင်းရှာနိုင်လား”

“ဒီနေရာထက်စိတ်ချရတဲ့နေရာဆိုလို့တောထဲကတိုက်ဖုတ်

ကြီးမှာသွားပြီးနေဖို့ပဲရှိတော့တယ်”

“ကိုမိုးကရှောင်မလို့လားဟင်”

“ရှောင်မလို့ မဟုတ်ဘူး သုန်... ငါစောစောက ပြောသလို

ဒီကောင်တွေကိုစိန်ခေါ်တဲ့ပွဲလုပ်ပြီးလူမိုက်နေရာကိုဝင်ပြီးယူမလို့

“သိပ်ပြီးကောင်းတယ် ကိုမိုးယံဦး၊ ဒီကောင်တွေကို ပြန်

ဆော်ချင်နေတာကြာပြီ မယှဉ်နိုင်လို့ခေါင်းငုံ့နေရတာ”

“အောင်ဘုမင်း...ငါတို့နဲ့ပေါင်းမယ်ပေါ့”

“သိပ်ပြီး ပေါင်းတာပေါ့”

“မင်းမိန်းမနဲ့ကလေးတွေရော”

“သွားပြီးခေါ်ထားမယ်၊ ငါတို့အတွက်ထမင်းချက် ဟင်းချက်

တော့ရမှာပေါ့”

“သုန်”

“ရှင်...ကိုမိုး”

“သုန်...သဘောတူလား”

“သဘောတူပါတယ်...သုန်တို့ဟာကလက်နက်မရှိဘူးဘယ်လို
မလဲ”

“ဘာမှမပူနဲ့ရှင်ရူးဒါးတို့လက်နက်တွေသိမ်းတဲ့နေရာကိုကျွန်
တော်ကောင်းကောင်းသိတယ်... လက်နက်မှောင်မိုသမားတွေကို
ဦးရောင်းတယ်ဝယ်တယ်ပြီးရင်သူပုန်တွေကိုရောင်းတယ်လေ...
တောင်က ဒါနဲ့ ချမ်းသာနေတာ ... လုပ်တော့ ပုလိပ်အရာရှိ လုပ်နေ
အလုပ်တွေက ဒုစရိုက်အလုပ်တွေချည်းပဲ”

“အောင်ဘုဘယ်အချိန်သွားရင်ကောင်းမလဲ”

“မိုးချုပ်လောက်ဆို အဆင်ပြေမယ် ဟိုမှာ စောင့်နေတဲ့
တောင်တွေက စေးသမားတွေ၊ ဘယ်သူမှလာပြီးမယူရဲတာကို
နေကြတော့သိပ်ပြီးတော့ဂရုမစိုက်ကြပါဘူး၊ ခပ်ပေါ့ပေါ့လေးစောင့်
ကြတာ”

“သုန်.. ဒီညပွဲမှာပါရမယ်”

“ပါရမှာပေါ့ကိုမိုးရယ်”

“အောင်ဘုမင်းဇနီးနဲ့ကလေးကိုသွားပြီးခေါ်ရင် ဟိုကောင်

တွေ့ဘက်ပါ စုံစမ်းခဲ့... ငါတို့လက်ထဲကို လက်နက်ရောက်လာတာ
စိန်ခေါ်ပွဲစမယ်”

“ဒါဆို ကျုပ် ပြန်မယ်”

“အေး”

အောင်ဘုထွက်သွားပြီး သူနဲ့တို့တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက်

ကြည့်လိုက်ကြပြီး—

“ငါတို့လာပြီးလုပ်တဲ့ စီးပွားရေးက လူဆိုး လုပ်ငန်းကြီးတစ်

ဖြစ်နေပါလားဟေ့...ဟား...ဟား...ဟား...”

ညီညီဒီအားရပါးရရယ်လိုက်လေတော့သည်။

“အစ်ကို.....အစ်ကိုတို့ရယ်ကျွန်မကိုကယ်ပါ”

သုန်...မိုးယံဦး သင်ပေးထားသည့်အတိုင်း အစောင့်(၃)
ယောက်စီကို အပြေးကလေးသွားပြီး သူမနောက်ကို အမွေကျင့်ဖို့
လိုက်နေကြောင်းကိုကြောက်ဟန်ပြပြီးပြောပြလိုက်သည်။

“ဘယ်ခွေးမသားတွေလဲ...မသာပေါ်ရင်လား”

(၃)ယောက်ထဲမှ တစ်ယောက်က သေနတ်ကိုဆွဲပြီး သုန်
ပြေးလာသည့် ဘက်သို့ ဓါတ်မီးနှင့်ထိုးပြီး ကြည့်တော့ စောထူးသာ၊
အောင်ဘုတို့က အရိပ်အယောင်ပြုပြီးပြေးပေးလိုက်သည်။

“ခွေးကောင်တွေ ပြေးပြီ ညီမလေး ဘာမှအားမငယ်နဲ့

အစ်ကိုကြီးဆီတိုရောက်လာတာအရမ်းကိုကံကောင်းတယ်လို့မှတ်

“ဟုတ်ကဲ့...”

အစောင့်(၃) ယောက်လုံးမျက်လုံးတွင် သုန် ကိုစားတော့
ဝါးတော့မလိုကြည့်နေပြီး...

“ညီမလေးက ဘယ်ကိုပြန်ရမှာလဲ”

“မသိပါဘူးအစ်ကိုရယ် ဘယ်နေရာကိုမှ မသွားတတ်ပါဘူး”

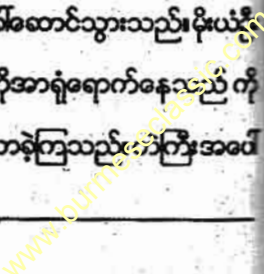
“ဘယ်မှသွားစရာမရှိရင်ဟဲ့ဟဲ့အစ်ကိုတို့နဲ့သာနေပေတော့”

သုန်က အိပ်ချင်သလို မျက်လုံးစင်း ပြလိုက်သောကြောင့်
ဝန်(၃)ကောင်အတွက်အကွက်ဝင်သွားပြီ...

“ညီမလေးက အိပ်ချင်နေပြီကိုး ... ငါသွားပြီး သိပ်လိုက်မယ်
မင်းတို့အပြင်ကစောင့်ဦး”

“သွားပြီးသိပ်လိုက်ပါကွာ သူ့စုများအိပ်ချင်နေပြီ”

သုံးယောက်သား တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် ရိုတ်ဆက်
လုပ်ပြီး သုန်ကိုအပေါ်ထပ်အိပ်ခန်းဆီသို့ခေါ်ဆောင်သွားသည်။ မိုးယံဦး
နှင့် ညီညီအိတို့က အစောင့်တွေ သုန် ဆီကိုအာရုံရောက်နေသည် ကို
အခွင့်ကောင်းယူပြီး တဲကြီးနားဆီသို့ကပ်လာခဲ့ကြသည်။ တဲကြီးအပေါ်

ထွင် သူနဲ့ ကိုမတရား ကြံဖို့ ကြိုးစားသော ကောင်ကတော့ သူနဲ့
တစ်ချက်ကြောင့်အသံပင် မထွက်လိုက်ရဘဲ မှောက်နေလေပြီ။

“ဟိုကောင်...ကြာတယ်ကွာ”

“နေပါစေ ငတိမဆီက ရှေ့မော့ပြီးတောင်းနေရလို့ ဖြစ်မှာ

“ဘာမှရှေ့မော့စရာမလိုပါဘူးကွာ ကိုယ့်လက်ထဲရောက်နေ

တို့ယုံစိတ်တိုင်းကျပဲဟေ့...”

“မင်းဆိုတဲ့ကောင်ဒီလောက်ပဲတွေ့တတ်တဲ့ကောင်၊ ခုကိစ္စက

ညှပ်ဆက်ဆံရေးကွ...ငတုံးရဲ့ ကိုယ့်အလှည့်မရောက်ခင်ဆေးတစ်

ဆစ်လောက်ခွဲကြရအောင်ဆေးသွားယူကွာ”

“ဟုတ်တယ်...ရမ်းလည်းရမ်းလာပြီ”

နှစ်ယောက်မှ တစ်ယောက် ဆေးတွေထားသော နေရာကို

ပြီးအယူညီညီဒီကနောက်မှလိုက်သွားပြီး မိုးယံဦးက ကျန်ခဲ့သည့်

တစ်ယောက်နားသို့ကပ်လိုက်သည်။

“မင်း...မင်း...ဘယ်...သူ...လဲ”

“ဖြောင်း...အိ...”

မိုးယံဦး စကားကိုပင်ဆုံးအောင် ပြောစွင့်မပြုလိုက်တော့ဘဲ
မြေပြင်တွင်သိပ်လိုက်တော့သည်။ ထို့အတူ ဆေးခြောက်ထုပ်ထဲ
မြေကြီးတွင် မြုပ်ထားရာမှာ လာပြီး ယူသော တစ်ယောက်ကိုလည်း
သစ်ပင်နှင့်ဆောင့်ပြီးသိပ်ထားလိုက်သည်။

“မိုး”

“သုန်...ဟူး...တော်သေးတာပေါ့ကွာငဲ့ညီမကိုစိတ်ပူနေတာ”

“ဒီလောက်တော့ ဖြစ်ပါတယ်၊ သူ့သေနတ်နဲ့ သူ့ကိုရိုက်ဖက်
လိုက်တာ”

ညီညီဒီ၊ စောထူးသာနှင့် အောင်ဘု တို့ရောက်လာကြသည်
နှင့်လက်နက်များထားသော စခန်းကြီးမှ သေနတ်နှင့် ကျည်ဆံများကို
စိတ်တိုင်းကျယူစဉ်... မိုးယံဦး စိတ်တိုင်းကျ အဝေးပစ်ပြောင်းရှည်
သေနတ်တစ်လက်ကိုရလိုက်သည်။ မိုးယံဦးက ငယ်ငယ်ကတည်းက
သေနတ်ပစ်ဝါသနာကြီး သလိုကြီးလာတော့လည်း တောထဲကမှဆို
ဦးထီးကောနှင့် တောလိုက်ပြီး သေနတ်ပစ်ကို သင်ကြားလေ့ကျင့်
ခဲ့သူတစ်ဦး... မိုးယံဦး တောပစ်တာကို စိတ်သန်ပြီး ကျွမ်းကျင်သူ
တစ်ဦးပင်။

ညီညီအိက ရောက်လုံးပြုနှင့် ပစ္စတိုပစ်တာကို ဝါသနာပါသူ
ဖို့ရောက်လုံးပြုနှင့် ပစ္စတိုတို့ကို စိတ်တိုင်းကျ ယူနေတော့သည်။

“အားလုံးပြီးရင် သွားမယ်”

“ပြီးပြီ ကိုမိုး”

သုန်ကလွဲပြီး ကျွန်လေးယောက်နောက်ကျောတွင် သေနတ်
များနှင့် ကျည်ဆံ အပါအဝင် မိုင်းများ၊ ခဲယမ်းမီးကျောက်များကို သယ်
ယူလာခဲ့ကြတော့သည်။

အခန်း(၆)

ကဒူး ဦးဆောင်သော သေနတ်သမား(၁၀)ယောက် မြင်း
(၁၀)စီးနှင့် တောင်ကြောတစ်ခု ကို ဖြတ်ပြီး လာနေကြသည်ကို
တွေ့နေရသည်။

“သုန်နဲ့ဒီ...”

“ပြောလေ...မိုးယံ”

“ငါပြောထားသလိုသာလုပ်တော့”

“အင်း...”

သုန်နှင့် ဒီ တောင်ကြောပေါ်ကနေ ဆင်းပြီး ကဒူးတို့ရောက်
လာမည့် ရှေ့ကနေပိတ်ပြီး ရပ်နေကြသည်။ မိုးယံဦးကတော့ အဝေး
အပေါ်မှစိတ်တိုင်းကျနေရာကောင်းကောင်းတွင်နေရာယူထားလိုက်
သလို စောထူးသာ၊ အောင်ဘုတို့က ဘေးတွင်ထောင်ထားသော
မိုင်းများကိုဖောက်ခွဲရန်အသင့်စောင့်နေကြသည်။

“ဖောင်း...”

“ဟီး.....အီး.....အီး...”

ညီညီဒီ သေနတ်ကို မိုးပေါ်သို့ထောင်ပြီး ဖောက်လိုက်ခြင်း
ကြောင့် ကဒူးတို့တွေ မြင်းဇက်ကြိုးကိုဆွဲ ပြီး ရှုပ်ပွေလိမ်သွားတော့
သည်။ ကဒူး သူမြင်းကို ပိုင်နိုင်စွာ ဇက်ကြိုးကိုင်ပြီး သုန်နှင့်ညီညီဒီ
တို့ကိုရပ်ပြီးကြည့်ကာ....

“မင်းတို့....ဒါဘာလုပ်တာလဲ”

“ဘာလုပ်တယ်လို့မင်းမြင်လို့လဲ”

“တောက်...ဘာမဟုတ်တဲ့ကောင်တွေက ကဒူးဘာကောင်
ဆိုတာကိုသဘောမပေါက်သေးဘူးနဲ့တူတယ်”

“မင်းဘာကောင်လဲဆိုတာကိုသိလို့မင်းတို့ကိုစောင့်နေတာပဲ”

“ဘာ...မင်းတို့ကစောင့်နေတာ”

“သိပ်ပြီးဟုတ်တာပေါ့မင်းတို့အသက်တွေကိုနတ်ယူချင်လို့”

“ဟား...ဟား...ဟား...”

ကဒူးမြင်းပေါ်မှ အားပါးတရ ရယ်မောပြီး သူ့ခါးကြားက
သေနတ်ကိုထုတ်ပြီးပစ်မည်အပြု...

“ဖောင်း...အား...”

ကဒူး ပရုံးကိုထိမှန်သွားပြီး မြင်းပေါ်မှ လွင့်ပြီး ကျသွားသည်
နှင့်နောက်မှ သူ့တပည့်များက သုန်နှင့်ညီညီဒီတို့ကိုပစ်ရန်ကြိုးစား
မယ့်မိုးယံဦးရဲ့သေနတ်ကျည်စစ်တွေက တစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက်
ထိမှန်ကာ မြင်းပေါ်မှပြုတ်ကျသွားတော့သည်။

“ဝုန်း...”

“ဟာ...ဟင်...ဟိုက်”

စောထူးသာနှင့်အောင်ဘုတို့က မိုင်းများကိုဖောက်ခွဲလိုက်
သဖြင့် မြင်းပေါ်မှ ကဒူးတပည့်တွေ လွင့်စဉ်ပြုတ်ကျကုန်တော့သည်။

“ပြေး...ပြေး...”

အသံပြုပြီး ပြေးသည့်သူက ပြေးကုန်ပေမယ့် မပြေးနိုင်ဘဲ

သုန်ရစ်ခဲ့သူက ကဒူးနှင့် တပည့် (၅) ယောက် ဒဏ်ရာများနှင့် မြေပြင်
ဆီတွင်လဲကျ နေသည်။ မိုးယံဦးက ဒဏ်ရာရရုံ လောက်သာ ပစ်ခတ်
ခြင်းဖြစ်သည်။ သုန်နှင့် ညီညီဒီ... ကဒူးတို့ အနားသို့ သွားပြီး...

“ဘယ်လိုလဲ လူ့ပိုက်ကြီးရဲ့ ညီဖြစ်တဲ့သူက ခပ်ညံ့ညံ့ပါလား...
မင်းပါဦး”

သုန်က ကဒူးရင်ဘတ်မှ အကျီကို ဆွဲပြီး ထူလိုက်သည်။

“မင်း... မင်းဘာလုပ်မလို့လဲ”

“ရှင့်ကို သတ်မလို့”

“ဟာ... မ... မလုပ်ပါနဲ့... မင်းနဲ့ ငါက ဘာရန်ငြီးတွေရှိလို့လဲ”

“ဘာရန်ငြီးမှတော့ မရှိဘူး၊ ရှင်ဒုက္ခပေးနေတဲ့သူတွေ အတွက်
သတ်တားသတ်မလို့”

“တောင်း... တောင်းပန်ပါတယ်ကွာ... မသတ်ပါနဲ့”

“ဒါမျိုး ကျတော့လည်း မျက်နှာငယ်လေးနဲ့ပါလား... မသတ်

တတ်ပါဘူး... သနားလို့တော့ မဟုတ်ဘူး ရှင့်အစ်ကိုက နူးကို စိန်ခေါ်
သိုတ်တဲ့ အနေနဲ့ ရှင့်ကို ဒဏ်ရာနဲ့ ပြန်ပြီး လွတ်ပေးလိုက်တာလို့ သဘော
ထား... ဒါပေမယ့် ရှင့်တို့ မတရားယူလာတဲ့ ပစ္စည်းတွေတော့ ယူသွား

ရမယ်။ ရှင်သွားလို့ရပြီ.....ရှင်ကောင်တွေကိုပါခေါ်သွား.....သေနိုင်တယ်
သူတစ်ဦးမှမရှိဘူးသွားကြတော့..”

“ဟုတ်.....ဟုတ်ကဲ့”

ကဒူးတို့(၅)ယောက်နောက်ဘက်ဆီသို့ သုတ်ခြေတင်ပြီး
ပြေးကြတော့သည်။

“အောင်ဘုနဲ့စောထူးသာရေပစ္စည်းတွေသယ်ပြီး သွားမယ်
ဟိုကောင်တွေပြန်ရောက်လာမှာသေချာတယ်”

ကဒူးတို့ဆီမှ ရလိုက်သောပစ္စည်းတွေကို ယူပြီးတစ်ဖက်
တောင်ကြောဆီမှတောထဲသို့ပြန်ဝင်ခဲ့ကြတော့သည်။ သူတို့စခန်းလှူ
ထားသည့် တောထဲက တိုက်ပျက်ကြီးဆီကို ခပ်မြန်မြန်လေး ပြန်ဝင်
ခြေရာဖျောက်လိုက်တော့သည်။

“ဟူး.....ရမှပဲ သက်ပြင်းချနိုင်တော့တယ်”

“ပထမပွဲကတော့အောင်မြင်သွားပြီကိုမီးရေ”

“နောက်ပွဲ တွေက ဒီထက်ပိုပြီး ကြမ်းမယ်။ “ဒီ” ငါတို့ ခုနစ်

အင်အားနဲ့ ရင်ဆိုင်ရတာ အန္တရာယ်ကြီးတယ် လူအင်အားထပ်ပြီး
တော့လိုတယ်”

“လူအင်အားရရှိဆိုရင် မိုးယံ သစ္စာရှိပြီး စိတ်ချရတဲ့ လူကိုရမှ
မှာကွ၊ တော်ကြာ ကိုယ့်ကို ဒုက္ခပေးမယ့်ကောင်တွေ ဖြစ်နေရင်
မယ်”

“ဒီအတွက် ကျွန်တော့်တာဝန်ထား ကိုဒီ”

အောင်ဘုက ပြောလိုက်ခြင်းကြောင့်—

“မင်းရှာမယ်ပေါ့.....အောင်ဘု”

“ဒီကောင်တွေကြောင့် ဘဝပျက်ပြီး နာကြည်းနေတဲ့ကောင်
တွေရှိတယ်၊ ဒီကောင်တွေကို မယှဉ်နိုင်လို့ ကြိတ်မှိတ်ပြီး နေနေကြတာ”

“သေသေချာချာတော့ လေ့လာပြီး မှတို့အဖွဲ့ထဲကို ခေါ်ပါကွာ”

“ကျွန်တော် ခေါ်ခဲ့တဲ့ သူတွေအတွက် ကျွန်တော် အသက်နဲ့

တူတတ်ပေးပါတယ်”

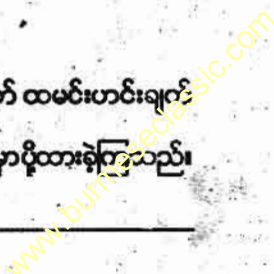
“ဒီလောက်ထိ မလိုပါဘူး အောင်ဘုရာ”

“ကိုအောင်ဘုရေ... ထမင်းစားလို့ရပြီ”

“အေး... အေး... စားကြမယ်”

အောင်ဘုဇနီး ပြုလေးက သူတို့အတွက် ထမင်းဟင်းချက်

တို့ကိုယူပြီး သူတို့သားလေးကို အဘိုးတွေ့မိမှာပိုထားခဲ့ကြသည်။

“သုန်”ကပါ ထမင်းစားဖို့ ဝိုင်းဝန်းလုပ်ကိုင်ကာ ထမင်းဝိုင်းလေး
စတင်ခဲ့ကြသည်။

“အောင်ပွဲရဂုဏ်ပြုထမင်းဝိုင်းလေးလို့သဘောထားပြီး
ကြဟေ့”

“မိုး”

“ဘာလဲ...သုန်”

“ရလောက်ဆိုကနူးတစ်ယောက် သူ့ညီကိုဒုက္ခပေးခဲ့တဲ့
တို့ကိုပြောလုန်ရှာနေလောက်ပြီ”

“သေချာတာပေါ့ သုန်ရယ် ငါတို့ စခန်းလုပ်ထားတဲ့ နေရာ
ကိုတော့ရောက်အောင်မလာနိုင်သေးပါဘူး...သူတို့မရောက်ခင်အထိ
စိတ်ချယုံကြည်ရတဲ့စခန်းတစ်ခုကိုကြံပြီးရှာဖွေထားကြရမယ်”

“စောထူးသာ...မင်းဘန်ဒါတောင်နားကိုရောက်ဖူးလား”

“နာမည်တော့ကြားဖူးတယ် အောင်ဘု၊ တစ်ခါမှတော့
မရောက်ဖူးဘူး...ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ဘန်ဒါတောင်ကြောနားမှာရှိတဲ့ တောင်တွေနေရာ
အရမ်းကိုစိတ်ချရတဲ့နေရာကွ၊ ရှာတွေ့ဖို့ခက်တယ် လမ်းပြကောင်

တောင်းမပါဘဲရှာမတွေ့နိုင်ဘူး”

“မင်းကရော သွားတတ်လို့လား”

“သွားတတ်တယ်၊ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ ငါက ငယ်ငယ်
လေးကတည်းက ဒီတောဘက်ကို အဖေနဲ့စားပြန်သွားပြီးတူးနေတဲ့
အရာကွ”

“ဒီမှာအခြေအနေမကောင်းရင်တော့ရွှေကြမယ်၊ စောထူးသာ
ဆီဆီကို ဟိုကောင်တွေလှုပ်ရှားမှုကို သတင်းပေးနေတဲ့ ရှာတိတ်ကို
တော့ သူတို့နဲ့ ပတ်သက်ပြီး အဆက်မပြတ်စေဖို့ပြောထား၊ သူ့အတွက်
နို့နီးလေးဘာလေးလည်းပေး”

“ဒီကောင်လေးက ကျွန်တော့်ညီအရင်းလိုပါပဲကိုမိုး၊ သူ့မိဘ
တွေမရှိကတည်းက ကျွန်တော်ကပဲ စောင့်ရှောက်ပေးထားတာ ဉာဏ်
ညှပ်ထက်တယ်၊ ပါးနပ်တယ်ပြီးတော့ သစ္စာရှိတယ်”

“အောင်ဘု ... မနက်ဖြန် ငါတို့အားလုံး မင်းပြောတဲ့ ဘန်ဒါ
အောင်တန်းဘက်ကို သွားပြီး ကြည့်ရအောင်”

“ရှပ် ... ရှပ် ... ရှပ်”

“ဟင်”

“ဘာဖြစ်လို့လဲမိုးယံ”

“အပြင်ဘက်မှာ ရွှေသံလိုလိုကြားလိုက်ရတယ်...”

“ဟာ”

မိုးယံဦး သေနတ်ကိုဆွဲပြီး အပြင်ဘက်သို့ နံရံဘေးမှ ကြည့်လိုက်သည်။

“ဗဒူးဝါး”

ဗဒူးဝါး တစ်ယောက်လက်တစ်ဖက်တွင် ယုန်(၃)ကောင်ထံ ဆွဲပြီး ပရုံးထက်တွင် ဒူးလေးကို လွယ်ကာ လာနေသည်ကိုတွေ့လိုက်ရသည်။

“လာဟေ့..... ဗဒူးဝါး”

“မင်းသတင်းကိုကြားတယ် ဟိုကောင်ကနူးကတော့ တစ်ခါလုံးကို ဒေါသပုန်ထပြီး ရန်လုပ်နေတယ်၊ စောထူးသာ မင်းရှာတိတ်ဆီက သတင်းပါးလိုက်တယ်”

“ဘာတဲ့လဲ”

“မနက်ဖြန် ကနူးတို့ အဖွဲ့တွေ တောနင်းပြီး မင်းတို့ကိုရှာဖွေ ကုလားပုလိပ်တွေကိုတောင်ခေါ်ထားတယ်”

“ကျုပ်တို့နေရာကိုသေချာပေါက်ရောက်မှာပဲ”

“ရောက်နိုင်တယ်တော့ကျွမ်းတဲ့မုဆိုး(၃)ဦးလောက်နဲ့တော့
ခဲကို တိုးကြမှာ၊ မင်း ရရှိတဲ့ အင်အားနဲ့ ရင်ဆိုင်လို့ထော့ မရဘူး။
အတောင်တွေကလူအင်အားလက်နက်အင်အားတောင့်တောင့်တင်း
တင်းနဲ့လာကြမှာ၊ မင်းတို့ဘာလုပ်မလဲဆိုတာကိုစဉ်းစားကြတော့.....
ဆွေ... ဒီကောင်တွေကိုမီးကင်ပြီးစားကြရအောင်”

မိုးယံဦးလက်ရှိနေရာကပြောင်းရွှေ့ဖို့ကိုစဉ်းစားနေသည်။

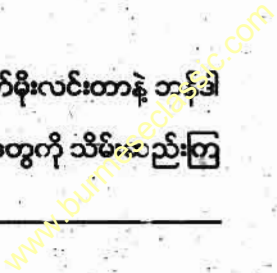
“မိုးဘယ်လိုစဉ်းစားထားလဲ”

“အောင်ဘုပြောတဲ့နေရာကိုမနက်မိုးလင်းတာနဲ့ရွှေ့ကြမယ်
သန်ရောသဘောတူလား”

“တူပါတယ်မိုးရယ် လက်ရှိအင်အားနဲ့က သူတို့ကိုရင်ဆိုင်ဖို့
အလွယ်သေးဘူး...ရှောင်ပေးလိုက်တာပဲကောင်းတယ်”

“ကိုမိုး ပြောသလိုပဲ ကျွန်တော်တို့ နေရာရွှေ့တာ အကောင်း
ဆုံးပါ”

အားလုံးက သဘောတူသဖြင့် မနက်မိုးလင်းတာနဲ့ ဘန်ဒါ
ထောင်တန်းဆီသို့သွားရန် သိမ်းဆည်းစရာတွေကို သိမ်းဆည်းကြ

တော့သည်။

“ဗဒူးဝါးကရွာမပြန်တော့ဘူးလား”

“ဒီမှာတွေ့လား”

“ဘုတ်”

ဗဒူးဝါး သူ့ကရင်လွယ်အိတ်ကြီးကိုပစ်ချလိုက်သည်။

“ဒီထဲမှာ ငါ့အကျီတွေနဲ့ဆေးဝါးတွေအားလုံးပါတယ်မင်း၊
နဲ့အတူဒီရွေးမသားတွေကိုချချင်နေတာကြာပြီ”

“ဗဒူးဝါး ပါလာတာ ကျွန်တော်တို့အတွက် အားတစ်ခုပါ။ တော
ထဲမှာ အရေးကြီးတာ ဆေးဝါးကုသမှုပဲ”

“အေးပါ... ဒါတွေကို ငါက ကြိုပြီး တွေးထားလို့ ဆေးဝါးတွေ
ရုံအောင် ရှာဖွေပြီး ယူလာတာ။ ဘန်ဒါဘက်မှာ သဘာဝဆေးဥဆေးခြံ
တွေ သိပ်ကို ပေါတာကွ ဘာမှမပူနဲ့ဟေ့”

“မနက်သွားမှာဆိုတော့ ကင်းအလှည့်ကျစောင့်ပြီး အိပ်ကြ
တာပေါ့”

အိပ်ဖို့နေရာလေးတွေ ပြင်ကြပေမယ့် အားလုံးအိမ်းချက်နဲ့
ခြင်း မရှိကြပါ။ သူတို့၏ မနက်ဖြန်တွေကို သေနတ်ကပြင်ဆံတွေနဲ့

ထိုကံကြောင့်မှာဖြစ်သည်ကိုတွေ့မိလျက်... အောင်ဘုနှင့်ညီညီ
ဘဲက ကင်းစောင့်ရန် အတွက် တိုက်ပျက်ကြီး အပြင်အပေါက်တွင်
အနွေးအိုးတစ်လုံးနှင့်ထိုင်နေကြလေသည်။

ကောင်းကင်ယံတွင် အလင်းရောင် လေးပေါ်ကာစ လီ
တွေကပတ်ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံးကိုသဲသဲကွဲကွဲမမြင်ရသေးပေ။ သူ
အားလုံးတိုက်ပျက်ကြီးကိုစွန့်ခွာ၍ထွက်လာခဲ့ကြပြီး....

“မင်းဘာတွေလက်ဆောင်ထားခဲ့လဲမိုးယံ”

“ဗဒူးဝါးရေ...ဒီကောင်တွေအတွက်နာနတ်သီး(၂)လုံး
ထားခဲ့တယ်ဘယ်ကောင်ထိမယ်တော့မသိဘူး”

“ကုလားပုလိပ်တွေထိမှကောင်းမယ်”

အောင်ဘုက ရှေ့လမ်းပြပြီး သူနဲ့နှင့် မြောင်းက သူတို့

စာနေလိုက်ပါလာခဲ့ကြသည်။

“သတိထားပြီး သွားကြဟေ့ .... ရှေ့တောင်ကြားလမ်းကို ကျော်တာနဲ့အန္တရာယ်တွေများလာပြီ”

“ဘာအန္တရာယ်တွေလဲ ဗဒူးဝါး”

“ဒီနယ်မြေက ငှက်ဆေးတွေ သိပ်ပေါတာ သစ်ခြောက်နဲ့ တူတဲ့ ငှက်ဆေး သစ်ရွက်ဆီနဲ့ တူတဲ့ ငှက်ဆေး မြေသားနဲ့ တူတဲ့ ငှက်ဆေးတွေ အရမ်းပေါတာ၊ ထိမိလို့ ကတော့ ဆေးမမိဘူး... အောင်ဘု”

“ဗျာ ..... ဗဒူးဝါး”

“မင်း ဒီနယ်မြေကို သွားဖူးတဲ့ကောင်ဆိုတော့ ရှေ့ကနေ မျက်လုံးရှင်ရှင်နဲ့ သွားနော်”

“စိတ်ချ... ဗဒူးဝါး ပြောတဲ့ကောင်တွေရဲ့ အထာကို ကောင်းကောင်း သိတယ်၊ သစ်ပင်ချုံပင်တွေကိုတော့ သွားပြီး မကိုင်ကြနဲ့နော်”

အောင်ဘု အားလုံးကို သတိပေးပြီး ရှေ့ကနေ မျက်လုံးကို အနားမပေးဘဲ လာခဲ့ကြသည်။ ခုချိန်ထိတော့ ငှက်ဆေးတွေကို မတွေ့ရသေးပေ။

“တွေ့ပြီ သစ်ခြောက်ငှက်ဆေး”

www.burmeseclassic.com

“ဘုတ်...ဘုတ်”

အောင်ဘုလက်ထဲက ဝါးဆစ်ပိုင်းနှင့် ဆက်တိုက်ရိုက်ချယ် လိုက်သည်။ တကယ်ပင် သစ်ခြောက်ရွက်အရောင်နှင့် တစ်ထပ်တည်း တွေ့လိုက်ရသည်။

“အောင်ဘု မင်းက ဘယ်လိုကြည့်တာလဲ”

“ဒီကောင်တွေမှာ အားနည်းချက်တစ်ခုရှိတယ် ကိုဒီ”

“ဘာအားနည်းချက်လဲ”

“ဒီကောင်တွေအမြီးလေး... တစ်ကိုလုံးသစ်ခြောက်ရွက် ရောင်ပေါက်နေပေမဲ့ ဒီကောင်တွေရဲ့ အမြီးကျတော့ အဖြူရောင် စက် ကလေးပေါ်နေတာ၊ ပြီးတော့ တခြားရောင်မတွေ့လိုပေမယ့် နေတဲ့ကောင်ဖို့ မဟုတ်ဘူး။ သစ်ရွက်ခြောက်တွေကြားမှာ ဆန့်ဆန့်ကြီးနေတာ ဒီကောင်တွေအထာကို သိလိုက်တော့ ကြောက်စရာမရှိပါဘူး။ ဒီတစ် ကောင်ကိုရှင်းလိုက်ပြီ ဆိုရင် သိပ်ပြီးမဝေးတဲ့ နေရာမှာ မြေသားရောင် ရောင်မကသေရာပေါက်ရှိနေပြီ”

“ဟင်...”

သုန်တို့အဖွဲ့တွေ ရှေ့ရိုးတော်တော်လေးကို နောက်တော့

“အားလုံးရပ်...ဒီကောင်ကနည်းနည်းကြီးတယ်ဝါးပစ်ပိုင်း

ရဘူး”

“အောင်ဘု...ဝါရှင်းမယ်”

ပဒူးဝါး သူဒူးလေးကိုပြင်ပြီး အောင်တုနားကိုကပ်သွားကာ..

“ဒီမှာ...ပဒူးဝါး”

“ဝိုး...ဒုတ်”

ပြေပြင်ထဲသို့ပဒူးဝါး၏ခြားတံငှေင်းမကြီးနဲ့အတူစိုက်ဝင်သွား

တာသည်။

“အယ်...နည်းတဲ့ကောင်ကြီးမဟုတ်ဘူး”

ပဒူးဝါးငှေင်းမကြီးရဲ့အမြီးကနေကိုင်ပြီး အဝေးစီသို့လွှင့်ပစ်

တတ်သည်။

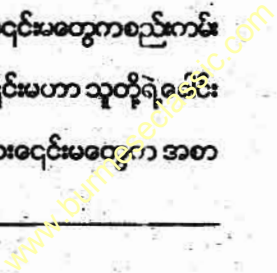
“ငှေင်းမအန္တရာယ်ခံကတော့လွတ်ပါပြီ”

“ကျွန်တို့ငှေင်းမတွေမရှိတော့ဘူးလား”

“လူတွေသာစည်းကမ်းပျက်ကြတာဒီငှေင်းမတွေကစည်းကမ်း

နဲ့ပိုကြတာ၊ ခုပဒူးဝါးလွှင့်ပစ်လိုက်တဲ့ငှေင်းမဟာ သူတို့ရဲ့ငှေင်း

မောင်ပဲ၊ သူ့အစာထွက်ပြီး ရှာတဲ့နေ့ဆို တခြားငှေင်းမတွေက အစာ

ထွက်မစားတော့ဘူးပထမရိုက်သတ်တဲ့သစ်ရွက်ပြောက်ရောင်းမနဲ့တော့
ဘူးနယ်မြေအပိုင်တော့ခွဲထားတယ်”

“သူနယ်မြေကိုယ့်နယ်မြေပေါ့”

“ဟုတ်တယ် ဆက်ပြီးသွားကြမယ် စိတ်ချ လက်ချသ
လျှောက်ကြတော့၊ ရှေ့နားမှာ ကျောက်စရစ်ဖြူရောင်းကို ဖြတ်ကူးပြီး
ခဏနားကြတာပေါ့”

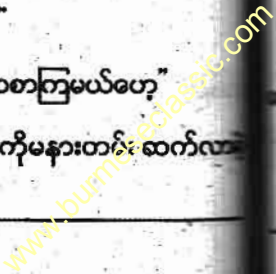
လမ်းတွင်စားသောက်ဖို့ကို သန့်နှင့်မြလေးကညှိုးတည်းက
ထပြီး ချက်ပြုတ်ထားခြင်းကြောင့် အဆင်သင့်စားရုံသာ ရှိသည်
ကျောက်စရစ်ဖြူရောင်းကလေးမှာ ရေကူးဆစ်သာသာလေးဖြစ်ပြီး
ရောင်းက သိပ်ပြီးမကျယ်သောကြောင့် အခက်အခဲ မရှိဘဲ ကူးဖြတ်
နိုင်ခဲ့ကြသည်။ တစ်ဖက်ကမ်းဆီသို့ရောက်တော့ နင်းတွေကွဲပြီး
နေရောင်ကထွက်လာနေပြီ။

“ဘယ်နှစ်နာရီထိုးပြီလဲဒီ”

“(၁၀:၀၀)နာရီတောင်ထိုးနေပြီ”

“အားလုံးခဏနားပြီးရင်မနက်စာစာကြမယ်ဟေ့”

ရောင်းတစ်ဖက်ကမ်းတွင် ရရီးကိုမနားတမ်း ဆက်လာ

အကြောင့်ခြေကုန်လက်ပန်းကျကာအနားယူကြတော့သည်။ သူနီ
ဆီရင်မြလေးပေါင်ပေါ်တွင်ခေါင်းပြုပြီးတောင်မှောနေတော့၏။

“ငါတို့အတွက် သွားဖို့လာဖို့မြင်းတွေတော့ လိုနေပြီ”

“မြင်းတွေကတော့ ရမယ် မြင်းရိုင်းတွေ”

“ဟုတ်တယ် ကိုမိုးယံ၊ ဘန်ဒါတောင်ကြီး နားမှာမြင်းတွေရဲ့
ကျက်တွေရှိတယ်၊ ဖမ်းပြီး ယဉ်ပါးအောင်လုပ်တတ်ရင်တော့ မြင်း
တောင်းကောင်းစီးရမှာပဲ”

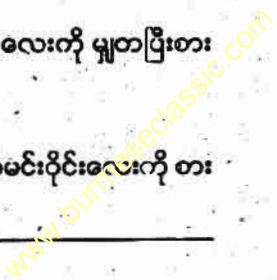
“မြင်းယဉ်အောင်လုပ်တဲ့တာဝန်ကို ကျွန်တော်ယူတယ် ဖမ်း
တော့မဖမ်းနိုင်ဘူး”

“မြင်းကိုဖမ်းဆီးတာကတော့ ဝိုင်းပြီးလုပ်ရမှာပေါ့”

“ဒါဆိုရင် မြင်းကောင်းကောင်းစီးပြီမှတ်၊ ကျွန်တော့် အဘိုး
မြင်းရိုင်းတွေကို ကိုင်တွယ်ပြီး မြင်းလိမ္မာဖြစ်အောင် လုပ်တဲ့သူလေ၊
ကျွန်တော်က ဒီအမွေကိုရထားတာ”

“ထမင်းစားကြမယ်ဟေ့..... ပါတာလေးကို မျှတပြီးစား
တာကြတာပေါ့”

သူနီတို့ အားလုံးဝိုင်းပြီး မနက်စာထမင်းဝိုင်းလေးကို စား

သောက်ကြတော့သည်။ ထမင်းစားသောက်ပြီး ခဏနားကာ ခရီးဆင်း
ခဲ့ကြသည်။

“သတိထားကြဟေ့ ..... ဒီတောင်ကုန်းအဆင်း နည်းနည်း
မတ်တယ်၊ အရှိန်နဲ့မဆင်းကြနဲ့”

သုန်တို့တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက်တွဲပြီး အောက်သို့ဖြင့်
ဖြည်းချင်းဆင်းခဲ့ကြရသည်။

“ရှေ့တောင်ကြားကို ကျော်ပြီးရင်တော့ရောက်ပြီ”

အောင်ဘုပြောသောလမ်းကလေးမှာ လူတစ်ယောက်တစ်
လောက်ရှိသော လမ်းကလေးဖြစ်သည်။ တချို့နေရာများတွင် ရေညို
တွေတက်နေသဖြင့် ခြေကိုချော်မထွက်အောင် သတိထားပြီး သွားနေ
၏။ သုန်နှင့်မြလေးကို ဒီနှင့်စောထူးသာ တို့က ရှေ့နောက် ကပ်ပြီး
တွဲကာခေါ်လာခဲ့ကြသည်။ အတော်ကြာအောင် သွားပြီးကာ
တောင်ကြားလမ်းဆုံးတော့သည်။

“ဟင်...”

“ဟယ်...လှလိုက်တာ”

သုန်တို့ရင်ကိုအေးမြစေသော ရှုခင်းကြီးတစ်ခုကိုတွေ့လိုက်

ခြင်းဖြစ်သည်။

တောင်ကြီး(၃)လုံးမှာ အကြီး၊ အလတ်၊ အငယ်များနှင့်
ရေတံခွန်ကိုလည်း တွေ့နေရသေးသည်။ နောက်ခံ အစိမ်းရောင်
အောက်ကြီးကြောင့်လှပလွန်းသောပန်းချီကားတစ်ချပ်ပင်ဆိုရမည်။

“ဒါဘန်ဒါတောင်(၃)လုံးပဲကိုမှီးယံ”

“နေရာလေးကတော့ တကယ့်ကို နေချင်စရာလေးပဲ၊ ဒါပေ
မယ့်မြင်းနဲ့ဒီလမ်းစရီးကိုဘယ်လိုမှ သွားလို့မရနိုင်ဘူးထင်တယ်”

“မြင်းနဲ့သွားရတဲ့လမ်းက ရှိတယ်ကိုမှီးယံ”

“ဗဒူးဝါး”

“ဘာလဲအောင်ဘု”

“ကျွန်တော်တို့ ဘယ်တောင်ကို စခန်းလုပ်မယ်လို့ စဉ်းစား
ထားလဲ”

“ငါက တစ်ခါမှ ဒီတောင်ကိုရောက်ဖူးတာမှ မဟုတ်တာ၊
ဘယ်လိုလုပ်ပြီးရွေးချယ်ရမှာလဲ၊ မင်းက ဘယ်တောင်ကို ကြိုက်လဲ
အောင်ဘု”

“ကျွန်တော်ကအသေးဆုံးတောင်ကိုကြိုက်တယ် ဒီတောင်

မှာကကျောက်ဂူတွေလည်းပေါ်တယ်၊အဆင်းအတက်အတွက်လည်း
အဆင်ပြေတယ်”

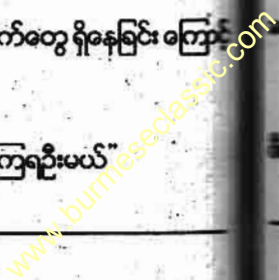
“ဒါဆိုဒီတောင်ကိုပဲရွေးကြတာပေါ့”

“သွားကြမယ်”

အောင်ဘု ရွေးချယ်လိုက်သော တောင်ခြေရင်းဆီသို့ သွား
ကြရာ ရေတံခွန်ဆီမှစီးကျနေသော စမ်းချောင်းလေးကို ဖြတ်ကူးကာ
ကျောက်တုံးတွေမှ တစ်ဆင့် တောင်ပေါ်သို့ တက်ခဲ့ကြတော့သည်။
အောင်ဘုပြောသလိုပင် ကျောက်တုံးကလေးတွေမှာ နည်းနည်းလေး
ချောနေသည်မှလွဲပြီး တက်ရတာအခက်အခဲအိမ်ပြီးမရှိလှပေ။ တောင်
ကြီး၏ အလယ်လောက်အရောက်တွင် ကျောက်ဂူပေါက်ကြီး များကို
တွေ့လိုက်ရပြီး ဗဒူးဝါး၊ မိုးယံဦးနှင့်အောင်ဘုတို့အထဲဝင်ပြီး ရှင်းလင်းမှု
တွေကိုလုပ်သည်။ ကျောက်ဂူကြီးထဲတွင်မည်သည့်အန္တရာယ်မှမတွေ့
ရတော့မှအားလုံးကို အထဲဝင်ရန်ခေါ်လိုက်သည်။

ကျောက်ဂူကြီးမှာ ရှေ့နောက်အပေါက်တွေ ရှိနေခြင်းကြောင့်
အလင်းရောင်ကိုမိုးမချုပ်ခင်ထိ ရနိုင်သည်။

“ညဘက်အတွက်မီးရဖို့တော့ ကြိုကြရဦးမယ်”

“မိုးယံ ဘာမှမပူနဲ့ ငါမီးထွန်းဖို့ အတွက် တွေ့ထားတယ်၊
သူတလစ်ပင်တွေငါတို့လာတဲ့ ရေတံခွန်တောစပ်မှာ တွေ့ခဲ့တယ်၊
အပင်တွေကို အကိုင်ဖြတ်ပြီး ဝှန်ရုံမှာ မီးညှိထားလို့ ကတော့ တစ်ည
တိုတစ်တိုင်တောင် မကုန်ဘူး၊ စောထူးသာ ... ပစ္စည်းတွေထားပြီး
ခင်းနဲ့ ငါ သွားပြီး ရုတ်မယ်”

“ကျွန်တော်ပါလိုက်ခဲ့မယ်”

“နှစ်ယောက်ဆို ရပါတယ် “ဒီ” က ဒီမှာလုပ်စရာတွေကို လုပ်
ကြပေါ့”

“ကဲ... ပြောနေတာ ကြာတယ် နေမဝင်ခင် သွားကြရအောင်”
ဗဒူးဝါးနှင့် စောထူးသာ ထွက်သွားပြီး နောက် သုန်တိုတာတွေ
ပူထဲမှာ ရှင်းလင်းကြတော့၏။ ရေရှည်နေဖို့ အတွက် ဖြစ်သဖြင့်
အသန်ရှင်းဆုံး လုပ်ဆောင်ပြီး နေရာတကျ စီစဉ်ရတော့သည်။ မိုးယံဦး
တော့ ဝူအပြင်ဘက်သို့ ထွက်ပြီး ပတ်ဝန်းကျင် အခြေအနေကို
ဆရာလာနေသည်။

“မိုးရ ..... ဝူထဲမှာတော့ ရှင်းလင်း နေရာရပြီးပြီ ရက်ပြုတ်နဲ့
စီစဉ်တော့မယ်”

“သုန်... ငါတို့မှာ ရိက္ခာ ဘယ်လောက်ကျန်သေးလဲ”

“ဟို... နောက်တစ်ရက်စာလောက်ပဲ ရှိတော့တယ်”

“ဒါဆိုရင် မနက်ဖြန်ကျရင် ရိက္ခာကိစ္စ အရင်ဆုံးလုပ်ရမယ်။ ညအားလုံးစုံမှဘာလုပ်ကြမယ်ဆိုတာကိုတိုင်ပင်ကြတာပေါ့။ ဟင်းလျာ အတွက်ကတော့ တောထဲမှာ ရှာလို့ရတယ် အရေးကြီးတာက ဆန် အဆင်ပြေအောင်တော့ လုပ်ကြရမှာပေါ့”

သုန်တို့ ကျောက်ဂူကြီး ဘေးတွင် ရေတံခွန်ကြီးက ရေအတိုးပြီးကျဆင်းနေသောကြောင့် ရေစက်ရေမွှားလေးတွေက မျက်စိပေါ်သို့ကျနေလေသည်။

“မိုး... ဒီတောင်ပေါ်ကနေ ထောင်ချောက်တွေ လုပ်ဦးလား”

“လုပ်ရမယ်သုန်... ရန်သူတွေကို နောက်ဆုံးအဆင့် ရင်ဆိုင်ရတဲ့အခါကိုယ့်ဘက်က ခံစစ်အတွက် ပြင်ဆင်ထားကြရမယ်”

“သုန်နဲ့ မြလေး ညစာအတွက် ရှိတာတွေကို ချက်ပြုတ်လို့ ဦးမယ်... မိုး”

“အင်း”

သုန်...မိုးယံဦးနားမှနေ ထွက်လာပြီး ဂူအပေါက်ဝတွင်တွေ့
ဆာထင်းခြောက်လေးတွေနှင့်ချက်ပြုတ်ဖို့ပြင်လေသည်။

အခန်း(၇)

အောင်ဘု၊ စောထူးသာ၊ မိုးယံဦးနှင့် ဗဒူးဝါး တို့သည် ညတစ်
 တည်းက ပြုလုပ်ထားသော ကျစ်ကြို၊ တွေယူပြီး အရက်အလင်း
 မရောက်ခင် မြင်းရိုင်းဖမ်းရန် ထွက်လာခဲ့ကြသည်။ ရေတံခွန်ကြီး
 တောင်ဘက်ပိုင်း မြက်ခင်းစိမ်းနားသို့ရောက်တော့... မြင်းများ၏အော်
 အယောင်ကိုပင် မတွေ့ရသေး သဖြင့် သစ်ပင်ကွယ်ကြီးတွင် (၄
 ယောက်သား ထိုင်ရင်းစောင့်နေကြသည်။

“ခွပ်...ခွပ်...ခွပ်”

“ဟင်”

သိပ်မကြာ မြင်းခွာသံများကို ကြားလိုက်သဖြင့် နှင်းကျနေ

ည့်မြက်ခင်းစိမ်းဘက်ကိုကြည့်လိုက်သောအခါမြင်းရိုင်းအုပ်ကြီးကို
ဆွဲလိုက်ရသည်။

“စိတ်ကြိုက်ကောင်ကို ကျော့ကွင်းနဲ့ ပစ်ပြီး ဖမ်းရမယ်၊

အကောင်တွေအားကိုတစ်ယောက်ရင်းထိန်းဖို့မလွယ်ဘူးနော်သစ်ပင်
ကြီးတွေကိုခိုင်အောင်တုတ်ပြီးမှကျော့ကွင်းကိုပစ်လို့ရမယ်”

မိုးယံဦးတို့ကျော့ကွင်းတစ်ခုကိုကိုင်ဆောင်ထားပြီးအခြေ

အနေကိုစောင့်ကြည့်ကာစိတ်ကြိုက်ကောင်ကိုရွေးချယ်နေ၏။

“ကိုမိုးတွေပြီလား”

“တွေပြီအောင်ဘုဟိုဘက်အစွန်မှာမြက်စားနေတဲ့ကောင်

သဘောကျတယ်”

“ကျွန်တော်ပစ်ပေးရမလား”

“ရတယ် ငါ့ကိုယ်တိုင်ပဲ ပစ်မယ်၊ မင်းတို့ စိတ်ကြိုက်ကောင်

ထာပစ်ဖမ်းတော့”

မိုးယံဦး ကျော့ကွင်းကြီးကို ကိုင်ပြီး သူ့သဘောကျသော

မြင်းရိုင်းနားထိသို့ရင်းကပ်ပေမယ့်မြင်းနှင့်သူ့နေရာကအလှမ်းဝေးပြီး

ကျော့ကွင်းပစ်ဖမ်းရန်မလွယ်လှပေ။

“ဟီး...ဟီး...ဟီး...”

“ဟာ”

အောင်ဘု တို့ဘက်မှ မြင်းတွေကိုကျော့ကွင်းဖြင့် ပစ်ပြီး ဇမ်း
နေ မြင်းကြောင့် မြင်းရိုင်းအုပ်ကြီး ရုတ်ရုတ်သဲခွဲ ဖြစ်သွားကာ မိုးယံဦး
သဘောကျသော မြင်းကြီးမှာ တစ်ဖက်စီသို့ ပြေးထွက်သွားသည်နှင့်
မိုးယံဦးကျော့ကွင်းကို ဆုပ်ကိုင်ပြီး မြင်းကြီးစီကို အနီးကပ် ပြေးပြီး ဖမ်း
ဖမ်းတော့သည်။

“ဖြောင်း...”

“ဟာ”

မြင်းရိုင်းကြီးမှာ မိုးယံဦးကို ခြေစုံကန်ပြီး ရန်မူလိုက်သော
ကြောင့် ဘေးသို့ လိုင့်ချလိုက်သည်။ မြင်းရိုင်းကြီး ကန်ချက်ကို ထိခွဲလွှင့်
မလွယ်လှပေ။

“ဟီး...ဟီး...ဟီး...”

မြင်းရိုင်းကြီးမှာ သူ့မှာရှိသော ခွန်အားနှင့် ကျော့ကွင်း
အတင်းရုန်းကန်ပြီးနေသဖြင့်

“ထောက်”

“ဟင်”

ကျော့ကွင်းကြီးပြတ်တောက်သွားတော့သည်။ မြင်းရိုင်းကြီး
ကျော့ကွင်းကြီးပြတ်သည်နှင့်ကဆုန်ပေါက်ပြီးပြေးရန်ပြင်တော့သည်။

“ကဲကွာ”

မိုးယံဦး ကျော့ကွင်းကို ကိုင်၍မြင်းရိုင်းကြီးပေါ်သို့ ခုန်တက်
မြင်းရိုင်းကြီးပြေးတဲ့နောက်ကိုလိုက်ပါသွားသည်။

“ကိုမိုးယံသတိထား”

“ပြုတ်ကျရင်မသက်သာဘူးနော်”

မိုးယံဦးကိုဝိုင်းပြီးအော်ဟစ်သတိပေးနေလေသည်။ မိုးယံဦး
တော့ မြင်းရိုင်းကြီးကိုပိုင်ပိုင်နိုင်နိုင် ခွမ်းပြီး ကျော့ကွင်းကြီးနှင့်ထိန်း
ဆိုင်တာလိုက်ပါပြီးလက်တစ်ဖက်မှပြတ်တောက်သွားသော ကြိုးစကို
ကျော့ကွင်း၌ ရှည်၍ ဝှေ့ယမ်းပြီး သစ်ကိုင်းတစ်ခုစီသို့ပစ်ပြီးပတ်လိုက်
သည်။ မြင်းရိုင်းကြီးမှာ သူ့ကျောပေါ်မှ မိုးယံဦးကို ခါရမ်းချပြီး ပတတ်
လိုက်သည်။ ဒါပေမယ့် မိုးယံဦး ပြုတ်ကျမသွားဘဲ မြင်းရိုင်းကြီးကို
သစ်ကိုင်းတွင် ရစ်ပတ်ထားသောကြိုးနှင့် ရှုပ်ကိုင်ထားလိုက်တော့

“ကဲ ... မင်းဘာတတ်နိုင်သေးလဲ ... မင်းသခင်လုပ်မယ့်
ကောင်ကမင်းထက်ညံ့လို့မရဘူးလေ... ခုမင်းသိပြီမဟုတ်လား”

မြင်းရှိုင်းကြီးမှာ မိုးယံဦး၏ ထိန်းချုပ်မှုအောက်တွင် အရှုံးစေ
လိုက်သလို ရုန်းကန်ခြင်းမရှိတော့ပေ...

အောင်ဘု၊ စောထူးသာ နှင့် ဗဒူးဝါး တို့လည်း မြင်းတစ်ကောင်
စီရလိုက်ပေမယ့် မိုးယံဦး မြင်းလောက် သန်မာထွားကြိုင်း မှု မရှိကြစေ

“ကိုမိုးယံဇေ... ငါတို့မြင်းတွေက စီးရုံသက်သက်ပဲဟေ့”

“ကိုမိုးယံ မြင်းကတော့ တကယ့်ကိုကောင်တဲ့ မြင်းကြီးဗျာ”

“မိုးယံ...”

“ဗျာ ... ဗဒူးဝါး”

“မင်းမြင်းက အရှိုင်းကောင်ဆိုပေမယ့် အရမ်းပါးနပ်ပြီး လျင်
မြန်မယ့် မြင်းအမျိုးအစားထဲမှာပါတယ်၊ ကောင်းကောင်း သင်လိုက်
ရင် တန်ဖိုး ရှိတဲ့မြင်းတစ်ကောင်ပဲကွ... ငါတို့ကောင်တွေက နှမိန်
ကောင်တွေဖြစ်မှာပါ၊ ကြိမ်တို့မှ သွားမယ့်သဘောရှိတယ်...”

မြင်း(၄)ကောင်ကို ဆွဲပြီး မြန်လာခဲ့ကြတော့သည်။

“ဒီကောင်တွေကို တစ်ပတ်လောက် ယဉ်ပါအောင် လုပ်ပြီး

ရင်တော့စီးလို့ရပါပြီ”

“အောင်ဘုရေငါတို့အတွက်အရေးကြီးတဲ့ကိစ္စတစ်ခုလုပ်ရ

အမယ်”

“ဘာများလဲကိုမိုးယံ”

“ရိက္ခာအတွက်ဆန်လိုနေပြီ”

“ဆန်ရှာမယ်ဆိုရင်ရွာဘက်ကိုတက်မှပဲရမယ်”

“ဝယ်မှာလား.....”

“ရွာခရောက်မှအခြေအနေကိုကြည့်ပြီးလှုပ်ရှားကြတာပေါ့”

“ငါကဒီနေ့တောင်သွားချင်နေတာ.....ရိက္ခာကမနက်ဆိုရင်

ဖြတ်ပြီ”

“ဆန်တွေသယ်ဖို့ကဒီခရီးနဲ့ဆိုရင်မလွယ်ဘူး”

“ဒီလိုလုပ်ကွာ ငါတို့အတွက်အဆင်ပြေမယ့် နည်းတစ်ခု
အတော့ရှိတယ်၊ ကုလားပုလိပ်တွေဆီက ဆိုင်ကယ်ကိုနိုးပြီးတင်ရင်ရော
အတောင်းဘူးလား”

“ရွာရောက်မှပဲ အခြေအနေကို ကြည့်ပြီး ဘာနဲ့သယ်ခွင့်ရ
မယ်ဆိုတာကိုဆုံးဖြတ်ကြတာပေါ့”

တောင်ခြေပြန်ခင်းစိမ်းပေါ်တွင် မြင်း(၄)ကောင်ကို ငုတ်စိုက်
ပြီး လွတ်ထားလိုက်သည်။

“မိုးတို့မြင်းဖမ်းကြတာ ဟုတ်လှရည်လား”

“ဟုတ်မနေနဲ့ ငါတို့မြင်းတွေက ငပျော့တွေ ဖမ်းရတာ ဘာမှ
မခတ်ဘူး၊ ကိုမိုးယံမြင်းကမှ မလွယ်ကြော သုန်ရေ—

“ဘယ်မြင်းလဲ”

“ဟိုမြင်းလေ..”

အညိုရောင်ရင့်ရင့်သန်းပြီး စိုနေသော မြင်းကြီးကို “သုန်
ကြည့်ပြီး—

“ဟယ်— လှလိုက်တဲ့ မြင်းကြီး”

“သူ့သခင်နဲ့ သူ့မြင်းကတော့ လိုက်ဖက်တယ်၊ ငါတို့မြင်းနဲ့ ငါတို့
ကတော့ ကွာပြောကို မပြောချင်ဘူး”

“မင်းပြောချင်တာနောက်ထား ခရီးဆက်ဖို့ လုပ်ရဦးမယ်”

“မိုးတို့က ဘယ်ကို ခရီးဆက်မှာလဲ”

“ရိက္ခာအတွက် ရွာဘက်ကို သွားကြမယ်”

ရွာသို့မရောက်ခင် ရွာ၏မြောက်ဘက်တောလမ်းနားတွင်
အောင်ဘု၏ရာတိတ်ကလေးကနစ်တူးနှင့်သွားပြီးဆုံလေသည်။

“ကိုအောင်ဘုနဲ့တွေ့တာအတော်ပဲဗျာကျွန်တော်ကဘယ်ကို
ဆက်သွယ်ရမုန်းမသိဖြစ်နေတာ”

“ဘာတွေဖြစ်နေပြီလဲကနစ်တူး”

“ကုန်းဆိုတဲ့ကောင်ရွာမှာသိပ်စိတ်ထဲမသင်္ကာတဲ့သူတွေကို
ပြီး ကိုအောင်ဘုတို့ ဘယ်မှာရှိသလဲ ဆိုတာကို ရိုက်နှက်ပြီးပေး
ထယ် တိုက်ပျက်ကြီးမှာ သူတို့ကုလားပုလိပ်တွေ (၅)ယောက်
ဆက်ပုံးဆန်ထိပြီးသေသွားကြတယ်၊ ဒါကိုမကျေနပ်ဖြစ်ကြတာ”

“ဒီကောင်ဘယ်နှစ်ယောက်တောင်ဖမ်းထားလဲ”

“(၅)ယောက် ကိုအောင်ဘုဒိညနေသတ်ပစ်မယ်လို့တောင်
ကြားနေရတယ်၊ ဒုက္ခပါပဲဗျာ.... ကယ်ပါဦး .....ကျွန်တော့် အစ်ကို
မောင်ဆူးလည်းပါနေတယ်ကိုအောင်ဘု”

“ကနစ်တူး...သူတို့ကိုဘယ်မှာဖမ်းထားလဲ”

“ရွာနောက်ဘက်ရေပိမှာကနူးတပည့်(၅)ယောက်တည်း
စောင့်နေတာ....”

“ကိုမိုးယံ.....ဘယ်လိုလုပ်မလဲ”

“သူတို့ကို အရင်သွားပြီးကယ်မယ်၊ ပြီးမှ ရိက္ခာကိစ္စကို လုပ်
မယ်ကွာ၊ လူ့အသက်ကအရေးကြီးတယ်”

ရွာနောက်ဘက်ရေပိသို့တောလမ်းဘက်မှထွက်လာခဲ့
တော့သည်။

“သေနတ်နဲ့ရှင်းလို့မရဘူး...အောင်ဘု....သေနတ်သံထွက်
တာနဲ့ငါတို့အတွက်ထွက်လမ်းကျပ်သွားမယ်”

“အနီးကပ် ရှင်းကြတာပေါ့”

ရေပိကြီးနှင့်သိပ်ပြီးမဝေးသောနေရာမှလှုပ်ပြီး ကြည့်လိုက်

သာအခါ ရေပေါ်တွင် ရှိသောတိုင်လုံးများတွင် ဖမ်းထားသူများကို
ဦးများဖြင့်တုပ်နှောင်ထားသည်ကိုတွေ့နေရသလို ကနူးတပည့်တွေ
ကရေပေါ်အောက်တွင်ဝိုင်းဖွဲ့ပြီးအရက်သောက်၊ ဆေးခြောက်ရှူနေကြ
သည်။

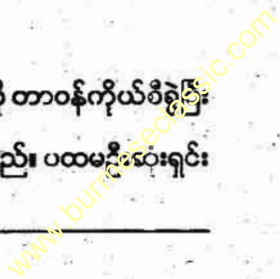
“ဒီကောင်တွေ အုပ်စုကွဲမှ ဖြစ်မယ်၊ ခဏတော့ စောင့်ကြည့်
ကြတာပေါ့”

ရေပေါ်ကြီးနားသို့ ချဉ်းကပ်ပြီး အခြေအနေကို စောင့်ကြည့်
နေသည်။ သိပ်မကြာ (၅)ယောက်အုပ်စုထဲမှ (၂)ယောက်ကရေပေါ်
သို့ထက်သွားပြီး တစ်ယောက်က ဘေးဘက်ချုံ့ဘက်ကို အပေါ့ အပါး
နှစ်ရန်ထလာသည်။

“ဒီမင်းဟိုကောင့်ကိုရှင်းလိုက်ငါနဲ့အောင်ဘုကအောက်က
(၂)ကောင်ကိုရှင်းမယ်၊ ဗဒူးဝါးနဲ့စောထူးသာကရေပေါ်ကနှစ်ကောင်
ကိုရှင်းပေတော့”

“စိတ်ချ...”

ကိုယ်လုပ်ဆောင်ရမည့် ကိစ္စတွေကို တာဝန်ကိုယ်ခံခွဲပြီး
အတောင်အထည်ဖော်ရန် လူစုခွဲလိုက်ကြသည်။ ပထမဦးဆုံးရှင်း

လိုက်သူကညီညီအိချုံထဲကကောင်ကိုအသံကလေးပင်မထွက်လိုက်
ဒုတိယရှင်းလင်းသူကတော့မိုးယံဦးနှင့်အောင်ဘု၊ဆေးခြောက်မှုန့်
ဖိမ့်ခံနေသော နှစ်ကောင်ကို ပြင်းပြင်းထန်ထန် မလှုပ်ရှား လိုက်ရ
မြေပြင်မှာသိပ်လိုက်သည်။

တတိယ အဖွဲ့ဖြစ်သည့် ဗဒူးဝါး နှင့် စောထူးသာတို့က ပိုပြီး
အဆင်ပြေသွားသည်။ ဇရပ်ပေါ်မှာ မူးပြီးအိပ်နေသည့် (၂)ကောင်
ခပ်သာသာလေးပဲ သိပ်လိုက်တော့သည်။ မိုးယံဦးတို့ ပွဲစဉ်က ပြီး
သွားပြီဖြစ်သောကြောင့် စောစူ၊ စံထူး၊ နဂါး၊ မောင်ဆူးနှင့်အံ့ထူး
(၅)ယောက်ကိုကယ်တင်နိုင်ခဲ့၏။

“ကဲမင်းတို့လွတ်ရာကျွတ်ရာကိုသွားကြတော့”

“ကိုအောင်ဘုကျွန်တော်တို့မှာသွားစရာမြေကမရှိတော့
ပြီးတော့ဒီကောင်တွေကိုဖြန်ပြီးချရင်တယ်”

ဗဒူးဝါးမှ (၅)ယောက်လုံးကို သေသေရာရာကြည့်လိုက်
ပြီးနောက်...

“မင်းတို့တကယ်ဆုံးဖြတ်ပြီးပြီလား”

“ပြီးပါပြီ ဗဒူးဝါး”

“မိုးယံဘယ်လိုသဘောရလဲ”

“ကျွန်တော်တို့အတွက် စိတ်ချရမယ်ဆိုရင် အင်အား တစ်
ပေါ့ဗျာ”

“မင်းတို့(၅)ယောက်လုံးငါတို့နဲ့လိုက်ခဲ့ကြတော့”

“တ.....တကယ်ပြောတာလားဗုဒ္ဓဝါး”

“ဒီစကားကမင်းတို့ကိုနောက်ရမယ့်စကားမဟုတ်ဘူး၊ ခုငါတို့
ကိစ္စတစ်ခုအတွက်ရွာထဲကို ဝင်ရမယ်၊ မင်းတို့ တစ်ခါတည်း လိုက် ခဲ့၊
သွားမယ့်ကိစ္စကရိက္ခာအတွက်ဆန်ဝယ်မလို့”

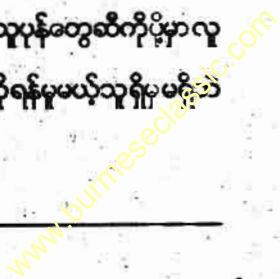
“ဟား..... ဒါဆိုရင် ဒီလိုလုပ်ပါလားဗုဒ္ဓဝါး”

“ဘာလဲစောဇူး”

“ဂျင်ဇူးဒါးတို့ဒီနေ့ဆန်နဲ့ရိက္ခာတစ်ချို့ကိုသူပုန်ကောင်တွေဆီ
တို့မှာ”

“ဟင်.....မင်းပြောတာသေချာလား”

“ကျောက်နီတောင်ကြားလမ်းကနေသူပုန်တွေဆီကိုပို့မှာလူ
အင်အားကသိပ်မများဘူးဒီလမ်းမှာကသူတို့ကိုရန်မှမယ့်သူရှိမှမရှိဘဲ
ဆက်သက်လောက်ပဲလူပါလာမှာ”

“မိုးယံရေ...ကြုံပြီးဟိုမှာစောင့်ကြရအောင်”

“သွားရမယ့်နေရာက သိပ်ပြီးဝေးလား”

“မဝေးဘူး ဒီကနေ တို့စခန်းကို ရေလမ်းကနေ သွားရင်
တယ်”

“ဒါဆိုသွားကြရအောင်”

စောရူးတို့က ရေပေါ်မှ ကနူးတပည့်များ၏လက်နက်များ
ကိုပါ ယူခဲ့ကြပြီး ကျောက်နီတောင်ကြားလမ်းဆီသို့ ထွက်လာခဲ့ကြ
တော့သည်။ ကျောက်နီတောင်ကြားလမ်းကိုရောက်တော့ညနေနေထိုင်
လုလု၊ ကျောက်တုံးကြီးများတွင်နေရာကိုယ်စီယူပြီးစောင့်နေကြသည်။

“ဝူး... ဝူး...”

“ဟား... ကားသံကြားတယ် ဒီကောင်တွေကားနဲ့လာကြတာပဲ”

“ဟုတ်တယ် ဂျင်ရူးဒါး စီးနေတဲ့ ဒေါ်ဂျစ်ကားနဲ့ လာကြ
သေချာတယ်ကိုမိုးယံ”

“မင်းတို့ ဘေးကနေ အသင့်စောင့်နေကြ၊ ငါကားကို
အောင်လုပ်ပစ်လိုက်မယ်၊ ကားရပ်တာနဲ့တစ်ခါတည်းဝင်စီး”

“စိတ်ချ”

မိုးယံဦး ကားလောနေသည့် လမ်းရှိ နေရာကောင်းတစ်ခု ရွေးချယ်ပြီး ပစ်ခတ်ရန် အသင့် စောင့်နေလိုက်သည်။ ဂျစ်ကားလေးမှာ ကုန်းမြင့်လေးပေါ်သို့ မောင်းတက်လာပြီး ..... မိုးယံဦး၏ ပစ်မှတ်ထဲကို ထိလာသည်နှင့်.....

“ဒိုင်...”

“ဂုန်း...”

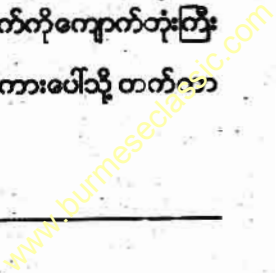
မိုးယံဦး ကားမောင်းလာသူကို ရှိန်ရွယ်ပြီးပစ်ချလိုက် သောကြောင့် ကားမှာ ဘေးကျောက်တုံးကြီးကို ဝင်ပြီးတိုက်သွားသည်။ ဘေးပေါ်မှ လွင့်စဉ်ကျသူများနှင့်ပါသွားသူများကို ဗဒူးဝါးတို့ အဖွဲ့က ခြိမ်းခြောက်ထားပြီး.....

“ခေါင်းငုံ့ပြီး လက်တွေ့ခေါင်းပေါ်တင်ထား”

“ခွေးမသားတွေ ခေါင်းမော့တာနဲ့ အသေပဲမှတ်”

“မသတ်ပါနဲ့ ဆရာတို့ရယ် မမော့ပါဘူး”

ဂျစ်ကားပေါ်တွင် ပါလာသူ (၄)ယောက်ကို ကျောက်တုံးကြီး ဘေးတွင် ကြိုးတုပ်ထားခဲ့ပြီး မိုးယံဦး ဒေါ်ဂျစ်ကားပေါ်သို့ တက်လာ ထားစက်ကို ကြည့်ပြီး နိုးလိုက်သည်။

“ဒေါက်... ဝူး”

“ရပြီ... ကားပေါ်တက်ကြတော့”

“ဟိုခွေးမသားတွေစိကလက်နက်တွေပါယူခဲ့ကြ”

ဒေါ်ဂျစ်ကားပေါ်သို့ အားလုံးတက်ပြီးသည်နှင့် မောင်းထွက်လာခဲ့ကြ
တော့သည်။

“ဗဒူးဝါး ကျုပ်ကလမ်းမသိဘူး”

“ဒီလမ်းအတိုင်းမောင်း ရှေ့နားကျရင် လမ်းခွဲတစ်ခုရှိတယ်

အဲဒီကျရင် ညာကိုမောင်းကွေ့လိုက်”

“အင်း...”

ဗဒူးဝါး ပြောသည့်အတိုင်း မောင်းခဲ့ရင်း ရောင်းရိုးတစ်ခုဆီသို့

ရောက်ခဲ့ကြသည်။

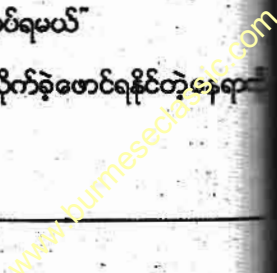
“စောထူးသာ”

“ပြောလေ ဗဒူးဝါး”

“ငါတို့ဖောင်တစ်ခုရအောင်လုပ်ရမယ်”

“ကိုစောထူးသာ ကျွန်တော်နဲ့ လိုက်ခဲ့ဖောင်ရနိုင်တဲ့ ဘုရား

တွေထားတယ်”

နဂါးမှ စောထူးသာကိုခေါ်ဆောင်သွားပြီး ရောင်းရိုးတစ်
ခုထွင်သစ်ဖောင်ကြီးတစ်ခုကိုတွေ့လိုက်ရသည်။

“ဘယ်သူဖောင်လဲနဂါး”

“သစ်ခုတ်ဝါးခုတ်တဲ့ကောင်တွေအသုံးပြုတဲ့ဖောင်”

ဖောင်ပေါ်သို့ တက်ပြီး ရှည်နှောင်ထားတဲ့ ကြီးတွေကို ဖြတ်
ရေစီးကြောင်းအတိုင်း မျှောလာခဲ့ကြသည်။

“ဟော.....ဖောင်ရပြီ”

ဖောင်ကိုကမ်းနားသို့ ရေစီးနှင့် တိုးကပ်ပြီး ဒေါ်ဂျွန်ကားထဲမှ
နှင့်ရိက္ခာတွေကိုဖောင်ပေါ်သို့ပြောင်းရွှေ့တင်ခဲ့ကြသည်။

“အတော်ပဲရေကျနဲ့မျှောပြီးထွက်မယ်ဟေ့.....”

ဖောင်ကြီးမှာကမ်းနံဘေးမှစတင်ပြီးမျှောလာခဲ့တော့သည်။

“ဗဒူးဝါး ကျုပ်တို့စခန်း ထိကိုတော့ ထမ်းပြီးတင်ရမှာပေါ့”

“တင်ရမယ် သိပ်ပြီးတော့ မဝေးပါဘူးနည်းနည်းတော့ အပင်
မျှောပဲဟေ့ ဒီဆန်အိတ်နဲ့ ရိက္ခာတွေက ငါတို့အင်အားစု အတွက်
လလောက်တော့ အေးအေးစေးစေးစားလို့ရပြီ”

“ဟိုကောင်ဂျင်ရူးဒါးကတော့မိုးမီးလောင်နေလောက်ပြီ”

၁၆၂ ရွှေဆင်

“သိပ်ပြီးသေရာတဲ့စကားပေါ့ကွာဒီကောင်တွေကိုရလိုနဲ့
ဆွဲပြီးတိုက်ခိုက်ရတာ သိပ်ကိုအရသာရှိတာ”

မိုးယံဦးကတော့ ဖောင်ကြီးပေါ်တင်ထားသော ဆန်အိတ်
တွေပေါ်မှာကျောစင်းပြီး လိုက်ပါလာခဲ့တော့သည်။

အခန်း(၈)

တိတ်ဆိတ်နေသော ညကလေးအောက်တွင် မီးပုံကလေး

အတော့ ဝိုင်းဖွဲ့ပြီး စကားပြောနေကြသည်။ ကောင်းကင်ယံထက်တွင်

အရောင်အပိုင်းအစလေးကတိုးထွက်လျက်...

“ဗဒူးဝါးရဲ့ရင်နာစရာ အကြောင်းလေးကို ပြောပြမယ်ဆို...”

“ပြောပြရမှာပေါ့ကွာ၊ ငါ့ဘဝမှာဘယ်လိုမှ မမေ့နိုင်တဲ့ အဖြစ်

အပျက်လေးတစ်ခုပေါ့”

ဗဒူးဝါး မျက်နှာပေါ်တွင် နာကျင်မှုလေးတစ်ခု ကပ်တွယ်သွား

“ဂျင်ဇူးဒါးဆိုတဲ့ကောင်ကြောင့် ငါ့ဇနီးနဲ့ ငါ့သမီးဟာ သေဆုံးခဲ့ရတယ်”

“ဟင်... သူက သတ်လိုက်တာလား”

“သူသတ်လိုက်တယ်ဆိုတာကို ခုထိတော့ တိတိကျကျ မသိရသေးပါဘူး။ ဒါပေမယ့် ငါ့စုံစမ်းရသလောက်က ဂျင်ဇူးဒါးနဲ့ ကနဲ လက်ချက်ဆိုတာတော့ သိထားတယ်”

“ဘယ်လိုလုပ်ပြီး သေဆုံးခဲ့တာလဲ ဗဒူးဝါး”

“ဒီလိုကွာ တစ်နေ့ ငါတော့ပစ်ထွက်တုန်း ငါ့ဇနီးနဲ့ သမီးဟာ မှီတွေ့ကိုတော့စပ်မှာ ခူးရင်း ကျန်ရစ်ခဲ့ကြတယ်လေ။ ငါတော့ထဲထဲ ဝင်ပြီး ဘာမှမကြာဘူး သေနတ်သံ ကြားတာနဲ့ ငါစိုးရိမ်ပြီး တောထဲထဲ ပြန်ထွက်လာတော့ ငါ့ဇနီးရော ငါ့သမီးပါ သေဆုံးနေတာကို တွေ့လိုက်တယ်။ သတ်သွားတဲ့ကောင်တွေတော့ မတွေ့လိုက်ရဘူး ငါ့သမီး အကျီတွေစုတ်ပြဲ ပြီး လက်ထဲမှာ ဓါးမြှောင်ကို ဆုပ်ကိုင်ထားတာထိ တွေ့ခဲ့ရတယ်။ ငါ့ဇနီးကတော့ ကျောပြင်မှာ သေနတ်မှန်ပြီး မှောက်လှုပ်နေ သေဆုံးနေတယ်”

“ဗဒူးဝါး ဘယ်လိုထင်ထားလဲ”

“ငါထင်တာကတော့ ဟိုရွေးမသားတွေ ငါ့သမီးကို မတောင်း
 တွဲချိကြီးစားတာ ငါ့သမီးက ခါးနဲ့ ထိုးလိုက်လို့ သတ်ပစ်လိုက် ဘာဖြစ်
 သေးငါ့နီးကတော့ သမီးအတွက် သေခွဲရတာပဲ ဖြစ်မယ်၊ ငါ့နောက်ပိုင်း
 ခုံစမ်းကြည့်တော့ ကနူးဗိုက်မှာ ခါးဒဏ်ရာရှိနေတာကို သိရတယ် ၊
 တိုယ့်ဘက်က ဒီထက်ခိုင်လုံတဲ့ သက်သေမရသေးလို့ စောင့်ကြည့်နေ
 ထား၊ ဒီကောင်တွေ လက်ချက်ဆိုတာတော့ သိနေတယ်၊ ရွာမှာ သေနတ်
 တိုင်နိုင်တာ ဒီကောင်တွေပဲ ရှိတာ၊ သူတို့မဖြစ်ရင် ဘယ်သူ ဖြစ်မလဲ...
 ဒီဒီကောင်တွေကို ရောင်းပြီး လုပ်ကြံခွဲပေမယ့် မအောင်မြင်ခဲ့ဘူး၊
 တော့မှ ငိုယံတို့နဲ့ ပေါင်းပြီး ရွေးမသားတွေကို အမှုန်ဖြစ်အောင် လုပ်
 ခစ်ရမယ်... တစ်သက်မကျေဘူး”

ဗဒူးဝါးအံကို ကြိတ်ပြီး ပြောနေလေသည်။

“ခုဆို ကျုပ်တို့မှာ အင်အားက (၁၀) ယောက်ဆို ပေမယ့်
 အရည်အချင်းရှိမယ် ဆိုရင် ဒီကောင်တွေကို စိန်ခေါ်လို့ရပါပြီ”

“တစ်ခုတော့ ပြောချင်တယ်”

“ဘာများလဲ အောင်ဘု”

“ကျွန်တော်တို့ အဖွဲ့မှာ ခေါင်းဆောင်ကောင်း လှယ် ယောက်

တော့လိုအပ်တယ်နော်”

“ဟုတ်တယ် ခေါင်းဆောင်တစ်ဦးကတော့ ရွေးချယ်ရမှာပဲ
ခေါင်းဆောင်ရှိမှ အဓိပ္ပါယ်ရှိမှာ”

မိုးယံဦးဘာမှမပြောဘဲ “သုန်” လှမ်းပြီးပေးသည့်ရေခွေးခွတ်
လေးကိုယူပြီးသောက်နေလိုက်သည်။

“မင်းတို့ခေါင်းဆောင်တစ်ဦးကိုရွေးကြလေ”

“ဗဒူးဝါးက ကျွန်တော်တို့ ထဲမှာအသက်ကြီးဆုံး ဆိုတော့
ခေါင်းဆောင်လုပ်ပါလား”

“ဟာ ..... ငါ့အရည်အချင်းက ခေါင်းဆောင်တစ်ယောက်ရဲ့
အရည်အချင်းမျိုးမရှိဘူး .... မင်းတို့အားလုံး သဘောတူမယ်ဆိုရင်
မိုးယံဦးကိုခေါင်းဆောင်တင်ချင်တယ်”

“သဘောတူတယ်ငါ့အဖို့.....”

“သဘောတူတယ်”

“ကိုမိုးယံဟာ ခေါင်းဆောင်ပီသတဲ့ လူတော်တစ်ယောက်
ဆိုတာကိုကောင်းကောင်းကြီးသဘောပေါက်တယ်”

“အားလုံးသဘောတူပြီဆိုရင် ဒီနေ့ကစပြီး မိုးယံဦးကိုခေါင်းဆောင်

အခြစ်တင်မြှောက်လိုက်ပြီ”

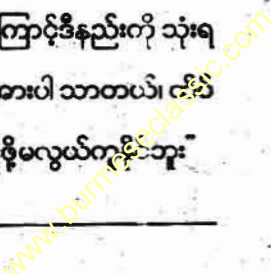
“ခွီး...ဖြောင်း...ဖြောင်း...ဖြောင်း”

မိုးယံဦးက ထိုင်နေရာမှ ထပြီး...

“ခုလို ခေါင်းဆောင်တစ်ဦးရဲ့ တာဝန်ကို ပေးတဲ့အတွက်
ထက်ယူပါတယ်။ ပေးအပ်တဲ့ခေါင်းဆောင်တာဝန်ကို ကျေပွန်အောင်
ဆောင်ရွက်ဖို့မယ်။ တစ်ခုတော့ပြောထားချင်တယ် ကျွန်တော်တို့(၃)
ဆောက်ဟာ ဒီနယ်မြေမှာ ခုလိုလက်နက်ကိုင်ပြီး တိုက်ခိုက်ဖို့လာခဲ့ကြ
သူတွေ မဟုတ်ပါဘူး။ အကြောင်းတစ်ခုနဲ့ လာကြတဲ့သူတွေပါ ....
အကြောင့် ဂျင်ရူးဒါး တို့ကို ဈေးနှုန်းပြီးတာနဲ့ ကျွန်တော်တို့ ဌာနေကို ပြန်
ကြွမှာပါ..... ဒါကိုတော့ ခွင့်ပြုကြပါ”

“ခွင့်ပြုပါတယ် မိုးယံ၊ ငါတို့ နယ်မြေမှာ ဂျင်ရူးဒါးနဲ့ ကနူးလို
ဆောင် မျိုးတွေ မရှိတော့ရင် အေးချမ်းသွားမှာပါ”

“သူတို့ကိုရင်ဆိုင်ဖို့အတွက် ပြောက်ကျားစနစ်နဲ့ တိုက်ခိုက်ပြီး
အမှည့်ရွှေ့တဲ့နည်းကို ကျင့်သုံးရမယ်... ဘာကြောင့် ဒီနည်းကို သုံးရ
ဆဲလဲ ဆိုရင် သူတို့က လက်နက်ရောလူအင်အားပါ သာတယ်။ ငါ့
တိုက်ဝင်ပြီး တိုက်ရင် ကိုယ့်ဘက်က အောင်နိုင်ဖို့ မလွယ်ကူဘူး”

“ကိုမိုးယံကောင်းသလိုစီစဉ်ပါ”

“ဟုတ်ပါတယ် ကိုမိုးယံ စီစဉ်တဲ့ အတိုင်းပဲ ကျွန်တော်တို့ လိုက်နာမှာပါ”

“ကိုအောင်ဘုနဲ့စောထူးသာ...မင်းတို့ရွာက အမာခံတွေနဲ့ ကသတင်းကိုတော့ရအောင်ယူကြရမယ်”

“ဒီတာဝန်ကိုစိတ်ချပြီးတော့နေပါကိုမိုးယံ”

“မိုးယံ... မိုးယံ”

“ဘာလဲ...ဒီ”

“ဟိုတောင်ခြေကိုကြည့်စမ်း...”

“ဟင်”

တောင်ခြေနှင့်ဝပ်လှမ်းလှမ်းတွင်မီးရောင်တဝင်းဝင်းကိုလှမ်း တွေ့လိုက်ကြရသည်။

“အောင်ဘု...ဘယ်လိုကောင်တွေဖြစ်နိုင်မလဲ”

“ဒီလမ်းကြောင်းက ဖြစ်နိုင်တာဆိုလို့ ဘိန်းမှောင်ခို ကောင် တွေနဲ့လက်နက်မှောင်ခိုကောင်တွေပဲဖြစ်ဖို့များတယ်”

“ဘိန်းမှောင်ခိုကောင်တွေတော့ စိတ်ဝင်စားဖရာ မရှိဘူး”

လက်နက်မှောင်ခိုသမားတွေဆိုရင်တော့ စိတ်ဝင်စားတယ်”

“တောင်အောက်ကို ဆင်းပြီး ကြည့်ကြမလား”

“ဒီ... မင်းနဲ့ စောရူးတို့(၃)ယောက် “သုန်” တို့နဲ့ နေခဲ့ ငါတို့ အောက်ကို ဆင်းပြီး ကြည့်မယ်”

“အေး...”

ညီညီဒီကို ထားခဲ့ပြီး တောင်အောက်သို့ ဆင်းခဲ့ကြတော့ သည်။ မိုးယံဦးတို့ စခန်းချထားသော တောင်ခြေနှင့် တစ်ဖက်တော ထမ်းတွင် မြင်းတွေကို ဆွဲပြီး သွားနေသော လူများကို တွေ့လိုက်ရသည်။

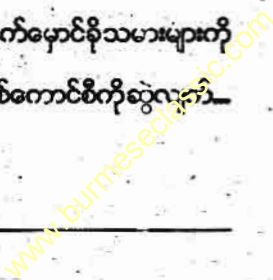
“ကိုမိုးယံ... မြင်းတွေပေါ်မှာ တင်ထားတာ သေတ္တာတွေနဲ့ ထူတယ်”

“ဖြစ်နိုင်တယ်အောင်ဘု”

“ဒါဆိုရင် သေချာသွားပြီ လက်နက်မှောင်ခို အုပ်စုတွေပဲ ဖြစ်မယ်”

မိုးယံဦးလရောင်အလင်းနှင့် လက်နက်မှောင်ခိုသမားများကို ခုတ်ကြည့်တော့... အားလုံး(၇)ဦး မြင်းတစ်ကောင်စီကို ဆွဲလျက်...

“နားကြမယ်ဟေ့...”

ရှေ့ဆုံးမှ မြင်းကို ဆွဲလာသူက အသံပြုလိုက်သည်နှင့် နောက်
မှလိုက်ပါလာကြသူများမှာ မြင်းတွေကို သစ်ပင်များတွင် ရှည်ပြီး ခြေပစ်
လက်ပစ်နားကြလေသည်။

“ဒီကောင်တွေ ခရီးပန်းလာတဲ့ပုံပဲ”

“ဟုတ်တယ် ကိုမိုးယံ”

သစ်ပင်ခြေရင်းတွင် တစ်ယောက်တကွဲစီ နားနေခြင်းကြောင့်
မိုးယံဦးတို့ လူစုခွဲပြီး သစ်ပင်ခြေရင်းနားတိုးကပ်ကာ ....

“ဂျောက်”

“ဟာ”

“တစ်ယောက်မှ မလှုပ်နဲ့ မင်းတို့အသက်တွေကို နပြောတယ်
ဆိုရင် သေနတ်တွေ ဘေးချပြီး နောက်ကြောင်းကို ပြန်ပြီး လှည့်ဖို့ သာ
ပြင်ကြ”

“ကျွန်ုပ်..... ကျွန်ုပ်တို့ကို မသတ်ပါနဲ့ ဆရာတို့ရယ်..... ကျွန်တော်
တို့က သယ်ယူရေးသမားတွေပါ”

“မင်းတို့ကို ရန်မမူဘူး..... အန္တရာယ်မရှိဘူး..... ကိုယ့်လူလည်း
အတိုင်းသာ ပြန်ကြ”

“ဟုတ်...ဟုတ်ကဲ့”

လက်နက်မှောင်ခိုကူးနေသူများထံတွင် အငှားလုပ်ကိုင်
ဩရသော သယ်ယူရေးသမားများမှာ သူတို့ နောက်ကြောင်းခရီးကို
ခပ်သွက်သွက်ပဲ့ထွက်သွားကြတော့သည်။

မိုးယံ ဓါတ်မီးရောင်နှင့် သေတ္တာတွေကို ဖွင့်ပြီးကြည့်တော့
သေနတ်တွေက အနည်းငယ်သာပါပြီးလက်ပစ်ဌာနနှင့်မိုင်းများ၊ ကျည်ဆံ
များကိုများပြားစွာတွေ့လိုက်ရသည်။

“ငါတို့အတွက်အဆင်ပြေတဲ့ပစ္စည်းတွေပဲ”

“ဒီထက်အဆင်ပြေတာ မြင်းတွေကိုရလိုက်တာပဲ”

“ဟုတ်တယ်ဟေ့”

“တောင်ခြေမှာ မြင်းတွေကိုထားခဲ့ပြီး ခဲယမ်းသေတ္တာတွေကို
အပေါ်ကိုသယ်ကြဟေ့”

မြင်းတွေကို ကိုယ်စီ ဆွဲခဲ့ကြပြီး တောင်ခြေတွင်မြင်းတွေကို
ထားကာမိုးယံဦးတို့ရရှိလိုက်သော လက်နက်၊ ခဲယမ်း၊ မီးကျောက်များ
တို့သယ်ယူကြတော့သည်။

“မိုးယံသေနတ်သံတောင်မကြားလိုက်ရပါလား”

“ငါတို့တွေ့တဲ့ကောင်တွေက ကြားခံသယ်ယူရေးသမားတွေ ဆိုတော့ ခပ်လွယ်လွယ်ကလေးနဲ့ ရလိုက်တာပေါ့ကွာ၊ သုန်ရော အိပ် ပြီးလား”

“မအိပ်သေးပါဘူး... မင်းတို့ အတွက်အိပ်ရာ ခင်းကျင်းဖေ နေတယ်”

တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး အခက်အခဲ အန္တရာယ်များကို ဖြတ်ကျော် လာခဲ့ကြသူတွေဖြစ်ခဲ့သဖြင့် တစ်ဦးပေါ်တစ်ဦးထားရှိသော သံယောဇဉ် မှာ တခြားသံယောဇဉ်များနှင့် မတူဘဲ သံမဏိကြိုးတွေလို ခိုင်မာ နေ လေသည်။

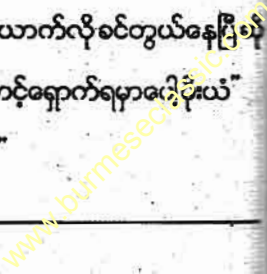
“ဒီ”

“မင်းဘာပြောချင်လဲပြောလေ”

“ငါတို့ရဲ့ခရီးစဉ်ဆုံးသွားရင်မင်း“သုန်” အတွက်ဘယ်လိုစဉ်း စားထားလဲ”

“သုန်ဟာ ငါတို့ညီမလေးတစ်ယောက်လို ခင်တွယ်နေပြီဆို တော့ ငါတို့အသက်ရှင်နေသရွေ့သူ့ကိုစောင့်ရှောက်ရမှာပေါ့ဦး”

“မင်းကိုငါတစ်ခုပြောချင်တယ်”

“ပြောလေ...”

“ငါတို့ရလုပ်နေတဲ့အလုပ်တွေက အသက်နဲ့ရင်းပြီးလုပ်ကိုင်
နေကြရတာ ဆိုတော့ မင်းနဲ့ငါဟာ သုန်အတွက် အသက်ရှင်ဖို့တော့
မိတယ်”

“ဟုတ်တယ်မိုးယံ... ငါလည်းဒါကိုတွေ့မိတယ်၊ ငါ့ထက်မင်း
က သုန် ဘဝကိုပိုပြီးစောင့်ရှောက်နိုင် မှာဆိုတော့ မင်းအသက်ရှင်ဖို့က
အရေးကြီးတယ်”

“ဒီ... ငါက မင်းတို့ရဲ့ခေါင်းစောင်လုပ်နေတာလေ၊ မင်းတို့
ဆုံးပြီး ငါမကျဆုံးရင် ငါဟာ ဘာမှ အဓိပ္ပါယ်မရှိတဲ့ ခေါင်းစောင်ပဲ
မိမယ်၊ ဒီနေ့ကစပြီးမင်းဟာ “သုန်” အတွက်အသက်ရှင်ပြီး ကျန်ရစ်ခဲ့
အယ့်သူဖြစ်ရမယ်...ဒီ”

သုန်တို့နေ့လည်စာစားပြီး ဂူကြီးအပြင်ဘက်တွင် ထိုင်နေစဉ် အောင်ဘုနှင့်စောထူးသာ မြင်းကိုယ်စီနှင့် ပြန်ရောက်လာပြီး မြင်းတွေကို တောင်အောက်မှာထားရစ်ကာ တောင်ပေါ်သို့တက်လာခဲ့ကြသည်။

“ကိုမိုးယံ”

“လာဟေ့... အောင်ဘုနှင့်စောထူးသာ ဘာတွေသတင်းထူးကံ”

“သတင်းထူးတာတော့ ဟိုကောင်ကနူး ဒီနေ့ည သူမဂ်လာ”

ပြုလုပ်မယ်”

“ဒီကောင်မှာ မိန်းမရှိတယ် မဟုတ်လား”

“ခွေးမသားက ခုလိုပဲ သူသဘောကျတဲ့ မိန်းမကောင်းဆိုတာ”

ဖော်က ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် အတင်းအမွှေးလက်ထပ်ယူကတည်း။ ခုကောင်

အေးက သူ့မှာချစ်သူရှိတာကို သိလျက်နဲ့ သက်သက်အနိုင်ကျင့် ပြီး
သူ့အား နောက်သတင်းကိုစောထူးသာ...မင်းပြောပြလိုက်”

“နောင်သတင်းတစ်ခုက ဂျင်ရူးဒါးတို့ မြန်မာပြည်ထဲကို ဘိန်း
တွေ စက်လှေကြီးတွေနဲ့ သွင်းဖို့ လုပ်နေကြပြီ။ ဒီညလောက် သွင်းနိုင်
မယ်”

မိုးယံဦး...အောင်ဘုနှင့်စောထူးသာတို့စကားကို သေချာစွာ
ထဲစားပြီးနေစဉ်...

“မိုးယံ မင်းဘာလုပ်ဖို့ စဉ်းစားမိလဲ”

“နှစ်ပွဲလုံးကို ဒီညနဲ့မယ်”

“သိပ်ကောင်းတာပေါ့... မြင်းတွေက အဆင်သင့် ဆိုတော့

သူ့ရတာ ခရီးမကြန့်ကြာတော့ဘူး”

“အားလုံးပြင်ဆင်စရာ ရှိတာ ပြင်ဆင်ကြတော့၊ မိုင်းတွေကို

ဆယ်နဲ့ ထည့်ယူလာခဲ့ကြ”

“မိုးယံ”

“မင်းနေခဲ့ပါ... ဒီရာ ငါတို့စခန်းကြီးကို ကာကွယ်ဖို့တာဝန်က

အခုကြီးတယ်”

ညီညီဒီ...မိုးယံဦး စကားကို ဘာမှ ဆက်ပြီးမပြောပေမယ့်
မိုးယံဦးဘာကြောင့် သူ့ကိုထားခဲ့ ရသလဲဆိုတာ ကို သဘောပေါက်
သည်။ “သုန့်” အတွက်အသက် ရှင်ဖို့ သူ့ကိုထားခဲ့ ခြင်းပင်မဟုတ်
လား...

မိုးယံဦးတို့မြင်းကိုယ်စီနှင့်ထွက်လာခဲ့ကြတော့သည်။ ရှေ့ဆုံး
တွင် လမ်းကြောင်းကျွမ်းကျင်သော အောင်ဘုနှင့် ဗဒူးဝါး တို့သွားပြီး
နောက်တွင်မိုးယံဦးတို့လိုက်ပါလာခဲ့ကြသည်။ မိုးယံဦးဖမ်းဆီးခဲ့သော
မြင်းရိုင်းကြီးမှာ မိုးယံဦး အတွက်အကောင်းဆုံး မြင်းကြီးတစ်ကောင်
ဖြစ်နေလေပြီ။

“ခွပ်...ခွပ်...ခွပ်”

တောလမ်းသွယ်ဆီမှ မြင်းရွာသံတွေက ပဲ့တင်ရိုက်ပြီး ထွက်
နေဆဲ... မိုးယံဦးတို့အင်အားစု လမ်းတွင်မနားဘဲ ဒုန်းစိုင်းပြီး လာခဲ့ကြ
သောကြောင့် ရွာစပ်နားသို့ မှောင်စပျိုးလောက်တွင် ရောက်ခဲ့ကြ၏။

“ဟိုမှာ ထိန်ထိန်လင်းနေတဲ့ အိမ်က ကနူးမင်လာပွဲ လုပ်ဖို့
အိမ်ဖြစ်မယ်”

“သိပ်ပြီး သေရာတာပေါ့”

မိုးယံဦးတစ်ချက်စဉ်းစားလိုက်ပြီး....

“အုပ်စု (၂) စုခွဲပြီး လှုပ်ရှားမယ်၊ အောင်ဘုမင်းဦးဆောင်ပြီး မြစ်ဆိပ်က စက်လှေကြီးတွေ ဆီကိုသွားပြီး ဖျက်ဆီးလို့ဖြစ်မလား”

“သိပ်ဖြစ်တာပေါ့ ဒီကောင်တွေခုမင်္ဂလာဆောင်မှာ မူးရှူးနေလောက်ပြီ...ဟိုမှာရှိရင် လေးငါးယောက်ပဲရှိမယ်”

“ဒါဆိုလမ်းခွဲမယ်ပြီးရင် ဒီမှာပဲ ပြန်ဆိုကြမယ်”

“အင်း”

အောင်ဘုတို့ အုပ်စု မြစ်ဆိပ်ဘက်ကို ထွက်သွားသည်နှင့် မိုးယံဦးတို့ (၄) ယောက် မြင်းစက်ကြီးတွေကို ကျစ်ကျစ်ပါအောင် ဆုပ်တိုင်လိုက်ပြီး လက်တစ်ဖက်တွင် မီးခိုးပုံးတွေကို ကိုင်ဆောင်ကာ...

“တစ်ရှိန်ထိုး ပြေးဝင်ပြီး ပုံးတွေကို ပစ်မယ်... ပြီးတာနဲ့ နေရာကောင်းကနေရှင်းမယ် ကဲ သွားမယ်...လား”

“ခွပ်...ခွပ်...ခွပ်...ခွပ်”

မိုးယံဦးတို့ ရွာထဲသို့ မြင်းတွေကို ဒုန်းစိုင်းပြီး ဝင်ခဲ့ကြတော့သည်။ ကနူးတို့ အဖွဲ့တွေ မထင်မှတ်ဘဲ မြင်းရွာသံတွေကို ကြားလိုက်ရပြီး အံ့အားသင့် ရှိန်တွင် မိုးယံဦးတို့ မီးခိုးပုံးများကို မင်္ဂလာပြီဟု နားထဲသို့

၁၇၈ ဧည့်သည်

ပစ်သွင်းလိုက်ကြသည်။

“ဝုန်း... ဝုန်း... ဝုန်း”

မီးခိုးပုံများပေါက်ကွဲသံနှင့်အတူ မီးခိုးလုံးကြီးတွေကလွှမ်းမိုး
သွားပြီး ဘာကိုမှ မမြင်ရတော့ပေ။

“ဒိုင်း... ဒိုင်း... ဒိုင်း”

ကနူး၏ ကောင်များမှာ အမှောင်ထဲတွင် စိတ်ထင်ရာကို ပစ်
ခတ်နေခြင်းကြောင့်...

“ရွေးမသားတွေရမ်းပြီး ပစ်မနေနဲ့ ငါတို့ကိုထိမယ်ကွ”

ကနူးအသံနက်ကြီးဖြင့် လှမ်းပြီး အော်လိုက်တော့မှ သေနတ်
သံရပ်သွားတော့သည်။ ထိုအချိန် တွင်မိုးယံဦး တို့(၄)ယောက်ထ
ကနူးလူတွေကို ပစ်ခတ်ရန် အသံစောင့်နေကြသည်။

“ဟူ... မွန်းလိုက်တာ”

မီးခိုးလုံးတွေကြားမှ ထွက်လာသူများကို တစ်ယောက်စီ
ပစ်ခတ်လိုက်ကြသည်။

“ဒိုင်း... အား... ဒိုင်း... အီး”

“ဟင်... ဟာ”

ကနူးအပါအဝင် ကျန်လူတွေအားလုံး အံ့အားသင့်စွာဖြင့်
ကြည့်နေချိန်တွင်...

“ခိုင်း... အား”

မိုးယံဦးပစ်လိုက်သူက ကနူးကို ဖြစ်ပေမယ့် ကနူးတပည့်တစ်
ယောက်က ရှေ့ကနေ ကာပေးသလို ဖြစ်သွားသောကြောင့် ကနူး
သေနတ်ကျည်ဆံဘေးမှ လွတ်မြောက်သွားသည်။

“ဝိုး... ဝိုး”

“ဟင်”

“မိုးယံ... ကုလားပုလိပ်ကားကွ မောင်းဝင်လာနေပြီ”

“မြင်းပေါ်တက်ပြီး ဆုတ်မယ်”

မိုးယံဦး တို့ မြင်းပေါ်သို့ ပြန်တက်ခဲ့ ပြီး ရွာနောက်ဘက်စီမံ
အောက်ထွက်ခဲ့ကြတော့သည်။

“ဝုန်း...”

မြစ်ကမ်းနံဘေးက ပေါက်ကွဲသံ ခပ်သဲ့သဲ့ကို ဟိုကြားလိုက်ရ
တော့သည်။

“အောင်ဘုတို့လက်ချက်ဖြစ်ရမယ်”

“အောင်မြင်ပါစေလို့ဆုတောင်းရမှာပဲ”

“ဟိုမှာလာနေကြပြီ”

“ခွပ်...ခွပ်...ခွပ်”

အောင်ဘုတို့ အဖွဲ့နှင့် ပြန်ဆုံကြပြီး နောက်ကြောင်းကို ပြန်

ဆုတ်ခွဲကြတော့သည်။

“ဟား...ဟား...ဟား...”

စောထူးသာအားပါးတရရယ်မောပြီး...

“တကယ်အရသာရှိတဲ့ပွဲပဲဟေ့...”

အခန်း(၉)

သုန်နှင့် ကျန်သူများမှာ မိုးယံတို့ ရင်ဆိုင်ခဲ့ရသော အဖြစ်
ထုတ်လေးကိုနားထောင်နေကြသည်။ အချိန်က အနောက်ဘက်စီမှ
အခန်းကြီးက တောင်တန်းကြီးကွယ်လှလှ—

“ကိုမိုးရယ် ဟိုကောင်က နူးမသာပေါ်ရမှာ... ဟဲ့”

“ဒီကောင် ကံကောင်းတာ ငါလည်း သေချာပေါက်ဆိုပြီး
စိလိုက်တာပဲ... သေချင်တဲ့ကောင်က အမှတ်မထင် ရောက်လာခဲ့တာ

“ဒီပွဲကတော့ ဂျင်ဇူးဒါးရော၊ ကနူးတို့ ညီအစ်ကိုတွေရော

တော်တော်ကိုခံစားရမှာတော့သေချာတယ်၊ ကျွန်တော်နဲ့စောထူးသ
ကစက်လှေ (၂) စီးကိုပိုင်ပိုင်နိုင်နိုင်မိုင်းတွေထောင်ပေးခဲ့တာ...”

“ကြားရတဲ့ အသံကြီးက အားရစရာကြီးဟေ့”

မိုးယံဦးတို့ အောင်ပွဲခံခဲ့သော အကြောင်းလေးတွေကို ပြော
ပြောင်းပြောရင်း ကျေနပ်မှုပီတိလေးတွေလွှမ်းလျက်...

“ဟင်...”

“ဘာဖြစ်တာလဲ .... ဗဒူးဝါး”

ဗဒူးဝါး အနောက်ဘက်တောင်တန်းကြီးပေါ်က တိမ်တိုက်
တွေကိုလက်ညှိုးထိုးပြကာ...

“ဒီတိမ်တွေလာပြီဆိုရင် မိုးသေချာပေါက်ရွာပြီ”

“ဟင်”

“လူတွေက ဂုထဲမှာနေလို့ ကိစ္စမရှိဘူး တောင်ခြေက မြင်
အတွက် ဒီမိုးနဲ့ဆို မလွယ်ဘူး”

“ဒီမိုးက တစ်ခါရွာရင် သုံးရက်လောက် ဆက်တိုက်ရွာတာ

ဆို ဟုတ်လား”

“သိပ်ပြီး ဟုတ်တာပေါ့စောထူးသာရယ်”

“မြင်းတွေကိုရေထဲမှာပစ်ထားလို့ကောင်းပါ့မလား”

“မကောင်းဘူးမိုးလုံတဲ့နေရာမှာထားစေချင်တယ်... ဟုတ်ပြီ
ရေတံခွန်နောက်က ဂူကြီးထဲကို ဆွဲပြီး သွင်းထားရင်ကောင်းမယ်”

“ဗဒူးဝါး ကောင်းမယ်ဆိုရင် ခုတစ်ခါတည်း သွားပြီး လုပ် ကြ
မယ်”

“အေး”

မိုးယံဦးဆင်းမည်အပြု...

“မင်းနေခဲ့ပါကွာ ငါဆင်းပြီး လုပ်လိုက်ပါ့မယ်”

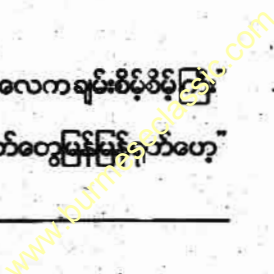
မိုးယံဦး ဘာမှမပြောတော့ဘဲ ညီညီဒီကို ပြုံးပြပြီး နေရစ်ခဲ့
တော့သည်။ ညီညီဒီတို့တောင်ခြေကို ဆင်းသွားပြီး သိပ်မကြာ မိုးစက်
ဘလေးတွေကပ်ပါလာတဲ့ လေကြမ်းကလေးက စတင်ပြီး တိုက် ခတ်
နေလေပြီ။

“သုန်”

“ရှင်”

“ဂူထဲကို ပြန်ဝင်ကြတော့ ခုတိုက်တဲ့ လေက ရမ်းစိမ့်စိမ့်ကြီး”

“ဟုတ်တယ်နော်... မြလေးရေ အဝတ်တွေ ပြန်ပြန် ချွတ်ဟေ့”

“အေး အေး...”

မိုးယံဦးတို့တတွေ ဂူထဲကို ရောက်သည်နှင့် မိုးစက်ပေါက် ကြီးတွေစတင်ပြီး ကျရောက်လေသည်။

“ဒီတို့တော့... မိုးမိပါပြီ”

“တကယ်ကို အေးစိမ့်တဲ့ မိုးပဲနော်”

“စောရူး”

“ဗျာ... ကိုမိုးယံ”

“ဂူထဲမှာ မီးဖို ခပ်ကြီးကြီးလုပ်ကွာ ... တောင်ခြေကလူတွေ ပြန်ရောက်ရင် ခပ်နွေးနွေးလေးဖြစ်သွားအောင်”

သုန်နှင့် မြလေးတို့က ရေခဲနွေးတွေကို အဆင်သင့်သောက်ဖို့ အတွက် ပြင်ဆင်ထားလေသည်။

“ဝေါ... ဝန်း”

“ဟင်”

“ဟယ်”

လေရောမိုးပါ သည်းထန်စွာ ရွာသွန်းနေလေတော့သည်။

“သုန်” ညီညီဒီနှင့်တောင်ခြေကို ဆင်းသွားသူများအတွက် မိုးရိမ်မှုလေး

တွေဖြစ်ပြီး ဂူအပြင်သို့ မျှော်နေမိသည်။

“မြန်မြန်လာကြဟေ့ ..... ဒီမိုးရေက ကြာကြာအထိခံလို့ မရ

ဘူး”

ဗဒူးဝါးတစ်ယောက်အော်ဟစ်ပြီး ဂူထဲသို့ဝင်လာခဲ့သည်။

“ဒီ... အဝတ်အစားတွေ အမြန်လဲလိုက်”

“ဟီး.....ဟီး”

ညီညီဒီတစ်ယောက်ရမ်းသဖြင့် တုန်ယင်နေလေပြီ။ “သုန်”

အဲဒီအဝတ်အစားတွေကို ယူပေးလိုက်ရသည်။

“မြန်မြန်ဝတ်ပြီး ရေခွေးလေးသောက်လိုက်နော်”

“အင်း”

ညီညီဒီခေါင်းကိုသာ ညိတ်လိုက်ပေမဲ့ တစ်ကိုယ်လုံးမှာ တုန်

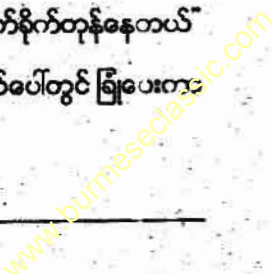
နေတာက ပြယ်မသွားပေ။

“ဒီတော့ဗျား ပြီထင်တယ်”

“ဟုတ်တယ်ဗျာ ..... တစ်ကိုယ်လုံးကို ခိုက်ခိုက်တုန်နေတယ်”

သုန် စောင်တစ်ထပ်ကို ညီညီဒီ ကိုယ်ပေါ်တွင် ခြုံပေးကာ

ဘေးတွင်ထိုင်စေလိုက်သည်။

“ရော့ ဒီ... ဒီဆေးခန်းကို သောက်လိုက် ပြီးတာနဲ့ အိ
တော့”

“ဟုတ်ကဲ့”

ဗဒူးဝါးပေးသော ဆေးခန်းကို ရေခဲခွေးနှင့် သောက်ပြီး
အိပ်ပိုပြင်လိုက်သည်။ “သုန်” က ခြေဆုံးခေါင်းဆုံးစောင်ကို ပြုပေးကာ
ဘေးတွင်ထိုင်နေပေးလိုက်သည်။

ညီညီဒီကတော့ အများရှိန်ကြောင့် ညည်းညူသံလေးထပ်
ထွက်နေလေတော့သည်။

သုန်တို့ အဖွဲ့တွေ အပြင်မှာ ရွာနေသောမိုးကြောင့် ဘယ်မှ
သွားနိုင်တော့ဘဲ ဂူကြီးထဲတွင် စောင်ကိုယ်စီနှင့် ကွေးနေကြသည်။

“သုန်”

“နင်ဘာပြောမလို့လဲ ဒီ”

“ငါ့ကို ခုလို ပြုစုပေးတာကို ကျေးဇူးတင်ပါစာယ်ဟာ”

“ဒီနင်အဲ့လို စကားတွေ ပြောမနေနဲ့၊ နင်နဲ့ ငါက မောင်နှမတွေ

တစ်တွေယောက်ဖြစ်ရင် တစ်ယောက်က ရုလိုပဲ ပြုစုပေးရမှာပေါ့
နောက်ဒီစကားမျိုးဘယ်တော့မှမပြောနဲ့”

“ဟုတ်ကဲ့ပါခင်ဗျာ ဒါနဲ့မိုးယံတစ်ယောက်ရော”

“ဗဒူးဝါးနဲ့တောင်အောက်ကိုဇကုဆင်းသွားတယ်”

“မိုးရေထဲဟာ တော်ကြာ ငါ့လိုဈေးနည်းမယ်”

“မဈေးနိုင်ပါဘူး ဘာလို့လဲဆိုတော့ နင်ကလပ်နုနုလေးလေ”

“သုန်ရေ.....နင်ပြောသလိုပါပဲဟာ ငါ့ဘဝတစ်သက်တာ

နေထိုင်ခဲ့ရတဲ့ ဘဝဟာ လူပျော့ လူညံ့ တစ်ယောက်လို ဖြစ်လို့လေ...
ဒီဒဏ်တွေကို နောက်ဆိုရင် ငါ ခံနိုင်ရည်ရှိအောင်လုပ်ရမယ်... ဒါ
ဟောဒီကညီမလေးကို ကာကွယ်ပေးနိုင်မှာပေါ့”

“သုန်” ကြားလိုက်သော စကားလေးကြောင့်ရင်မှာ ပိတ်လို့

ကလေးတွေထသွားတော့သည်။

“ဒီရယ် ငါတို့ဘဝတွေရဲ့ ခရီးအဆုံးကို အတူမခွဲဘဲ သွား

တယ်သိလား”

“ငါတို့ရင်ထဲမှာလည်း ဒီလိုစန္ဒာတွေနဲ့ပါဟာ..... ငါတို့

နေတာဟာ သာမန်ကိစ္စလေးတစ်ခုမဟုတ်တော့ဘူး ဥပဒေမဲ့ရိုင်း

နေတဲ့သူတွေကိုတိုက်ခိုက်နေတဲ့အဖွဲ့ကလေးဖြစ်နေပြီ”

“ဟုတ်တယ်နော် ... ဂျင်ရှူးဒါးတို့လို ကနူးတို့လို လူတွေရဲ့ အောက်မှာနေနေရတဲ့လူတွေအတွက်ငါတို့ကောင်တွေကကိုယ်ကျိုး ခွဲဝင်ပြီးလုပ်နေရတာ၊ ငါတို့တွက်လာခဲ့တဲ့ရည်ရွယ်ချက်တွေကတစ်မျိုး ခုလုပ်ဆောင်နေရတဲ့အလုပ်တွေကတစ်မျိုးဖြစ်နေပြီနော်၊ ဂုဏ်ယူဖို့ တော့ကောင်းပါတယ်”

“မိုးယံဟာ တကယ်လေးစားဖို့ကောင်းတဲ့ အစ်ကို တစ် ယောက်ပါဟာ၊ သူဟာအရည်အချင်းပြည့်ဝတဲ့ ယောက်ျားတစ် ယောက်ဆိုတာကို ကောင်းကောင်းသဘောပေါက်ခဲ့ပြီ”

“ငါတို့အစ်ကိုရက်ကောင်းတာပေါ့”

“ဟေ့... မောင်နှမနှစ်ယောက်ဘာတွေတွတ်တိုးနေတာလဲ”

“မိုး... အဝတ်အစားတွေလဲဦးလေ”

သုန်ကမျက်နှာသုတ်ပဝါလေးကိုယူပေးလိုက်သည်။ ညီညီမိ

မိ...တွင် မိုးယံဦးဝင်ပြီးထိုင်ကာ...

“ဒီသက်သာရဲ့လား”

“ကောင်းကောင်းကြီးကိုလန်းသွားပါပြီ”

“မိုးကတော့ တဖြည်းဖြည်းစဲသွားပါပြီ မနက်ဖြန် လောက်ဆို အပြင်ကို ထွက်လို့ရပြီ”

“မိုးတို့ဘာတွေစိစဉ်ထားသေးလဲ”

“အခုပွဲက စပ်ကြမ်းကြမ်း နွဲ့ရမယ့် ပွဲပဲ ဆုန်ရေ”

“ဟင်..... ဘယ်လိုပွဲလဲ”

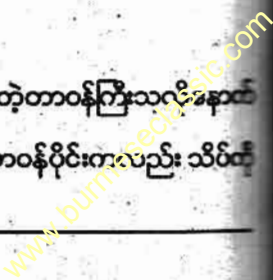
“ဂျင်ရှူးဒီးတို့နဲ့ ပတ်သက်တဲ့ သူပုန်တစ်ဖွဲ့ကို ကြားကနေ ဖြတ်ပြီး တိုက်ရမယ့် ပွဲတစ်ခု၊ ဒီသူပုန်အဖွဲ့က အနောက်ဘက်ရွာက လူငယ်တွေကို ဝင်ပြီး ဖမ်းမယ်၊ ပြီးရင် မိန်းကလေးတွေကို တစ်ဖက်နိုင်ငံတို့ ရောင်းစားဖို့ ဝင်ဖမ်းကြမှာကို သတင်းခိုင်ခိုင်လုံလုံ ရခဲ့ပြီ၊ သူတို့လာမယ့် လမ်းကြောင်းကို ကြားကနေ ငါတို့က ဖြတ်ပြီး တိုက်ကြရမှာ”

“အင်အားကောင်းမှာပေါ့ မိုးယံ”

“ရွာကို ဝင်ပြီး စီးကြမှာဆိုတော့ အင်အားတော့ ကောင်းမှာပဲ ကိုယ့်ဘက်က ပီပီရီရီ သေသေ သပ်သပ် လုပ်ဆောင်ရမှာပေါ့”

“ငါလိုက်ချင်တယ် မိုးယံ”

“ငါတို့အတွက် ရှေ့ထွက်ပြီး တိုက်တဲ့ တာဝန်ကြီး သလို့ နောင်တန်းကနေ စခန်းကို ကာကွယ်ပေးတဲ့ တာဝန်ပိုင်းက သည်း သိပ်တို့

အရေးကြီးတယ်၊ မင်းနောက်တန်းကို လုံခြုံအောင်ကာကွယ်ပါဒီရာ...”

“ကိုမိုးယံ... ကိုမိုးယံ”

“ဘာဖြစ်တာလဲ မောင်ဆူး”

“ကျွန်... ကျွန်တော်တို့ ဂူသက်ကို မျောက်အုပ်ကြီး တက်လာ

တယ်”

“ဘာ”

“ဟင်”

ဗဒူးဝါး ဂူဝစ်သို့ ထွက်ပြီး အခြေအနေကို အကဲခတ်လိုက်

ဘာအစါ...

“မိုးယံရေသေနတ်တွေ ပြင်ကြတော့”

ဂူထဲမှာရှိကြသော အဖွဲ့သားအားလုံး သေနတ်ကို ယံစီဆွဲပြီး

သို့ထွက်ခဲ့ကြတော့သည်။

“အမေ့...”

သုန်မျက်လုံးတွေ ပင်မယုံနိုင်အောင် ဖြစ်သွားတော့သည်။

“ပစ်... ပစ်”

“ခိုင်း... ခိုင်း... ခိုင်း... ခိုင်း”

မိုးစက်များကြားတွင် သေနတ်သံတွေက ဆူညံပွက်လော
ရိုက်ခတ်သွားတော့သည်။ ကျည်ဆံတွေကြားမှာ မျောက်များ တစ်
ကောင်ပြီးတစ်ကောင် ကျဆုံးပေမယ့် ဝူပေါက်ဆီသို့ ဆက်ပြီး တက်လာ
ဆဲ ဖြစ်သည်။

“မိုးယံ”

“မြော... ဝဒူးဝါး”

“ဒီအတိုင်း ဆက်ပြီး ဖြစ်နေရင် ကျည်ဆံသာ ကုန်သွားမယ်”

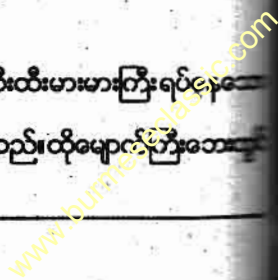
“လက်ပစ်ဗုံး သုံးမလား”

“ဟာ စောထူးသာ မလုပ်နဲ့ လက်ပစ်ဗုံး ပေါက်ကွဲမှု အရှိန်
ငါတို့ ဝူကြီးကို ရိုက်ခတ်သွားမယ် မလုပ်လိုက်ကြနဲ့”

မိုးယံဦး ဘာလုပ်ရမလဲဆိုတာ သေသေချာချာ စဉ်းစားပြီး
တရိပ်ရိပ် တက်လာသော မျောက်အုပ်ကြီးကို သေချာစွာ ကြည့်လိုက်
တော့...

“ဟုတ်ပြီ”

မျောက်အုပ်၏ အလယ်တွင် ထီးထီးမားမားကြီး ရပ်နေ
မျောက်ကြီး တစ်ကောင်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။ ထိုမျောက်ကြီးဘေး

တခြားမျောက်များနှင့် မတူသောမျောက်(၃) ကောင်ကိုပါတွေ့လိုက်
သဖြင့်တစ်ကောင်ချင်းကိုချိန်ပြီးပစ်ချလိုက်တော့သည်။

“ဒိုင်း... ဂီး...”

ပထမဦးဆုံးအကောင်ကိုထိမှန်သွားပြီးရှေ့သို့တက်နေသော
မျောက်အုပ်ကြီးတစ်ခုသလိုဖြစ်သွားပေမယ့်ဆက်ပြီးတက်နေဆဲ...

“ဒိုင်း... ဒိုင်း...”

မိုးယံဦးသည်ထိသွားသော အကောင်၏ဘေးမှမျောက်(၂)
ကောင်ကိုပါ ဆက်တိုက် ပစ်ချလိုက်သဖြင့် ကျန်မျောက်များ အားလုံး
တောင်အောက်ကိုဆင်းပြေးကုန်တော့သည်။

“ဟူး... မိုးယံရေမင်းစိတ်ကူးကောင်းသွားလို့ဟေ့”

“ဟုတ်တယ် ကိုမိုးယံသာ စိတ်ကူးမကောင်းရင် ဒီမျောက်
အုပ်ကြီးကိုဘယ်လိုမှပစ်လိုက်မှာမဟုတ်တော့ဘူး”

“ကျုပ်လည်းအရဲစွန့်ပြီး ဆုံးဖြတ်ချက်ချလိုက်ရတာပဲ”

“မျောက်သားတော့တာကြီးစားရမယ်ဟေ့”

သုန်တို့အားလုံး စုမှ သက်ပြင်းချနိုင်တော့သည်။

အခန်း(၁၀)

မိုးယံဦးတို့သူပုန်အဖွဲ့ကိုတိုက်ခိုက်ရန်နေရာရွေးလိုက်သည့်
 နေရာမှာချောက်ကမ်းပါးကြီး (၂)ခုကိုဖြတ်ပြီးဆောက်ထားသောသံ
 တံတားကြီးတစ်ခုပင်... သံတံတားကြီး၏တစ်ဖက်တွင်နေရာယူထား
 ကြပေမယ့် မိုးယံဦး၊ အောင်ဘု နှင့် စောထူးသာတို့က တံတားကြီး
 အောက်တွင်ခိုင်းများကိုတပ်ဆင်နေလေသည်။

“ဝိုး...”

“ဟာ.....ကိုမိုးယံကားသံတွေကြားတယ်”

“ဒီကောင်တွေလာပြန်တုတ်တယ်မင်းတို့ဘက်ကပြန်ပြီလား”

“ပြီးသွားပြီ”

“ဒါဆိုပြန်ပြန်ပြန်ပြီးတက်ကြ”

တံတားအောက်မှအပေါ်သို့ပြန်တက်ခဲ့ကြကာတစ်ဖက်တွင်
နေရာယူလိုက်ကြသည်။အဝေးဆီမှဒုတိယကမ္ဘာစစ်သုံးကားကြီး(၂)
စီးနှင့်သူပုန်အဖွဲ့တွေအပြည့်ပါလာသည်ကိုတွေ့လိုက်ရသည်။

“အောင်ဘုသတိတော့ရှိဟေ့”

“ဟုတ်ကဲ့”

“ငါတို့ကဒီမိုင်းအားကိုးပြီးဒီကောင်တွေကိုတိုက်ခိုက်ရမှာ”

“စိတ်ချပါကိုမိုးယံ”

သူပုန်များ၏ ကား(၂)စီးမှာ တံတားကြီးကို စတင်ပြီးဖြတ်

တော်စဉ်...

“ဖောင်း.....”

“ဟာ”

ရှေ့မှာလာနေသောကားမှာဘီးပေါက်သွားပြီးပံတားကြီး

www.burmeseclassic.com

၁၉၆ စဉ်းစမ်း

အလယ်တွင်ရပ်တန့်သွားသည်။

“အောင်ဘု... မိုင်းလှော်ကို နှိပ်တော့ဟေ့”

“ရောက်... ရောက်”

“ဟင်”

“ဟာ”

မိုင်းမှာပေါက်ကွဲခြင်းမရှိသည်ကိုတွေ့လိုက်ရသည်။

“တစ်ခုခုလွတ်နေပြီ”

“ကျွန်တော်သွားမယ်”

“အောင်ဘု... သတိနဲ့သွား”

“ဟုတ်ကဲ့”

အောင်ဘု ကျောက်တုံးကြားမှ ဘေးသို့ ကပ်ပြီး ဆင်းကာ ခိုင်ကြီးများကို သေချာစွာ စစ်ဆေးရင်း တံတားအောက်ဆီသို့ ရောက်သွားတော့သည်။

“ဝိုး... ဝိုး”

“ဟင်”

သူပုန်တပ်ဖွဲ့၏ ကားများ ဘီးပြန်ပြီး တပ်လင်ပြီး ရှိမောင်

ထွက်လာခဲ့နေလေပြီ။ အောင်ဘုရင်ထံထွက်မလာသေးပေ။ မိုးယံဦးတို့
ဘာလုပ်ရမည်ကို စဉ်းစား၍ မရနိုင်အောင် ဖြစ်နေသည်။

“ကိုမိုးယံ”

နဂါးခေါ်သံကို မိုးယံဦး သဘောပေါက်သည်။ လက်ကိုသာ
တာပြပြီး သေနတ်ကို တင်းကျပ်စွာ ဆုပ်ကိုင်ထားသည်။

“ဟို.....ဟိုမှာ အောင်ဘု.....ဟာ.....သူတို့မြင်သွားပြီ”

“ဒိုင်း...အား”

အောင်ဘုကို လှမ်းပြီး မြင်လိုက်ပေမယ့် ထိုသူပုန်ကို မိုးယံဦး
ဘဦးအောင် ပစ်ချလိုက်သည်နှင့် သူပုန်တွေကားပေါ်မှ ဆင်းကာ
မိုးယံဦးတို့ကို ပစ်ခတ်တော့သည်။

“အောင်ဘု.....ဒီဘက်ကိုလာ”

အောင်ဘုကို လက်ဆွဲပြီး ဘေးသို့ ကပ်ထားလိုက်သည်။

“ကိုမိုးယံ ပြုတ်နေတာကို တပ်ပြီးသွားပြီ”

“စောထူးသာ...မိုင်းခလုလ်တွေကို ဖြုတ်လိုက်တော့”

“ဟုတ်”

“ဝုန်း.....ဝုန်း.....ဝုန်း”

ပေါက်ကွဲသံကြီးမှာ ကြောက်စမန်းလီလီ ထွက်ပေါ်လာပြီး တံတားကြီးပေါ်မှ သူပုန်များမှာ အတုံးအရုံးကျကုန်တော့သည်။

“ပစ်...”

မိုးယံဦးတို့ဘက်မှ တစ်ဖက်တွင်အားနည်းနေ ရှိန်၌ထက် တိုက်ပစ်ခတ် ထိုက်ခိုက်သောကြောင့်သူပုန်တပ်ဖွဲ့ဝင်တချို့တံတား နောက်ဘက်ဆီသို့ ပြန်ပြီးဆုတ်ခွာသွားကြသည်။ တံတားပေါ်တွင် သူပုန်တပ်ဖွဲ့ဝင်တွေ မြင်၍မကောင်းအောင်တွေ့နေရလေသည်။

“အောင်ပြီဟေ့... အောင်ပြီ”

တိုက်ပွဲ က ပြီးဆုံးသွားပြီ ဖြစ်သဖြင့် ကျောက်တုံးကြီးများ အကွယ်မှအားလုံးထွက်ခဲ့ကြတော့သည်။

“ဂျိုင်း”

“ဝုန်း...ဟာ...ဟင်”

လက်နက်ကြီးကျည်များမိုးယံဦးတို့အနီးနားတွင်ကျရောက် ပေါက်ကွဲသွားသည်။

“ဟင်”

အနောက်ဘက်ဆီမှခေတ်မီတင့်ကားတစ်စီးကိုပါတွေ့လိုက်

ရသဖြင့် ..မိုးယံဦးတို့ ဘယ်နည်းနဲ့ မှ ရခံရန်မဖြစ်နိုင်တော့သည်ကို သဘောပေါက်လိုက်သည်။

“ဂျိုင်း... ဝုန်း”

“အား...”

“နဂါး... မောင်ဆူး”

နဂါးနှင့်မောင်ဆူးတို့ကို လက်နက်ကြီး ကျည်ဆန်မှ ယမ်းစ ဖျားမှန်သွားသဖြင့် ကျန်တဲ့သူတွေက တွဲပြီးခေါ်ခဲကြရသည်။ လက်နက် ကြီးကျည်တွေက အဆက်မပြတ် ကျရောက်ပေါက်ကွဲနေသည်။

“မိုးယံရေဆက်ပြီးပြေးလို့မလွတ်နိုင်ဘူး”

“ဗဒူးဝါး ကျုပ်ဒီကနေ လက်နက်ကြီးကားကို ရှင်းမယ်”

“မိုးယံ...”

“သူတို့ကို ရအောင်ခေါ်ပြီးသာ သွားပါ”

“ငါတို့သေတူရှင်တူပဲကွာ”

“ကျုပ်က ခေါင်းဆောင် ကျုပ်ပြောတာကို မှခင်ဗျားတို့ နား အထောင်ဘူးဆိုရင်တော့ ကျုပ်ကို ခေါင်းဆောင်လို့မသတ်မှတ်နဲ့”

ဗဒူးဝါး ဘာမှဆက်ပြီး မပြောနိုင်တော့ဘဲ ဒဏ်ရာရနေသော

နှစ်ယောက်ကိုတွဲပြီးဆုတ်သွားတော့သည်။ မိုးယံဦးသေနတ်ကိုကိုင်ပြီး တင့်ကားကိုလေ့လာလိုက်သည်။

“ကျွတ်.....ပြောင်း...ဝုန်း”

တင့်ကားကြီးက တံတားပေါ်မှ ကားတွေကိုတိုက်ပြီး မောင်းထွက်လာနေသည်။

“ဟင်”

တင့်ကားကြီးနှင့် မလှမ်းမကမ်းတွင် အောင်ဘုကျန်ရစ်ခဲ့သော မိုင်းအိတ်ကြီးကိုတွေ့လိုက်ရသည်။

မိုးယံဦးမိုင်းအိတ်ကြီးကိုသေချာစွာချိန်ထားပြီး တင့်ကားကြီးမိုင်းအိတ်အနားသို့ရောက်လာချိန်ကိုစောင့်နေသည်။

ရောက်သည်နှင့်...

“ဒိုင်း...”

“ဝုန်း...”

တင့်ကားကြီး ပေါက်ကွဲသံကြောင့် ရပ်တန့်သွားပေမယ့် ပျက်စီးခြင်းတော့မရှိပေ။ တင့်ကားကြီးထဲမှပစ်ခတ်သူခေါင်လွတ်သည်သည်နှင့်...

“ဖောင်း.....အား”

မိုးယံဦးသေနတ်ကည်ဆန်ကြောင့်နောက်ပြန်ကုသွားတော့သည်။

“ဟူး.....”

မိုးယံဦး ရမှပဲ သက်ပြင်းရုနိုင်းလေတော့သည်။ ရမှပင် ပွဲက
ထကယ်ပြီးဆုံးခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

သေနတ်ကိုပရုံးပေါ်သို့တင်ပြီးတစ်လှမ်းရှင်းလှမ်းထွက်လာ
တော့သည်။

“သုန်” မိုးယံဦးတို့ပြန်လမ်းကိုညီညီဒီနှင့်အတူစောင့်နေစဉ်
ဘူးဝါးတို့နဂါးနှင့်မောင်ဆူးကိုတွဲပြီးတောင်ပေါ်သို့တက်လာသည်ကို
တွေ့လိုက်ရပေမယ့်မိုးယံဦးကိုမတွေ့ရပေ။

“ဘူးဝါး..... မိုးရောဟင်”

“သူ.....သူ....”

ဘူးဝါးဆက်ပြောရန်စကားလုံးကိုမတွေ့သဖြင့် “သုန်” ရင်ထဲ
အကြီးမားဆုံးတုန်လှုပ်သွားတော့သည်။

ညီညီဒီကပါ....

“ဘူးဝါး ပြောမှာသာ ပြောစမ်းပါ”

“သူနောက်ကနေ ခံပစ်ရင်း ကျွန်ခွဲတယ်၊ ဘယ်လိုဆိုတာထင်တော့မသိဘူး၊ ငါတို့က အတူပြန်ရခဲဖို့ပြောတာကို သူက လက်မခံဘူး၊ ငါတို့ကို အတင်းဆုတ်ခိုင်းပြီး သူနေခဲ့တယ်”

“ဟင်”

“ဟာ”

သုန်ရင်ထဲတွင် ကြေကွဲဝမ်းနည်းမှုတွေ ဝင်ရောက်လာခဲ့တော့သည်။

မျှော်လင့်ခြင်းများစွာနှင့် လှမ်းပြီးကြည့်တော့ သုန်မျက်ဝန်းအိမ်ထဲတွင် မျက်ရည်စုတွေကြောင့် ဝေဝါးနေသည်။

“သုန်...”

“ဒီ...”

“သုန်” လက်မောင်းလေးကို ညီညီဒီဆုပ်ကိုင်ပြီး နှစ်သိမ့်အားပေးမှုပြုလုပ်လိုက်သည်။

“ကို...ကို...ကိုမိုးယံ ပြန်လာပြီ”

“ဟယ်...”

သေနတ်လေးကို ထမ်းပြီး တောင်ပေါ်သို့ တက်လာသော မိုးယံဦး

မြင်မှ ရစ်ဝဲနေသော မျက်ရည်တွေက ပါးပြင်ပေါ်သို့ကျတော့သည်။
တွေ့ကြုံခြင်းမှ ကြည်နူးခြင်းအသွင်ပြောင်းသွားသော မျက်ရည်တွေပင်
ဖြစ်သည်။

“မိုး”

“သုန်”

သုန်သည်ကလေးငယ်တစ်ယောက်လိုမိုးယံဦးရင်ခွင်ထဲတိုး
ဝင်ပြီးငိုချလိုက်သည်။

“ဟီး...ဟီး...ဟီး...”

“သုန်ကတော့ကလေးလေးကျနေတာပဲ၊ကဲ...တိတ်တိတ်”

သုန်မျက်ဝန်းစပ်မှ မျက်ရည်လေးတွေကို သုတ်ပေးရင်း
အင်္ကျီရေခဲကြသောနဂါးနှင့်မောင်ဆူးတို့ထံကိုသွားသည်။

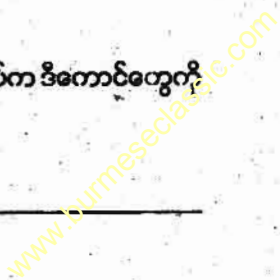
“ဗဒူးဝါး...ဘယ်လိုလဲ”

“ပေါင်နဲ့ ခြေထောက်ကို ထိသွားတာပါ စိုးရိမ်စရာ မရှိပါဘူး”

“အဲ...”

“ဟူး...တော်သေးတာပေါ့ဗျာ... ကျုပ်က ဒီကောင်တွေကို”

“အိမ်နေတာ”

“တစ်ပတ်လောက်ဆေးကုလိုက်ရင်သက်သာသွားမှာပါ”

“ဗဒူးဝါးရေ.... ကျုပ်တို့အတွက် ပြင်းထန်တဲ့ တိုက်ပွဲတို
ရင်ဆိုင်ရတော့မယ်”

“ဖြစ်နိုင်တယ် မိုးယံ ဒီကောင်တွေ ဒီလောက်အထိနာ သွား
ပြီဆိုရင်ငါတို့ကိုအမဲဖျက်သလိုဖျက်ကြတော့မှာမိုးယံ.... ဘယ်လိုစီစဉ်
ချင်လဲ”

“ကျုပ်တို့အတက်လမ်းနဲ့ အဆင်းလမ်းက တစ်ခုတည်းဖြစ်
နေတယ်။ ဒါကြောင့် အဆင်းလမ်းတစ်ခုကို ကြိုတင်ပြီး လုပ်ထားချင်
တယ်။ ဂျင်ရှူးဒါး၊ ကနူးနဲ့ သူပုန်အဖွဲ့တွေကပေါင်းပြီးတိုက်ကြမှာကအေ
ချာနေပြီ”

“မနက်က စပြီး နောက်ကျောကနေ အဆင်းလမ်းတစ်ခုတို့
ဖောက်ကြတာပေါ့”

“အမြန်ဆုံး လုပ်ကြမယ် ဗဒူးဝါးရေ”

သုန်နှင့်ညီညီဒီတို့၏ပန်းတစ်ဖက်စီကိုမိုးယံဦးဖက်ပြီးဂူကြီး
ရှေ့မှရေတံခွန်စီးဆင်းနေတဲ့နေရာလေးဆီသို့ထွက်လာခဲ့ကြသည်။

“သုန်”

“ရှင်”

“ငါဟာ မင်းတို့အတွက် အသက်ရှင်နေဦးမှာပါကွာ”

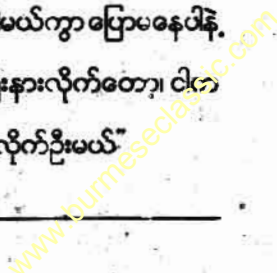
“ခရီးဆုံးတဲ့ထိ အတူတူ အသက်ရှင်ချင်တယ်မိုး”

“ငါ့ရင်ထဲမှာလည်း သုန်လို ဆန္ဒတွေရှိပါတယ် ဒါပေမယ့် ကံတရားဆိုတာ ပြောရခက်တယ်လေ။ ငါတစ်ခုခုကြောင့် ကျဆုံးသွားပြီဆိုရင် “ဒီ” မင်းဒီနယ်မြေကနေ အပြန်ဆုံးစွန့်ခွာပြီး ငါတို့မြေပေါ်ဆီကို ပြန်ပါကွာ။ သုန်အတွက် ငါပိုင်ဆိုင်တဲ့ အိမ်နဲ့ ခြံတွေအားလုံးကို လွှဲပေးလိုက်မယ်။ ဒီအတွက် ငါ စာတစ်စောင်ရေးပေးထားတယ်။ ဒီလူဆီကို သွားပြီး ပေးလိုက်ရင် မင်းတို့နှစ်ယောက် ဘဝတစ်သက်လုံး အေးအေးဆေးဆေး နေနိုင်မယ်”

“မိုးရယ်... ဝမ်းနည်းစရာ စကားတွေကို မပြောပါနဲ့လား”

“မင်းတို့ ရင်ထဲမှာ ကြေကွဲစရာတွေကို ကြိုတင်ပြီး ခံစားနိုင်အောင် လို့ပါ”

“မိုးယံ... သုန်စိတ်မကောင်းဖြစ်နေပါမယ်ကွာ ပြောမနေပါနဲ့တော့။ မင်းလည်း ပင်ပန်းနေပြီ ဂူထဲမှာ သွားပြီး နားလိုက်တော့။ ငါက အဆင်းလမ်းအတွက် သွားပြီး ပဒူးဝါးနဲ့ ကြည့်လိုက်ဦးမယ်”

“အေး”

မမျှော်လင့်ပဲ ဆုံခဲ့ကြသော သံယောဇဉ် ပန်းပွင့်လေးတွေ
နှင်းကြောသွားမှာကို (၃) ယောက်လုံးစိုးထိတ်နေကြတာအမှန်ပင်...

ဇာတ်သိမ်းခန်း

သုန်တို့တောင်၏ အနောက်ဘက်မှ ဆင်းလမ်းကြီးကို (၃)
ရက်တိုင်တိုင် ဖောက်လုပ်ပြီးစီးသွားခဲ့လေပြီ။ မကြာခင်သူတို့ ဆီသို့
ရောက်ရှိလာမည့် အန္တရာယ်တစ်ခုကို ရင်ဆိုင်ဖို့ အတွက်လည်း ပြင်ဆင်
ထားကြသည်။

“ဒတ်...ဒတ်...ဒတ်”

“ဟာ..ဟင်...ဟိုက်”

ရဟတ်ယာဉ်တစ်စီး ပျံသန်းလာသည်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။

“အားလုံး နေရာယူထားကြ”

မိုးယံဦးနေရာယူဖို့ အော်ပြောလိုက်ပြီး ရဟတ်ယာဉ်ကြီး
အခြေအနေကိုစောင့်ကြည့်နေသည်။

“ရှိုး ...”

“ဝုန်း ...”

ရဟတ်ယာဉ်ကြီးထဲမှ စတင်ပြီးပစ်ခတ်နေလေပြီ။

“ခွေးမသား ဂျင်ရူးဒါ နဲ့ ကနူး”

ရဟတ်ယာဉ်ပေါ်တွင် လိုက်ပါလာသူက မိုးယံဦးတို့၏ ရန်သူ
တော်ကြီး နှစ်ဦးပင်ဖြစ်သည်။ မိုးယံဦး အောက်ခြေမှ ရစ်ပေမယ့် ထိ
ရောက်မှုမရှိလှပေ။

“တောင်ခြေမှာ သူပုန်တွေတက်လာနေပြီဟေ့”

“ဂျိုင်း ... ဝုန်း”

“ဒိုင်း ... ဒိုင်း ... ဒတ် ... ဒတ်”

ရဟတ်ယာဉ်ကြီးမှာ အပေါ်မှ စီးပြီး ပစ်ခတ်လို တောင်ခြေမှ
လည်း လူအင်အားအလုံးအရင်းနှင့် ပစ်ခတ်တက်လာသည်။

မိုးယံဦးတို့ ဝုန်းကြီးထဲမှ ထွက်ပြီး နောက်ဆုတ်ဖို့ မှာလည်း
မလွယ်လှပေ။ ရဟတ်ယာဉ်ကြီးမှ ပျံဝဲပြီး ပစ်ခတ်မှုကြောင့် ခေါင်းပင်

ဖော်လို့ပရအောင်ဖြစ်နေသည်။

“သုန်နဲ့ဒီ”

“ဘာလဲမိုးယံ”

“ဒီတိုက်ပွဲဟာ ငါတို့အတွက်နောက်ဆုံးတိုက်ပွဲပဲမင်းနဲ့သုန်

ဒီနယ်မြေကနေလွတ်အောင်ပြေးကြ”

“မိုး”

မိုးယံဦးသေနတ်ကိုကိုင်ပြီးပြေးထွက်သွားသည်။ ကျည်စန့်
များမိုးရွာသွန်းနေသလိုပစ်ခတ်နေသည့်ကြားကမိုးယံဦးရဟတ်ယာဉ်
ဦးနှင့်အနီးဆုံးနေရာကိုရအောင်သွားသည်။

“ဒိုင်း...အား”

“မိုး...”

“မိုးယံ...”

ရဟတ်ယာဉ်ပေါ်မှကျည်စန့်များမိုးယံဦးကိုထိမှန်ပြီးနောက်
မြန်ကျသွားသည်နှင့် “သုန်” ပြေးထွက်မည်အပြု...

“သုန်...”

ညီညီဒီမှသုန်လက်မောင်းကိုဆွဲထားလိုက်သည်။

“နင်သွားလို့ မရဘူး... ရှေ့ထွက်တာနဲ့ ကျည်ဆန်က နင့်ဆီ
ရောက်လာလိမ့်မယ်... သုန်”

“ဟို... ဟိုမှာ... မိုးကိုကယ်ပါဦး”

“သုန်” ပြောနေစဉ်မှာပဲ မိုးယံဦးလဲ ကျနေရာမှ ပြန်ပြီး ထကာ
သူ့သေနတ်ကို ကောက်ယူလိုက်သည်။

“ရှောက်...”

သေနတ်မောင်းကို တင်လိုက်ပြီး သွေးတွေစီးကျနေသော
လက်ဖြင့် ရဟတ်ယာဉ်ကြီး၏ ပေါက်ကွဲနိုင်သော နေရာကို ချိန်ပြီး ပစ်ချ
လိုက်တော့သည်။

“ဒိုင်း...”

“ဝုန်း...”

“ဟာ...”

ရဟတ်ယာဉ်ကြီးမှာ ပေါက်ကွဲမှုကြီးနှင့် အတူတောင် ခြေဆီ
သို့ ပျက်ကျသွားစဉ် ဂျင်ရူးဒါး၏ တပ်ဖွဲ့ကြီးဆီသို့ ပြတ်ကျသွားကာ
အကြီးမားဆုံး ပေါက်ကွဲထွက်သွားသည်။

“ဝုန်း...”

“အမေ”

တောင်ကြီးတစ်ခုလုံး သိပ်သိပ်တုန်လှုပ်သွားတော့သည်။

“မိုးယံရေတောင်ကြီး အခြေအနေ မကောင်းတော့ဘူး”

“ဟုတ်တယ် ဗဒူးဝါး ရှေ့ကနေ ဆင်းဖို့တော့ မရတော့ဘူး။

နောက်လမ်းကပဲ ဆင်းကြမယ်။ အားလုံးအပြင်ကို ထွက်ခဲ့ ကြတော့
ဟေ့...”

ညီညီဒီနှင့် သုန်ကမိုးယံဦးကိုတွဲပြီး တောင်ကြီးနောက်ဘက်
ဆီမှ ဆင်းခဲ့ကြတော့သည်။

“ဝုန်း... ဒုန်း”

ကျောက်တုံးတွေက ပြိုကျနေလေပြီ။ တောင်ကြီး အောက်
ခြေသို့ မရောက်ခင် ပြိုကျမှုတွေက အရှိန်အဟုန်ပြင်းစွာ ဖြစ်ပေါ်နေ
သည်။

“ဒီနဲ့ သုန် ငါ့လက်ကို ဆုပ်ကိုင်ထား ခုန်ချမှ ရတော့မယ်”

“အင်း”

တစ်ယောက်လက်ကိုတစ်ယောက်ဆုပ်ကိုင်ပြီး တောင်ကြီး
ရောင်းကြီးထဲသို့ ခုန်ချလိုက်တော့သည်။

“ဝန်း...”

“သုန်...”

“ဒီ...”

“မိုး...”

တစ်ယောက်နာမည်ကိုတစ်ယောက်ခေါ်ရင်းရောင်းကြီးထဲ
မျောပါလျက်...

“ဟေ့... ကြီးကိုဆွဲထားကြ...”

ဗဒူးဝါးက ကြီးတစ်ရောင်းကို လှမ်းပြီး ပစ်ပေးလိုက်သဖြင့်
ညီညီဒီ ကြီးစကိုဆွဲကာ ဗဒူးဝါး တို့ရောက်နေသော ဖောင်ကြီးဆီသို့
သုန်နှင့်မိုးယံဦးကိုဆွဲခေါ်ကာ တက်ခဲ့ကြတော့သည်။

“မိုး... ဘယ်လိုနေသေးလဲဟင်”

“ငါဘာမှမဖြစ်ပါဘူး... ရုပ်ပြီးထိသွားတာပါ ငါတို့လူတွေရော
စုံကြရဲ့လား”

“စုံတယ်မိုးယံ တစ်ယောက်မှ မကျန်ခဲ့ဘူး၊ အောင်ဘုရဲ့
စောထူးသာဖောင်ကိုဝါးလုံးနဲ့ထောက်ပြီးရေလယ်ဘက်ကိုအကြိမ်ဆုံး
ရွှေ့ဟေ့... တောင်ပေါ်က ကျောက်တုံးတွေ ဖောင်ပေါ်ကျချင် အားလုံး

မလွယ်ဘူး”

ဗဒူးဝါး အော်သံကြောင့် ဖောင်ကြီးကို အားစိုက်ပြီးတွန်းကာ ရေစီးသန်သော ရေလယ်ပိုင်းကို ရောက်မှ အမြန်ဆုံးပျော်ပါသွားတော့ သည်။

“ဗဒူးဝါးရေပွဲက ပြီးသွားပြီနော်”

“ပြီးသွားပြီ မိုးယံ မင်းတို့ရဲ့ ကျေးဇူးကြောင့် ဒီနယ်မြေမှာ မတရား အနိုင်ကျင့် အုပ်ချုပ်နေတဲ့ မိစ္ဆာကောင်တွေ နိဂုံးချုပ်သွားပြီ လေ...အားလုံးကိုယ်စား မင်းတို့ (၃) ယောက်ကို ကျေးဇူး အထူးတင် ပါတယ်”

“ရပါတယ် ဗဒူးဝါး ရယ်”

“မင်းတို့တို့ရွာမှာနေဦးမှာလား”

“မနေတော့ဘူး ဗဒူးဝါး ဒီခရီးဆုံးတာနဲ့ ကျုပ်တို့ပြည်ဘက်ကို ပြန်ပြီး ကူးကြတော့မယ်”

“ငါတို့ဆီကို တစ်နေ့နေတော့ ပြန်လာခဲ့ပါကွာ”

“ပြန်လာနိုင်အောင် ကြိုးစားပါမယ်”

ဖောင်ကြီးမှာ သာယာလှပသော တောကြီးနှင့် ဖောင်တန်း

ကြီးတွေကိုကျော်ဖြတ်ရင်းပျော့နေတော့သည်။

“မိုး... သုန်... ဆုတောင်းပြည့်ခဲ့ပြီနော်”

“အင်း...”

“ငါတို့(၃) ယောက်ဟာ ခရီးဆုံးထိ မခွဲမခွာဘဲ သွားခဲ့နိုင်ပြီ
မဟုတ်လား”

“ဒီ ... ဒီခရီးဆုံးကနေ နောက်ခရီးများမှာလည်း မခွဲမကြဲ
နော်...”

တစ်ယောက်မျက်နှာကိုတစ်ယောက်ကြည့်ပြီး လက်ကလေး
သုံးဖက်တို့တင်းကျပ်စွာ ဆုပ်ကိုင်လိုက်လေတော့သည်။

ပရိသတ်များကိုအစဉ်လေးစားလျှင်

ရွှေအောင်